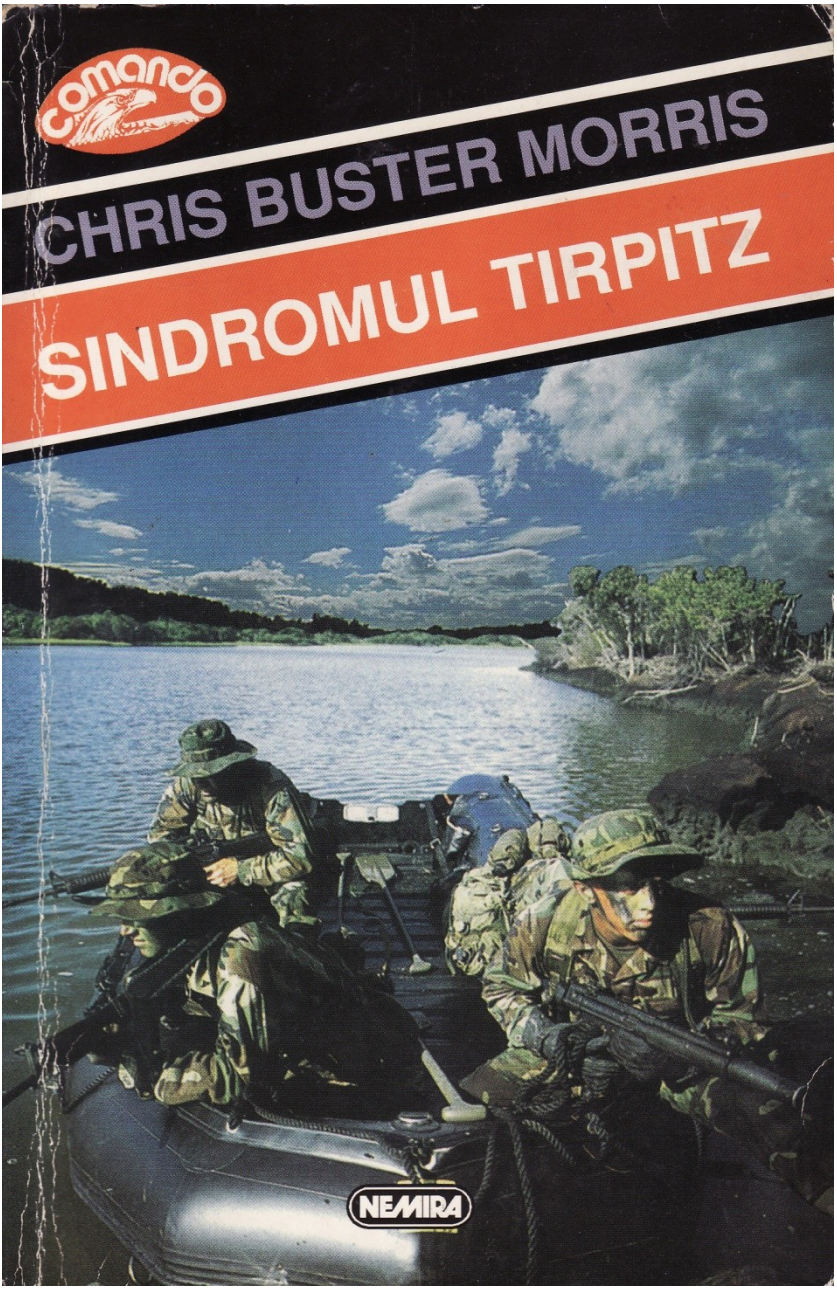
comando
CHRIS BUSTER MORRIS
SINDROMUL TIRPITZ
NEMIRA

Chris Buster Morris

SINDROMUL TIRPITZ

Traducere din limba engleză de
FLORIN CHIRCULESCU

Coperta colecţiei:
DAN ALEXANDRU IONESCU

CHRIS BUSTER MORRIS THE TIRPITZ SYNDROME ©
Editura Nemira & Co, 1997 Comercializarea în afara graniţelor ţării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti Telefon: 223.00.79 Telefax: 222.89.16 Clubul cărţii: C.P. 26-38, Bucureşti

ISBN 973-9301-41-l

1

Văzute din larg, de la o milă marină depărtare, bulevardele nu au culoare politică. Lui Klaus Spaatz nu-i sugerau decât dorinţa nemaipomenită să lase baltă tot, să plece de pe ambarcaţiune şi s-o invite la plimbare pe una dintre păpuşile acelea îmbrăcate în *ao dai.* Ar fi putut să meargă pe terasa de la intrarea în port, să bea o bere, să discute fleacuri şi să mănânce aripioară de rechin în sos taiwanez. Asta ar fi putut să facă la Haiphong.

Şi aşa simţea de fiecare dată când petrecea mai mult de trei săptămâni pe mare; fie că se uita cu binoclul la bulevardele din Frisco, fie la cele din Miami sau Haiphong, se simţea cuprins subit de această dorinţă de a fugi pe uscat. Mai ales că de la depărtare, toate promenadele sunt la fel.

Auzi sunetele grave ale unei sirene şi se răsuci brusc. Un cargou indian de 55 000 de tone trecea la mai puţin de trei cabluri de sampan. Un marinar pe jumătate dezbrăcat, cu torsul arămiu, îi făcu semn cu mâna. Klaus - acoperit de vaselină din cap până în picioare - îi răspunse la salut, apoi se sprijini iarăşi de copastie şi duse binoclul la ochi.

Sampanul începu să joace peste valurile lăsate în urmă de cargou, iar Klaus se sprijini de bordajul umed. Nu-şi putea dezlipi ochii de terasa „Primăvara veşnică", de la capătul bulevardului Van Tuan, fost Bordeaux. La una dintre mesele din tablă, cu vopseaua sărită şi cu picioarele strâmbe, doi tineri îşi zâmbeau pe deasupra unor pahare ciobite. După culoare, bărbatul bea bere - nu putea fi altceva decât bere Nguyen, extrem de amară şi plină de

incluziuni, de parcă ar fi făcut-o cu apă mâloasă, scoasă direct din golful Tonkin.

Ea, o tipă mai înaltă decât majoritatea vietnamezelor, îmbrăcată în uniformă vietcong neagră, călcată şi apretată, gusta din- tr-o limonadă făcută de barman pe loc. Klaus îl văzuse cum storsese lămâile, cum turnase zahărul şi cum amestecase toată compoziţia cu o linguriţă lungă de cafea.

– Ţi-e dor de uscat? auzi Klaus vocea lui Moore, perechea sa.

– Da. Mi-e dor de uscat, răspunse şi pufni în râs.

– Ai prins ceva în colimator?

– Da.

– Ce parametri are?

Klaus se îndreptă şi îi întinse binoclul lui Moore. Îi făcu semn spre terasa de pe bulevard, aflată chiar lângă o plajă pe care n-o frecventa nimeni, cu excepţia soţiei consulului iugoslav de la Haiphong. Cum azi n-o văzuseră printre palmierii pitici ce ornamentau plaja încă de pe vremea ocupaţiei franceze, băieţii nu se înghesuiseră să se chiorască pe ţărm.

– Nu văd nimic! se strâmbă Moore. Care e piesa după care te uitai?

– Ai luat plasă, zise Klaus potolit. Nu mă uitam după nici o femeie. Pur şi simplu trăgeam cu ochiul pe stradă. Cum ai spus, mi s-a făcut dor de uscat.

Luă binoclul din mâna lui Moore şi examină din nou terasa. Cei doi rămăseseră la locul lor. Tipul terminase berea şi se aplecase la urechea tinerei. Îi şoptea ceva, iar după gesturile oarecum rigide pe care le făcea ea, Klaus ar fi pus mâna în foc că ştia ce îi propune tipul.

– Dacă ţi s-a făcut dor de uscat, de ce nu dai odată ordinul să pornim în misiune?

– Încă nu e cazul, zise Klaus, zâmbind.

Vietnamezul încercase s-o sărute pe femeia în uniformă - lui Klaus îi veni în minte că îşi purta uniforma cu aceeaşi distincţie cu care ar fi purtat un taior Yves Saint-Laurent - dar ea se retrăsese cu un gest calculat şi îl privea acum dintr-o parte, fără să scoată un cuvânt. El se uita oarecum speriat, într-o parte şi în alta, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l fi văzut cineva.

– Încă nu e timpul să pornim, repetă Klaus.

Moore se tot muta de pe un picior pe altul, nerăbdător. Aerul mirosea a tablă încinsă şi a păcură arsă.

– Mizerabilă apă!... spuse, uitându-se la undele cleioase ale golfului.

Klaus nu-i răspunse. Continua să privească prin binoclu deşi, slavă Domnului, Moore se uitase şi el şi văzuse că nu e nimic interesant, ba mai mult, chiar şi Klaus recunoscuse că nu urmărea ceva în mod special.

– Dracu' ştie de ce o să ne îmbolnăvim când o să înotăm pe aici, mai încercă Moore să-i dea ghes.

Klaus Spaatz continua să tacă. Era şeful lor de grupă şi, de vreo lună, de când părăsiseră Da Nang, abia dacă scotea patru, cinci fraze pe zi. Era cel mai vechi din unitatea de *demolatori* de la Da Nang, iar Moore îl ştia din momentul în care apăruse la Fort

Pierce, în 1962 - un vlăjgan din Philadelphia, care făcuse doi ani de universitate la drept, cu o bursă plătită în contul eseurilor de fotbal pe care n-avea cum să le rateze.

Blond, înalt de peste şase picioare şi cântărind 180 de livre, avea formatul ideal pentru un atacant. După doi ani de facultate însă, circul pe care îl însemna practica dreptului îl scârbise peste măsură. Exemplele nu-i lipseau, câtă vreme taică-său, bătrânul Spaatz, era procuror districtual şi stâlp al conservatorilor în Philadelphia. Era un om cu o grămadă de legături, care îşi jurase să scoată din bezmeticul de fiu-său un avocat pledant care să câştige toţi banii derbedeilor pe care el unul, bătrânul adică, îi pierduse din cauză că-i băgase prin puşcării. Klaus nu trebuia să repete greşelile sale.

Dar sângele apă nu se face! Klaus tocmai că avea chef să repete greşelile lui taică-său. Având acelaşi temperament de luptător ea şi el, scârbit de tot ce vedea în jur, dar simţind nevoia să se pună la adăpost de relaţiile bătrânului care îi protezaseră viaţa în permanenţă, Klaus s-a înscris la trupele de marină şi, pentru a-şi pierde urma, i-a întrebat pe cei de la serviciul de încorporare: „Care era unitatea aia în care nimeni nu mai dădea de tine?"

Tipii îl priviseră dintr-o parte şi-l cântăriră din ochi.

„De cine fugi?" îl întrebase caporalul, un negru uriaş, mai înalt decât Klaus cu o jumătate de cap.

„Nu de poliţie. Nu e nici o chestie ilegală la mijloc", îi explicase. „Vreau doar să ajung suficient de departe ca să nu fiu tentat să mă întorc cu una cu două, dacă dau de greu..."

Celălalt subofiţer de recrutare, un brunet

cârlionţat, slab ca un ţâr, îi frunzări dosarul.

„Spaatz?! De la Philadelphia Lockers?!"

„Da", făcu Klaus.

„Aha. Nu-ţi mai ajunge fotbalul? Vrei să vezi cât de mult poţi?"

„Da", se bucură Klaus că cei doi găsesc o explicaţie înainte să trebuiască el să mintă prea mult.

„Păi, n-ar fi decât o soluţie", stabili negrul. „La demolări" - îl privi pe sub sprâncene pe Klaus. „La demolări subacvatice, ca să fiu mai precis..."

După cinci zile, Klaus cobora dintr-un autobuz al Marinei pe platoul îngheţat, bătut de vântul de ianuarie, de la Fort Pierce. Câteva blocuri închise la culoare, paralelipipedice, păduri de foioase, uscate şi îngheţate în acel anotimp, iar undeva, în depărtare, dunele cenuşii de nisip şi oceanul, şi mai cenuşiu.

Veteranii se uitaseră pieziş la noul lot de recruţi. Le dădeau roată şi făceau remarce cu glas tare, de parcă s-ar fi pregătit să-i comercializeze la un târg de vite. Tăcuseră brusc atunci când un jeep frână în mijlocul platoului şi un locotenent îmbătrânit în grad ieşi din maşină, aproape smulgând portiera din balamale.

„Spaatz! Cine e Spaatz?"

Veteranii îngheţaseră cu toţii, care pe unde fusese prins de tunetul vocii locotenentului. Era ceva ce-i provoca o silă permanentă - o putea citi oricine pe faţa lui - şi din cauza asta, probabil, nu trecuse niciodată de gradul de locotenent; dar azi, mai mult decât oricând, ceva îl îngreţoşase fundamental. Veteranii începuseră să şuşotească, ştiind clar că nu-i păştea nici o problemă. Era *altceva* care reuşise să-l scoată pe locotenent în asemenea hal din sărite, încât nu mai vedea nimic în faţa ochilor.

„Care e *idiotul* de Spaatz?" scrâşni el încă o dată şi-şi roti ochii pe deasupra nou-veniţilor. Iţi dădea impresia că o să vomite dintr-un moment în altul.

„Eu", zise Klaus şi avansă.

Locotenentul încremeni cu ochii la el.

„Tu, deci. Mergem la comandament. Chiar acum. O universitate, un club de fotbal şi un părinte disperat sună în draci după tine. Dintre toţi, părintele a ajuns până la mine." Parcă înghiţise un borcan întreg cu untură de peşte pe nerăsuflate, aşa i se lungise faţa. „Nu credeam să mai existe lume îngrijorată în anii ăştia..." remarcă locotenentul, dubitativ. „Nu vii?"

Klaus clătină din cap. N-avea de gând să meargă cu locotenentul. Il uluise performanţa 'ui Maxim, tatăl său, dar n-avea de gând să dea înapoi numai pentru atâta lucru.

Locotenentul închise ochii pe jumătate şi continuă cu voce tărăgănată:

„Omul ăla care zice că e tatăl tău stă la mine în birou cu generalul de divizie Anderson. Mie nu-mi place ordinea. Lui An- derson îi place. Am afişe cu toate pin-up-urile din anul trecut lipite pe pereţi. Dacă nu vii cu mine", începu el plictisit, ca şi cum ar fi citit eticheta unei conserve, „dacă nu vii cu mine, tatăl tău o să înceapă o discuţie în biroul meu. Discuţia o să se prelungească, iar Anderson o să-mi ordone să dau jos afişele de pe pereţi. N-am făcut-o niciodată. N-am s-o fac nici acum. Dracu' ştie ce pedeapsă o să-mi mai dea de data asta. Chestia nu

mă deranjează cine ştie ce... Sunt curios însă ce o să faci *tu,* după ce o să dăm ochii din nou, când o să ştii că am încasat-o din cauză că nu ţi-ai rezolvat treburile la timp cu bătrânul tău..."

„Eşti comandantul meu, nu? Ce-aş putea să fac?"

Locotenentul trase aer adânc în piept, de parcă lui Klaus i-ar fi puţit gura.

„Stii ce zice tatăl tău? Că în statul ăsta esti încă minor. Cică » »

n-ai 21 de ani. Cică poate să te aducă el înapoi acasă, da' că ar prefera să vii singur..."

„Spune-i că în armata SUA se aplică legislaţia federală. Am depăşit 18 ani, deci sunt major. Cu alte cuvinte, sunt în stare să decid în numele meu..."

Veteranii se strânseseră deja în jurul jeepului, fără să scoată un cuvânt. Tipul ăsta era Spaatz, de la Philadelphia Lockers. O grămadă de bani, un viitor sigur, carieră, faimă şi, nu se putea altfel, o tipă asemănătoare pin-up-urilor din biroul locotenentului se pregătea să meargă cu el la altar în viitorul mai mult sau mai puţin apropiat.

Dar ăsta era doar un plan sortit eşecului, pentru că, uite, Klaus Spaatz se foia nervos pe platou, alături de ei, şi n-avea de gând să meargă acasă să-şi ia în primire maşina, conturile şi gagica standard.

„Băiete! Eu nu mă pricep la farafastâcurile voastre legale. Nu mă interesează, pricepi?" Cei doi se priviră câteva secunde în ochi. După cum arăta şi după ce făcea, lui Klaus îi era cât se poate de clar că locotenentul nu ţinea cont de nici un fel de lege, cu excepţia celei pe care o inventase el însuşi. „Ce vreau eu să ştiu", reluă el, „e dacă merită să mă iau

în colţ cu ei pentru *tine!*"

„Asta nu poţi s-o decizi decât dumneata", răspunse Klaus. „Oricum, te asigur că tata n-are nici un fel de bază legală ca să mă scoată de aici."

„Nici pe el nu-l interesează acum baza legală, pricepi?" făcu locotenentul. „E pur şi simplu furios şi nu vrea să ţină cont de nimic. Nici n-are nevoie. Până să apară la mine cu generalul Anderson, am primit telefoane de la toţi comandanţii de arme bazaţi la Philadelphia, Charlotte şi Miami..."

„înţeleg", zisese Klaus. „Poţi să-i spui lui tata că n-am chef să fac altfel decât a făcut şi el. Dacă avea chef să aibă un avocat în familie, de ce nu s-a făcut el avocat? Sunt sigur că o să înţeleagă mesajul...."

„Şi eu", zise locotenentul şi un zâmbet fugar îi strâmbă figura. „Şi mai sunt sigur că e pentru ultima dată când o să-ţi permiţi să însărcinezi un superior cu transmisia mesajelor tale."

Trântise portiera jeepului şi părăsise platoul în trombă. Moore îşi amintea perfect cum se derulase faza în continuare. Lui Klaus îi venea să plângă, văzându-i pe ceilalţi băieţi cum se holbau la el, nemişcaţi în ploaie, auzind totul despre tatăl lui. Tatăl lui, care continua să se poarte cu el ca şi cu un puşti. Tatăl lui, care îşi făcuse planuri în legătură cu el, planuri pe care nici chiar dânsul nu le urmase niciodată.

Bineînţeles că locotenentul se bătuse ca un leu pentru Klaus. Nu dăduse jos afişele de pe pereţi nici chiar atunci când generalul îi explicase că va ieşi la pensie tot cu gradul de locotenent. Pe scurt, răspunsese abuzului lui Maxim Spaatz cu propriile sale abuzuri cazone şi cu întorsături de frază milităroase şi dispreţuitoare. Anderson îi pomenise de Curtea marţială, dar locotenentul devenise expert în regulamente, după cei aproape 14 ani de scandaluri neîntrerupte cu superiorii şi le explicase

amândurora cum că sunt pe cale să facă presiuni, să acţioneze ilegal şi că există telefoane de care se putea folosi şi el, dacă ajungeau la un tărăboi prea mare.

Maxim şi Anderson ieşiseră din biroul locotenentului trântind uşile şi ameninţând. Locotenentul deschisese larg geamurile şi, de cum îi văzu pe cei doi că ies din clădire, începu să strige ca şi cum ar fi vorbit la telefon cu generalul de armată Nicholson, şeful districtului militar Florida, ameninţând că-şi dă demisia, că anunţă presa de toate orientările, dar în special cea democrată, şi că lasă baltă Fort Pierce dacă va mai fi supus la presiuni.

Klaus se adaptase mai repede decât bănuiseră ceilalţi la rigorile vieţii de cazarmă. Iniţial, bănuiseră că aveau de a face cu un tip care strâmbă mereu din nas şi care, eventual, avea să cedeze şi să se ceară acasă, în ciuda scandalului cu tatăl său. Klaus nu făcuse nici una, nici alta şi singurul motiv pentru care absolvise săptămâna iadului cu procentajul de doar 78 era gripa pe care o contractase în apele îngheţate ale mării de la Fort Pierce.

Din câte ştia Moore, nu se mai înregistrase niciodată vreun caz în care un absolvent SEAL să solicite să parcurgă încă o dată săptămâna iadului. Klaus însă a fost excepţia de la regulă. Cererea i-a fost respinsă, dar, când Klaus a solicitat să plece în Vietnam cu primul contingent, dorinţa lui nu a mai surprins pe nimeni.

Era un tip vesel, care făcea aceleaşi bancuri ca oricare alt militar şi care, în plus, avea un atu fundamental: lua decizii rapide în condiţii de stres.

La două luni după ce unitatea lui fusese dislocată în portul Da Nang, Klaus era avansat şef de grupă, ocazie cu care a demonstrat pentru prima oară ce cursuri serioase făcuse la Facultatea de Drept. Atunci ieşiseră în oraş, iar Klaus a reuşit să-şi bage toţi colegii sub masă, la o partidă de rom amestecat cu bere.

Era prima oară când bea împreună cu ei - de altfel, ceilalţi credeau că Spaatz e pur şi simplu un tip într-atât de ciudat, încât nici nu bea alcool şi-l porecliseră „Părinţelul". Cu toate că terminase un pluton de demolatori chiar în specialitatea lor - rom cu bere adică - porecla i-a rămas aceeaşi.

Altfel spus, era un tip de viaţă, în care aveau cu toţii încredere. Asta până acum două luni. Klaus devenise ursuz şi răspundea cu jumătate de gură bancurilor pe care le făceau colegii. Chestia se petrecuse chiar în ziua - ceilalţi o determinaseră clar, după mai multe ore de dezbateri - în care Klaus stătuse de vorbă cu un tip înalt şi slab, cu mustăcioară îngrijită, îmbrăcat în costum negru.

Pe tip îl chema Jacques Personne şi era francez. La numai trei zile după ce Klaus stătuse de vorbă cu el, plecase cu grupa în golful Tonkin. Se îmbarcaseră pe un sampan cu coca peticită peste tot cu bucăţi ruginite de tablă. Primul lucru de care se interesase Klaus fusese încărcătura: erau numai baloturi de mătase naturală de Nanking, cu acte în regulă, onorarea unei comenzi făcute de Ministerul Comerţului din Republica Populară Vietnam.

O încărcătură cât se poate de legală şi cât se poate de neinteresantă pentru autorităţile portuare de la Haiphong, pe unde tranzitau mărfurile de primă

necesitate pentru război. Un sampan cum era al lor avea toate şansele să facă rada câteva săptămâni la rând... cine se interesa de cinci tone de mătase când terminalele de cale ferată de la vestul oraşului absorbeau zilnic câteva sute de tone de materiale ce dispăreau direct în fabricile ce susţineau efortul de război?

Navigaseră vreme de trei zile direct către insula Hainan, după care, profitând de prognoza meteo pe care o inhăţaseră de la Da Nang, puseseră capul spre nord-nord-vest, spre golfuleţul ce adăpostea oraşul Haiphong. Taifunul prevestit de cei de la serviciul meteorologic nu a întârziat mult şi, vreme de trei zile încheiate, sampanul s-a zgâlţâit din toate încheieturile. Când vântul a căzut şi norii s-au risipit, mateloţii vietnamezi au ieşit pe punte şi au trecut la preparativele uluitoare prin care îşi stabileau punctul. Au scos la iveală sextante portugheze de dinainte de primul război mondial şi tablele efemeridelor pe jumătate şterse de apă; cu toate astea, vietnamezii au stabilit un curs cu care au dus sampanul în faţa portului Haiphong în timpul estimat.

Luaseră legătura cu biroul de control portuar şi, lucru de necrezut pentru vietnamezii *Lao Dong* din nord, după aflarea conosamentului, autorităţile le-au spus că pot sta fără grijă în radă pentru că, momentan, n-aveau să le facă nici un fel de vizită. Klaus însă era precaut: ordonase să nu se iasă pe

punte decât după lăsarea serii. Siluetele lor, mult mai înalte şi mai masive decât ale vietnamezilor obişnuiţi, ar fi sfârşit prin a atrage atenţia celor de pe mal.

Din acelaşi motiv au strâns toate pachetele americane de ţigări şi le-au dat foc în soba din careul sărăcăcios al sampanului. Au trecut în revistă toate cabinele şi au scotocit după reviste, brichete, saci cu raţii, abandonând şi aruncând în foc ce se putea, iar restul l-au coborât în cală.

Oricum, pentru a nu lăsa să planeze bănuieli asupra lor, mateloţii vietnamezi au cerut permisiunea să coboare la ţărm, ca să cumpere alimente. După câteva zile, o primă ambarcaţiune a nord-vietnamezilor a primit aprobare din partea autorităţilor să aducă apă şi alte provizii la bordul sampanului.

Klaus, Moore şi subordonaţii lor s-au ascuns printre baloturile moi de mătase şi au aşteptat ca vietnamezii să termine de descărcat butoaiele cu apă, lăzile cu fructe şi conserve. La un moment dat, unul dintre nou-veniţi ridicase chepengul care dădea în cala mică a sampanului şi o luminase cu o lanternă uriaşă, chinezească.

Erau siguri că n-avea cum să vadă batiscaful mărunt, un Mark VII, dosit într-un chioşc de lemn, la rândul lui acoperit de mătasea pusă de-a valma printre stâlpii de bambus.

Dar tipul n-avea nici un fel de chef să coboare treptele scârţâitoare şi să inspecteze cala. De fapt, nord-vietnamezii deveneau cu mult mai curioşi în momentul în care părăseai coastele ţării lor decât atunci când veneai.

Vocile nou-veniţilor s-au mai auzit preţ de câteva zeci de minute, apoi unul dintre mateloţii sampanului coborî în cală şi despături un balot. Se uită după americani şi le făcu cu ochiul, după care

tăie o bucată de mătase lungă de câţiva iarzi şi dispăru cu ea înapoi pe punte. După încă zece minute, motorul vedetei de aprovizionare se auzi îndepărtându-se.

În cinci săptămâni de radă, fusese singura dată când nord- vietnamezii le acordaseră cel mai mic semn de interes.

Deveniseră cu toţii din ce în ce mai nervoşi, gata să sară la bătaie din orice, dar nici măcar astfel de descărcări, cât se poate de obişnuite printre SEAL, nu le erau permise. Un tărăboi, cu înjurăturile aferente, ar fi fost auzit imediat de pe mal.

Cu toate acestea însă, nervozitatea lui Klaus depăşea cu mult limitele admisibilului. Era o nervozitate pe invers de fapt, câtă vreme sergentul Klaus Spaatz nu scotea nici o vorbă, ore în şir.

– Eşti ciudat de la o vreme, îi reproşă Moore.

– Mda, aprobă Klaus, continuând să privească la masa de pe terasă.

– La ce naiba te tot uiţi? Faci vreun banc, sau ce?

– Nu fac nici un banc. Câte grade are apa?

Moore rămase cu gura căscată. Nu pricepea absolut deloc ce se petrece cu perechea sa de înot. Încă de la plecarea din Da Nang fusese excesiv de precaut şi nu le spusese mare lucru despre natura misiunii lor. La fel se întâmplase şi în continuare, astfel încât nici acum cei opt membri ai grupei habar n-aveau ce au de făcut. Ştiau doar de existenta minisubmarinului din cală şi » ' »

de faptul că putea fi scos cu uşurinţă prin cocă, sampanul cel prăpădit adăpostind în cală un tambuchi extrem de modern de evacuare a minisubmarinului.

Asta era tot ce ştiau. În rest, făcuseră numai presupuneri. Ce ţiuţeau să aştepte atâta vreme în rada portului Haiphong? Vreun transport de cargouri pe care trebuia să-l scufunde? Nu li se părea. Klaus nu se uita niciodată în larg, iar cargourile din port intraseră şi ieşiseră de câteva ori până acum, fără ca şeful lor să le acorde vreo importanţă.

Poate că trebuia să blocheze intrarea în şenalul navigabil ce lega cheiurile de marea liberă? Sau aşteptau o navă militară pe care aveau misiunea s-o scufunde?

Puţin probabil. Nord-vietnamezii stăteau tare rău la capitolul ăsta şi Marina n-ar fi pierdut atâta timp să ţină o echipă în rada Haiphongului numai pentru a scăpa de vreun distrugător amărât.

Klaus tresări. Femeia se ridicase brusc de la masă şi începuse să strige la tânărul din faţa ei. Probabil că acuzaţiile ei erau destul de aspre, pentru că se strânsese o grămadă de lume în jurul lor. Brusc, femeia îşi scoase mănuşile şi-l lovi pe tânăr peste obraz. O dată, de două ori, de *trei* ori...

De data asta, Klaus puse binoclul la loc în toc, se îndreptă şi dădu să pornească spre scara ce cobora către cală. Fu cât pe-aci să se ciocnească de Moore.

– Pregăteşte oamenii! ordonă el scurt.

Se mai opri o dată şi se uită în largul golfului. Moore îi urmări privirea pierdută în undele uleioase ale mării, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenţia. Cu toate astea, remarcă pe faţa lui Klaus un surâs fugar - ce naiba putea să-l satisfacă?

– Pregătesc oamenii ca să ce? se interesă Moore, luându-se după sergentul Spaatz.

– Deschidem minisubul şi intrăm în imersiune.

*

Se repeziră asupra baloturilor de mătase şi le azvârliră care încotro, descoperind vederii paralelipipedul metalic ce părea să prelungească blocul motor al sampanului. Agregatul n-ar fi rezistat unei priviri mai atente din partea unui specialist care şi-ar fi dat seama că un sampan n-avea nevoie de un motor într-atât de puternic, încât să fie acoperit de o carcasă de oţel lungă de şapte iarzi şi înaltă de doi.

Unul dintre vietnamezi coborî în urma lor şi-l apucă pe Klaus de umăr.

– E libel afală, sefu'...

– Dacă e liber, hai să deschidem seiful!

Vietnamezul scoase dintr-o taşcă un set ruginit de chei inelare. Se apucă să desfacă şuruburile şi, brusc, sasul mascat deasupra minisubmarinului se deschise cu un pocnet metalic. Klaus se urcă pe paralelipiped, gata-gata să alunece, şi trase blocul greu într-o parte. Il căută din priviri pe Moore: era la fel de uluit ca şi ceilalţi.

– Ce trebuie să facem, *sergent* Spaatz?

Klaus ignoră aerul ironic.

– Intrăm în minisub! Eu, tu, Larry şi Vie. Ceilalţi trec la hidrofoane şi încearcă să localizeze submarinul care tocmai a început să se târască pe fundul golfului.

– Cu hidrofoanele?

Cei opt SEAL se uitară de la unul la altul. Habar n-aveau că, în afară de minisubul Mark VII, sampanul mai avea şi hidrofoane.

– Hidrofoane! le spuse Klaus. Thang!

Vietnamezul clipi din ochi şi se strecură precum o pisică spre pupa. Se vârî sub axul elicei şi ieşi înapoi cu un sac mai mare decât el, zăngănitor. Îl deschise şi, cu o îndemânare uluitoare, montă o masă de urmărire prin sonar. Se vârî apoi într-o ancoşă din cală, mascată de câteva baloturi cu mătase, şi scoase un osciloscop pe care îl înşurubă extrem de rapid pe masă. Se opri o secundă şi-şi contemplă opera, după care spuse:

– Hidlofoanele, sefu'!...

– Ascultă, Klaus! Traficul din portul ăsta e ceva mai al dra- cu' decât metrourile din New York la ora de vârf! Ce naiba vrei sft auzim noi cu hidrofoanele tale?

– O să auziţi! Un submarin atomic se aude mai abitir decât orice fel de cargou.

Larry fluieră scurt, Vie căscă ochii, iar Moore se scărpină în cap.

– Submarin atomic? În golful Tonkin?

– Exact! Un submarin sovietic din clasa *Victor,* de 9 500 de lonc. Numele lui este *Komsomol,* are o încărcătură strategică care ar putea nimeri de aici torţa din vârful Statuii Libertăţii şi care ar transforma toată Coasta de Est în poligon de testare pentru cele mai ale dracu' jeepuri militare. Dar ei nu vor să se ocupe decât de Saigon şi de Da Nang. Sub acoperire aviatică, bineînţeles....

– Acoperire aviatică? Vietnamul de Nord nu ne-a bombardat niciodată!

– Au de gând s-o facă acum! Ii dăm drumul odată, sau nu?

Klaus dispăru prin sas, iar Moore îl urmă. Deschiseră şi sasul minisubului şi, până să intre, se treziră cu patru saci care le căzură în cap:

– Ieltale, sefu'! se auzi vocea piţigăiată a lui Thang. N-aveam cum...

– Bine, bine! i-o reteză Klaus şi începu să-şi tragă pe el combinezonul de scufundare. După ce coborâm cu scula, Al şi Mickey trec în locul nostru la masa pe care a montat-o Thang şi coboară hidrofoanele. Ăilalţi doi ţineţi legătura cu noi!

Aruncă o privire la tamburul pe care erau înfăşurate cele două cabluri de comunicaţie cu submarinul şi-şi dădu drumul în cabină. Momentan, prin hublouri nu vedea decât tabla întunecată a paralelipipedului care le servise drept adăpost. Anclanşă dispozitivele de iluminare şi tabla se aprinse brusc, orbitor, încasând fasciculele farurilor de 3 000 de waţi. Porni sistemele electrice ale bordului şi sonarul SQS 38. Apoi privi în tabloul electronic şi se pregăti de verificări.

Moore se foia în spatele lui.

– N-o să încăpem toţi patru aici, remarcă el.

– Vie şi Larry vor rămâne pe afară. Or să se ţină de noi. Ştii că Mark-urile astea n-au mâini...

– N-au mâini, clătină Moore, după care izbucni: Ne spui odată care e treaba? Mai facem un briefing, sau te-ai gândit să laşi baltă regulamentul?

Klaus tocmai bătea cu degetul în cadranul indicator al nivelului de ulei.

– M-am gândit să las baltă regulamentul, zise el tărăgănat şi potrivi microfonul. Bătu cu degetul în el, după care spuse: Vie! Larry! V-aţi echipat?

Difuzorul din habitaclu răsună în tonuri bas, uşor parazitate:

– Suntem gata, *sergenţi*

Iarăşi se simţi aerul dezamăgit din vocea lor. De ce le ascunsese Klaus obiectivul? Nici un SEAL nu ţinea totul pentru el. Ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii ştiau cu toţii de la bun început la ce trebuia să se înhame. Erau, înainte de toate, o echipă, încă din timpul celui de-al doilea război. O echipă în care toate ideile erau cântărite bine, indiferent cine le-ar fi avut. Te pomeneşti că, de fapt, Klaus, era chiar răsfăţatul pe care îl bănuiseră cu toţii când venise prima oară la Fort Pierce? Un răsfăţat care se ascunsese de minune atâţia ani de zile şi care aşteptase acest moment ca să-şi dea arama pe faţă?

– Suntem gata! se auzi vocea lui Al în difuzoare.

– OK. Vie şi Larry se vor ţine după noi, pe afară. Thang! închide sasul şi inundă tambuchiul!

Se auzi un blunk surd şi, în timp ce Moore etanşa minisubul, apa inundă tambuchiul. Prin spuma ei cleioasă, Klaus văzu pentru câteva fracţiuni de secundă silueta lui Vie, iluminată de reflectoare. Apoi se auzi un sfârâit prelung, după care Mark VII se cufundă cu lentoare în undele golfului.

– Aprovez! anunţă Klaus şi se uită în cadranul ce afişa asieta minisubului. Aprovez la 10 grade şi pornesc pe un curs de 325. Aţi pornit hidrofoanele?

– Le-am pornit! zise Al. Le-am pornit, dar nu te auzim decât pe tine!

– Imediat! Să ajung la oarecare distanţă şi opresc motoarele!

Dădu un şoc elicelor care se învârtiră supraturat vreme de trei secunde, după care le opri la fel de

brusc. Mark VII îşi continuă cursa din inerţie, îndreptându-se spre fundul golfului. Klaus privi la sonarul de adâncime. Îl mai despărţeau 25 de picioare de mâlul amestecat cu resturi de epave din rada Haiphongului.

– Aveţi vreun semnal? întrebă.

Răspunsul lui Al întârzia. Apoi, spuse:

– Percep o vibraţie la 250 de grade. Pare extrem de slabă. Abia dacă se aude...

– Ce nave sunt la suprafaţă? Manevrează careva?

După câteva clipe se auzi vocea lui Mickey:

– În port nu mişcă nimic.

– Bun. Înseamnă că sunt ruşii... Se aud încet din cauză că încearcă să pătrundă prin şenal...

– Senal? Ce senal visezi? » »

– *Sub* cheiurile Haiphongului e un şenal submarin. O să-l vedem imediat...

Se răsuci spre Moore şi-i zise să ţină cursul la 325 de grade. Cât mai încet. Mai privi o dată prin hublouri. Cu toţi cei şase mii de waţi ai farurilor, abia dacă vedeau la 10-15 cabluri. Probabil că nu exista vreun golf mai mizerabil decât Tonkinul. Vietnamezii n-auziseră de poluare sau, pur şi simplu, era o problemă care nu-i interesa. Pe lângă mâlul tipic al acestor ape, nu exista cargou care o dată ajuns în zonă să nu tragă santina cu toată mizeria acumulată în luni de zile de marş pe mare sau care să nu-şi spele în radă rezervoarele de păcură.

– Mai încet! spuse Klaus. N-avem mai mult de 40 de picioare până să dăm de epava unui cargou franţuzesc...

– Cargou franţuzesc?

Klaus nu răspunse imediat. Se chinuia să scoată un plic învelit în celofan din căptuşeala combinezonului de scufundare. După ce reuşi, îl desfăcu şi deschise o hartă. Harta submarină a portului Haiphong. Puse degetul pe o cruce însemnată cu roşu.

– Uite! *La Belle Marquise!* 25 000 de tone. Scufundat în 1951 de Viet Minh. Transporta cauciuc... Scotea cauciuc din Vietnam.

Moore prinse ocazia din zbor.

– Chestia asta o ştii de la tipul ăla, Personne?

– Da.

– şi, reluă el, ce altceva ti-a mai zis Personne ăsta? > '

– Să vorbesc cât mai puţin! i-o reteză Klaus şi apucă manşa minisubului.

După câteva clipe, în faţă le răsări umbra prelungă a cargoului. Era pe jumătate cufundată în nisip. Coşurile erau turtite sau găurite. La lumina reflectoarelor, un banc de peşti se repezi afară, precum un stol de păsări speriate.

Klaus opri motoarele şi deschise microfonul.

– Mai ai semnalul submarinului?

– Din ce în ce mai puternic. Dă senzaţia că se îndreaptă undeva către 250-270 de grade. Pare să aibă un curs continuu. Thang îmi spune că la suprafaţă au început să foiască o grămadă de vedete ale pazei de coastă, iar Mike mi-a zis că a auzit motoare de avion ambalate pe un aerodrom din apropiere. Thang pretinde că acolo se află

aerodromul...

– ...Doang Trui, îi luă Klaus vorba din gură. Nu poate fi decât aerodromul Doang Trui. E pentru

prima oară când mă bucur că n-am vizibilitate. Înseamnă că nici ăia din aer n-or să ne vadă.

Tocmai treceau pe lângă coca cargoului, chiar acolo unde scria *La Belle Marquise,* după care, Klaus mai dădu un brânci elicelor, propulsând minisubul pe deasupra provei cargoului scufundat. Se auzi o bătaie de afară, iar Vie apăru în faţa hubloului şi le făcu semn că firul de comunicaţie se agăţase în copastia navei.

Klaus avu reflexul să treacă elicele pe turaţie inversă. După cfiteva clipe, Vie bătu din nou în cockpit. Puteau s-o ia din loc.

– Probleme, Klaus? se auzi brusc o voce graseiată dintr-un difuzor ascuns sub bord.

Moore tresări. Recunoscuse vocea lui Personne. Era ceva ce nu se putea uita. Avea inflexiunile unei curve de lux şi lăsa cuvintele de la finele frazei în suspensie. Din cauza asta, şi pentru cft îşi îngrijea unghiile în permanenţă cu o pilă argintie, băieţii îl bănuiau că e homosexual.

– Încă nu. Voi îl vedeţi?

– Da. S-a strecurat pe sub digul nordic al portului. Ar trebui să te grăbeşti.

– Dacă mă grăbesc, operatorii hidrofoanelor lor m-ar putea auzi....

– N-or să te audă. Oamenii mei au avut grijă de una dintre vedetele de coastă. Dă rateuri din cinci în cinci secunde. Primul lucru pe care or să-l facă operatorii lor după acostare o să fie o vizită la orelist. Iar oreliştii de la Haiphong sunt execrabili. Poţi să te grăbeşti. Nu e nici un risc.

– OK!

Klaus mări turaţia elicelor. Brusc, fundul mării, vizibil sub razele farurilor, păru să se scufunde într-un hău în care se afundă şi minisubul, dirijat de manşa lui Klaus.

– De unde vorbeşte Personne? întrebă Moore.

– Dintr-un alt submarin. Ascuns în spatele insulei Cat Bo. E prea mare şi nu s-ar fi putut aventura aici fără să fie depistat. Chiar de nişte ageamii cum sunt nord-vietnamezii în probleme de submarine. Dacă dăm de necaz, Personne o să ne ridice de aici.

– Necaz?

– - Da. Dacă suntem prinşi. Sau depistaţi când încercăm să intrăm o dată cu *Komsomol* în şenalul submarin.

– Să intrăm în şenal o dată cu ei? exclamă Moore.

– Dar ce credeai?

Nu se mai auzi decât bâzâitul zornăitor al motorului mi- nisubului.

– Vezi că ai o manşă pe care un şmecher a scris *peşti... Îl* atrase Klaus atenţia lui Moore. Trage de ea!

Moore se execută, iar Klaus zâmbi în barbă. Privi în ecranul sonarului. Semnalul inconfundabil al unui submarin apăru brusc, din spatele unei stânci. Era nemişcat, plutind între două ape, uşor apupat.

– Al? Il mai auzi? întrebă.

– Nu. E mort. În afară de tine, totul e mort acolo jos.

– Nici nu mă îndoiam. Se întoarse către Moore. Hai să-i punem la treabă pe Vie şi pe Larry. Altfel, or să zică doar că i-am scos la o plimbare pe fundul golfului.

Bătu de câteva ori în tavanul habitaclului, iar cei doi scafandri îşi făcură apariţia în faţa hublourilor. Klaus le făcu semn spre troliile prinse de pupa lui Mark VII. Apoi le arătă stânca din faţă.

Cei doi înţeleseră imediat. Se apucară să desfacă troliile, traseră cablurile şi porniră înot drept înainte. Klaus mai clipi de câteva ori cu farurile sale puternice, ca şi cum ar fi dorit să le indice drumul, apoi le stinse. De acum, cei doi scafandri se vor orienta după busola Bayard, cu fosfor, prinsă la mâini. Distanţa nu era prea mare, iar ei făcuseră treaba asta pe nopţi fără lună în ape la fel de mizerabile ca şi aceasta. N-aveau cum să greşească.

După câteva minute, o vibraţie uşoară zgâlţâi minisubul, iar Klaus îl chemă pe Moore:

– Hai să văd cum mai stai cu condiţia fizică.

Coborî din tavan un levier şi-i făcu semn lui Moore să-l rotească. Aruncă o privire în cadranele asietei şi al poziţiei cârmei. Moore îl privea şi, văzându-l cum dă din cap, se apucă să învârtă levierul. Minisubul se puse în mişcare, fără zgomot, plutind alene în bezna uleioasă a golfului.

– Eşti la mai puţin de treizeci de cabluri de intrare, se auzi în difuzor vocea lui Personne. Grăbeşte-te! Ruşii n-or să stea după tine!

Klaus închise microfonul şi înjură printre dinţi. Se ridică din scaunul de pilotaj şi îl ajută pe Moore să rotească levierul.

– Ai fi putut să ne spui şi nouă ce ai de gând, îi reproşă Moore.

– Poate, veni răspunsul, oarecum încurcat.

Brusc, din spatele ţancului de piatră pe care se opriseră Vie şi Larry, se observă o părere de lumină,

ca un apus îndepărtat şi ceţos filtrat printre jaluzele prăfuite. Mark VII se opri brusc, cu un bufnet surd, iar în hublou apăru silueta lui Larry care le făcu semn că prova minisubmarinului se ciocnise de o stâncă. Klaus se uită după pompa de balast şi o apăsă preţ de câteva secunde. Se auzi un huruit scurt, ca de râşniţă de calea, iar Mark VII se ridică cu trei picioare, trăgând după el siluetele lui Vie şi a lui Larry.

Lumina emisă prin hublourile lui *Komsomol* ilumina apa golfului mai ceva ca un pom de Crăciun. Ai fi crezut că te afli la intrarea într-un supermarket plin cu globuri, ghirlande şi păpuşi liarbie. Trebuia doar să întinzi mâna pentru ca o tipă din aia de şase picioare, cu coapsele până în gât şi cu sânii cât nişte veste de salvare să-ţi deschidă uşile largi din plexiglas şi să te invite la cumpărături.

Submarinul sovietic avea ceva mai mult de o sută de iarzi lungime şi zece iarzi înălţime; era uşor aprovat şi trepida discret. I,a mai puţin de douăzeci de cabluri în faţa sa, se desluşea un hău cu marginile iluminate, săpat în piatră colţuroasă. Brusc, tuburile lanstorpile din prova se deschiseră, iar sunetul metalic al sasurilor se propagă până în habitaclul minisubului.

Doi scafandri ieşiră din submarin şi începură să înoate cu mişcări ezitante prin apa murdară, ca şi cum nu erau foarte siguri că trebuie să ajungă la intrarea ce se deschidea în faţa lor. Vie, care se

amplasase undeva deasupra stâncii de care îl amarase pe Mark VII, se retrase brusc la adăpost. Klaus îi observă în treacăt ochii holbaţi cum se chiorau spre hublouri. Unde naiba ne-ai adus şi de

ce nu ne-ai spus nimic până acum? părea el să întrebe.

– Il vezi? se auzi iarăşi vocea lui Personne din difuzor.

– Îl văd, răspunse Klaus. Pe monstrul ăsta vrei să-l blocăm noi la Haiphong?

– De ce nu? Ai auzit de proverbul ăla japonez care spune că...

– Japonezii şi-au inventat proverbele într-o vreme când nu existau submarine atomice! i-o reteză Klaus şi închise difuzorul, după care se întoarse spre Moore. Hai să ieşim şi noi.

Se asigură de poziţia minisubului. Verifică starea curenţilor submarini din golf. Nici un pericol, după cum îl asigurase Personne. Atâta vreme cât Mark VII era amarat de ţancul stâncos, îl vor găsi acolo unde îl lăsaseră.

O luă de-a buşilea către pupa şi scotoci prin sacii de iută. O singură privire îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că nu erau nici un fel de probleme. Toată încărcătura era la locul ei, după cum îl asigurase francezul. Până acum, tipul îşi respectase promisiunile: totul se petrecuse după cum prevăzuse el şi toate planurile lui fuseseră îndeplinite întocmai. Până şi Mien, tânăra vietcong de la bar, repetase gestul cu pălmuirea falsului pretendent exact aşa cum îi descrisese Personne...

Păcat doar că Jacques era francez. Şi păcat că avea accentul ăla nenorocit şi că păreau să-i placă bărbaţii mai mult decât...

– Sunt gata, îl auzi pe Moore. Mergem?

– Mergem!

Se căţărară pe scările albe de metal şi se înghesuiră în sasul de evacuare, ţinând între ei sacul cu explozibil. Moore înşurubă capacul de dedesubt şi-l deschise pe cel de deasupra, încasând în cap o cascadă de apă mizeră.

Ieşiră. Inotară până ce ajunseră pe vârful ţancului de piatră. Intre timp, *Komsomol* începuse să se deplaseze iarăşi cu lentoare spre şenalul submarin. Klaus se îndreptă către intrarea în hăul iluminat feeric, strecurându-se la rasul solului. Submarinul intra deja în şenal, dirijat - abia acum deveniseră vizibili - de trei scafandri care semnalizau cu lămpi de magneziu argintii.

Era un şenal teribil de îngust, iar lui Klaus i se păru pentru o clipă că acoperişul submarinului o să se agaţe cu periscoapele în stâncile ce surplombau intrarea în canal. Dar era exact motivul pentru care se aflau acolo scafandrii. *Komsomol* se opri la intrare, ca un urs nehotărât, purjă apa din balasturile laterale cu un vuiet grav şi coborî cu două picioare, de parcă ar fi fost aşezat pe o platformă trasă în jos cu blândeţe de un hamal.

Apoi elicele de la pupa se rotiră brusc şi se opriră aproape imediat, imprimând submarinului un avans abia perceptibil. Prova îi dispăru în şenal.

Klaus se mai uită o dată la cei trei scafandri. Erau vietcongi? lirau ruşi? N-avea importanţă. Singura lor problemă era să asigure intrarea submarinului la adăpost şi n-aveau ochi decât pentru asta.

Cei patru SEAL se strecurară, la adăpostul unor alge cafenii, până în apropierea peretelui de stâncă în care era săpată intrarea în şenal.

Personne îi spusese lui Klaus la Quang Ngai, încă de la prima întâlnire, că imediat după intrarea în şenal, tavanul acestuia era surplombat de o stâncă uriaşă; era suficientă o încărcătură de câteva kilograme de TNT ca s-o prăvăleşti, blocând accesul oricărei nave. Pe măsură ce *Komsomol* dispărea în canal, Klaus se chiorî la pereţii acestuia: păreau daţi la polizor, fără nici un fel de excrescenţă.

Deodată însă, elicele submarinului dădură înapoi, stârnind volburi cenuşii şi silueta lui alungită, ca un trabuc, se opri brusc, iar nava se aprovă iarăşi, ca şi cum canalul ar fl coborât.

Era momentul de care Personne îi povestise lui Klaus. Momentul de care se puteau folosi ca să intre pe nesimţite în şenal. Cât despre ieşire - un grilaj de sârmă, conectat la 5 000 de volţi - un tip n-ar fi trebuit să se mai înroleze în SEAL dacă un astfel de obstacol l-ar fi oprit din drum.

Klaus intră primul, urmat de Moore şi de ceilalţi doi, aproape lipiţi de chila submarinului. Se auziră trei bubuituri grave, amplificate de apă. Scafandrii care dirijau intrarea în şenal anunţau că submarinul putea porni din nou. Klaus fu primul care se trase la o parte. Elicele uriaşe se puseseră din nou în mişcare, ca un tocător; nu puteai să le priveşti decât ca pe un tocător din momentul în care se apropiau de tine, aspirând apa.

Moore se adăpostise îndărătul unui ieşind de piatră ascuţită şi trebui să se agaţe cu toate puterile

pentru a nu fi absorbit. Vie apăru şi el, cu ochii măriţi de spaimă. Klaus îl privi scurt. Larry? părea el să-l întrebe.

Vie ridică din umeri, în timp ce chila bastimentului se târa pe lângă ei ca un monstru plictisit. Moore riscă şi scoase capul din ascunzişul său, dar se retrase imediat. Curentul provocat de elice era prea puternic. Apoi submarinul dispăru, ca un dinozaur placid în străfundurile şenalului, urmat îndeaproape de cei trei scafandri. Unul dintre ei se opri tresărind şi începu să rotească torţa de magneziu, ca apucat de un subit atac de demenţă a adân- curilor. Ii făcea semn colegului cel mai apropiat, arătându-i ceva, pe fundul canalului.

Klaus n-a mai trebuit să se uite ca să vadă ce era. O boare de apă înroşită se ridicase până în dreptul lor, amestecată cu bucăţi de cauciuc din costumul lui Larry şi cu fragmente gelatinoase din corpul lui. O baracudă leneşă se apropie de una dintre bucăţile ce pluteau între două ape, rotindu-se încă, şi o înşfăcă, dispărând grăbită apoi undeva către apele golfului.

Pe nesimţite. Fără zgomot. Larry era cu desăvârşire mort. 25 de ani, 12 ani de şcoală, un an de antrenamente la Fort Pierce şi aproximativ 32 000 de dolari pregătire de specialitate, ca să nu mai punem la socoteală cele peste 5 000 de mile parcurse de Larry Sanders numai în ciclul de antrenament, se duseseră pe apa sâmbetei dintr-o simplă învârtire de elice sovietică, proiectată şi construită la Dnepropetrovsk, într-o oţelărie prost încălzită, la turnarea căreia asistase un tip care nu

auzise în viaţa lui de Larry. Probabil că acum, rusul care făcuse elicea îşi lua masa din pauza de prânz: chiftele şi votcă prohibită în timpul programului, cu

castraveţi muraţi, fără să ştie că tocmai contribuise efectiv la războiul rece.

Klaus nu se gândi la nimic din toate astea. Larry ştia cu ce se mănâncă o ieşire în misiune cu grupele SEAL. Larry fusese un tip responsabil. Aşa erau toţi şi, din cauza asta, nu ieşiră imediat din ascunzişul lor.

Scafandrii nord-vietnamezi se împărţiseră în două grupe. Doi dintre ei rămăseseră pe loc, iar cel de-al treilea o luase grăbit pe urmele submarinului. Grilajul supravoltat coborî, huruind.

Klaus îi făcu semn lui Moore să deschidă sacul cu încărcături explozibile. Scoaseră tot ce era înăuntru, împărţiră în trei, iar Vie riscă o privire în şenalul submarin.

Abia dacă mai avu timp să-şi scoată cuţitul din teaca fixată pe coapsa stângă. Unul dintre scafandri se abătuse deja asupra lui, în timp ce celălalt trase dintr-o arbaletă asemănătoare cu cele de vânătoare submarină. Săgeata, cu un capăt cilindric, izbi peretele de piatră la doar câţiva centimetri de faţa lui Vie. Se auzi mai întâi un pocnet, urmat imediat de un sfârâit prelung, în timp ce apa din jur se şampaniza într-o jerbă de bule.

Bioxid de carbon sub presiune, îşi spuse Klaus şi se repezi afară, către cel de-al doilea agresor. Imediat după el ţâşni Moore, care se împinse în picioare îndreptându-se spre tavanul şenaiului. Vie reuşise să se descotorosească rapid de adversarul său:

cuţitul tăios ca briciul secţionase fără dificultate tubul de admisie al celui care îl atacase, dar o a doua săgeată cu încărcătură de bioxid de carbon

fulgeră pe lângă Klaus şi ricoşă pe rezervorul de oxigen al lui Vie.

O nouă jerbă de gaz se ridică în apă, dar Klaus se apropiase deja de inamic. Se încleştară, rotindu-se anarhic în apa mâloasă. Klaus apucă să-l vadă cu coada ochiului pe Moore cum, tacticos, îşi fixa încărcăturile de plomba stâncoasă suspendată de tavanul şenalului, apoi totul păru să se învăluie în ceaţă: adversarul său reuşise să-i smulgă supapele rezervorului. Klaus trase aer în piept, instinctiv, dar fără folos, în timp ce cuţitul celuilalt îi crăpă vizorul.

Deodată, îl simţi cum se cutremură în braţele sale, agitat parcă de o descărcare de curent electric. Îi dădu drumul, dar scafandrul continua să se contorsioneze şi un strigăt neomenesc, gâlgâitor, acoperi murmurul surd al motoarelor submarinului ce se îndepărta. Vie se strecură pe lângă Klaus, ţinând în mâini o arbaletă identică cu cea care spânzura de centura celui care se zbătea şi, fără nici o mişcare în plus, vârî cuţitul în beregata adversarului.

Abia atunci observă Klaus săgeata prelungă ce se iţea din coapsa inamicului. Se repezi înot pe urmele camaradului său, simţind cum aerul îi lipseşte din ce în ce, şi-i scoase cu mişcări experte rezervoarele de oxigen. Le lăsă pe ale sale să cadă pe fundul şenalului şi le trase pe celelalte în spate, apucând să se uite în cadranul de presiune: mai avea aer pentru zece minute.

Porni înot cu Vie către plomba de stâncă şi ajunseră alături de Moore, care terminase să-şi amplaseze încărcăturile. Îi făcu semn lui Vie să le aşeze şi pe ale sale, după care se uită la ceas. Era

20.02. Ii făcu atenţi pe ceilalţi doi să fixeze încărcăturile pentru 20.10, iar el porni grăbit către ieşirea din şenal şi în mai puţin de un minut ajunse în dreptul grilajului coborât: bare din oţel, groase de doi ţoii, solidarizate de cabluri de cupru, parcurse de 5 000 de volţi, după cum îi spusese Personne.

Începu să înoate de jur-împrejurul grilajului, încercând să găsească contactele care îl anclanşau, şi le găsi. Erau amplasate, după cum se aşteptase, la baza şenalului şi arătau ca un şir de saboţi cubici din care porneau fire subţiri şi lucioase ce se pierdeau undeva în afara canalului.

Klaus amplasă încărcăturile şi se uită iarăşi la ceas. Era 20.04 şi, chiar în momentul când se pregătea să anclanşeze detonarea, un bufnet surd îl făcu să întoarcă privirea către fundul şenalului.

Submarinul se oprise din nou, în faţa unui portal metalic uriaş, vizibil de acum sub razele înguste ale câtorva zeci de reflectoare submarine. Dar acesta era un lucru la care Klaus se aştepta şi care nu îl mira cine ştie ce. Problema o reprezentau cele două plutoane de scafandri care se apropiau de ei, venind dinspre portal, precum două rânduri de peşti-pilot în urma rechinului care îi ducea de colo-colo.

Vie şi Moore îi observaseră şi ei şi se repezeau de acum către ieşire. Klaus nu mai aşteptă. Anclanşă încărcăturile pentru treizeci de secunde şi abia acum se uită într-o parte şi în alta în căutarea unui adăpost. La început, nu-l găsi: intrarea în şenal

fusese lucrată cu deosebită grijă şi nu avea nici un fel de anfrac- luozitate. Apoi descoperi o nişă laterală, mascată pe jumătate de im acoperiş de metal şi de un etambou: probabil erau resturile unui

punct de observaţie din timpul construcţiei şenalului.

Se repezi înspre el o dată cu ceilalţi doi camarazi. Apucă să vadă portalul de metal cum se ridica treptat, făcând loc submarinului care dispăru în ecluză cu lentoare. O multitudine de maca- i ale coborau din tavanul ecluzei, părând să înfeşe bastimentul uriaş precum un hamac.

O primă deflagraţie zgudui apa şenalului, iar Moore, care ajunsese ultimul la adăpost, avu o mişcare bruscă de recul, bălăn- gfinindu-şi mâinile şi picioarele cu brutalitate, de parcă ar fi fost un sac plin cu cartofi pe care cineva se străduia să-l golească. Vizorul îi plesni, muştiucul îi scăpă din gură, iar unda de şoc îl propti de peretele cel mai apropiat, zdrobindu-i rezervoarele de oxigen. Printr-o fisură, gazul ţâşni aidoma unui gheizer îngust ce se prelingea apoi de-a lungul pietrelor precum aburul dintr-o oală sub presiune.

Vie dădu să se repeadă după el, dar Klaus îl apucă de mână. Nu mai era nimic de făcut. Îi arătă ceasul şi bătu de câteva ori cu degetele în cadran. Vie făcu semn că reglaseră încărcăturile la fix ţi zece. Se uitară amândoi la ceas. Mai rămăseseră patru minute.

Portalul de metal cobora deja în urma submarinului când scafandrii inamici ajunseseră în dreptul lor. Vie şi Klaus se priviră. Adversarii erau cel puţin zece, dar nu vor îndrăzni să-i ucidă imediat, erau siguri de

asta. Ordinul lor era - n-aveau cum să n-o ştie, câtă vreme în toate armatele ordinele ar fi sunat la fel în situaţii similare - să-i captureze în viaţă. Să-i prindă în viaţă, pentru ca mai apoi să-i supună unor

interogatorii nesfârşite, urmate în final de plutonul de execuţie. Cine şi-ar fi asumat răspunderea să-i caute pe cei doi aici, la sute de mile nord de paralela 17?

Sau, altfel spus, cine ar fi putut să-i tragă pe nord-vietna- mezi la răspundere pentru o crimă făcută cu sânge rece, încălcând acordurile internaţionale?

Îşi scoasei ă cuţitele şi se năpustiră asupra adversarilor. Un tub de admisie tăiat, un vizor crăpat, apoi totul se transformă într-o bizară grămadă de rugby, rotitoare, în care braţe şi picioare se amestecau, în care se slobozeau icnete punctate de jeturi de aer expirat sub formă de bule.

Fără să-şi dea seama cum, Klaus se trezi la un moment dat pe planşeul rugos al şenalului. Deflagraţia păru un cutremur, iar pietre se desprinseră din tavan şi din pereţi. Apa se umplu de mâl, iar Klaus nu mai văzu nimic. Instinctiv, începu să înoate către ieşire, când văzu chipul turbat de furie al unui atacator şi recunoscu trăsăturile unui european. Atât apucă să realizeze: ochi albaştri şi piele albă, pentru că o a doua explozie zgudui şenalul, iar el simţi cum unda de şoc îi izbeşte tălpile şi cum îl împinge ca pe un ghemotoc de cârpă drept în grilajul de oţel care acoperea intrarea.

Avea să se zdrobească de barele străbătute de curentul de înaltă tensiune. Simţi că stomacul i se face ghem şi un gust acru îi năvăleşte în gură.

Realiză cum un obiect trece pe lângă el în mare viteză şi îl văzu cum se turteşte de unul dintre saboţii lângă care plasase încărcătura explozibilă: era un muştiuc de conectare la rezervoarele de

oxigen, iar imaginea acestuia fu cea care îi salvă viaţa şi libertatea.

Chiar în dreptul locului în care muştiucul izbise grilajul, încărcătura pe care o amplasase mai devreme săpase o groapă în pragul de intrare în şenal. Se simţi precum un şobolan fugărit care încearcă să descopere o gaură în care să se ascundă şi se vârî fără să-i pese în locul care îi asigura salvarea. Zgârie fundul pragului şi îndepărtă pietrişul, aşteptând din moment în moment să fie parcurs de cei 5 000 de volţi care să-l prăjească.

Nu se întâmplă nimic. Se trezi de cealaltă parte a grilajului, ca de atâtea ori în război când nu-ţi puteai explica cum de ai fost singurul care ai scăpat dintr-o încleştare în care toţi tovarăşii tăi au dispărut.

Am scăpat numai ca să mă prindă când voi ieşi la suprafaţă în port, îşi spuse Klaus, privind la cadranul de presiune al rezervorului. Ii mai rămăsese aer doar pentru trei minute de submersiune.

O săgeată cu încărcătură de bioxid de carbon fulgeră pe lângă el. Klaus dădu să se îndepărteze, când o a doua îi şfichiui gamba stângă, descărcându-se. Durerea îl făcu să chirăie ascuţit şi privi în urmă. Văzu deja un prim scafandru cum se strecura prin gaură după el.

Se auzi însă o nouă explozie. Klaus tresări. Bubuitura venea de undeva dinspre larg. Sampanul? II descoperiseră deja şi îl aruncau în aer? O nouă bubuitură, mult mai apropiată de data asta, îl zgâlţâi

din nou, iar razele unui far care scotocea suprafaţa apei începură să alerge încoace şi încolo, ca o albină nesigură de lloarea pe care ar trebui să se aşeze.

Elicoptere! Elicoptere antisubmarin! înţelese Klaus deodată şi le auzi imediat huruitul înfundat.

Ce naiba bombardează?

Avea să-şi dea seama curând. În timp ce unul dintre scafandrii ruşi se apropia de el, gata-gata să-l înşface, dindărătul unui ţanc de piatră fulgeră o săgeată cu încărcătură de bioxid de carbon. Simţind că ajutorul se află într-acolo, Klaus începu să înoate disperat. Trecu pe deasupra minisubului ce plutea între două ape de acum şi remarcă firele tăiate prin care comunicase cu Al. Dincolo de minisub se afla un alt submarin de buzunar. Un SSHC-10.

Se repezi spre tubul clopotului de salvare, care se deschise, de parcă l-ar fi aşteptat numai pe el. Se azvârli în ecluză, trase sasul deasupra lui, îşi smulse echipamentul în timp ce pompele goleau compartimentul de apă şi deschise sasul de dedesubt înainte să se evacueze întreg lichidul.

Se trezi pe puntea metalică, pe jumătate ameţit. Un tip îi vorbea, dar el nu-şi dădea seama cine putea să fie. Simţi că ochiul stâng îi era umflat şi se închisese de tot şi că urechile îi sângerau.

– Mă auzi?

Era Jacques Personne. În spatele lui, Klaus recunoscu figura surâzătoare a lui Thang.

Nu există militar care să fie dispus să renunţe cu una cu două la talismanul care îi poartă noroc în timpul luptei, mai ales dacă a avut prilejul să se convingă de valabilitatea lui. Iar dacă un asemenea talisman este chiar unul dintre camarazi, atunci colegii lui or să fie în stare să facă pe dracu' în patru ca să-l aibă tot timpul sub ochi şi să se asigure că nu-i lipseşte nimic.

Din cauza asta,,,albirtoşii" se ţineau după Mendez şi când mergea la W.C., iar dacă dispărea cu vreo gagică prin vreo cameră de hotel de mâna a şaptea, se organiza un serviciu de gardă ad-hoc şi cel puţin unul din grupă se sacrifica ca să-i păzească uşa. Saint Tropez, de pildă, era în stare să pună mâna în foc că doar prezenţa lui Mendez - aflaseră între timp că vechii lui tovarăşi din Algeria îl porecliseră Mengele, din cauza figurii impasibile - îi scosese din rahat la Pagoda Musonului.

– Elicopterele de la Paravat? întreba Tarjac. Bombardierele? Bulumacii? Păi, ăia erau cu toţii în aer! Nu ei ne-au scos basma curată! Mengele a făcut-o! N-a existat pluton de legionari pe care Mengele să nu-l scoată din rahat dacă a plecat cu el în misiune...

Toată povestea asta îl făcea pe Mendez să se-simtă nemaipomenit. Ceilalţi îl aşteptau totdeauna pe el să aleagă primul: băuturi, femei, localuri şi aşa mai departe. Nici chiar figura cu păzitul uşii nu-l deranja cine ştie ce, ba din contră, mai ales dacă se întâmpla să agaţe o cucoană mai acătării sau dacă vroia s-o şteargă cu gagica fără să ţină cont de pretenţiile peştelui.

Acum însă, lucrurile se încurcaseră de tot. „Albinoşii" nu erau siguri dacă o încurcase şi Mengele, numai că el dispăruse de la masă de mai bine de zece minute şi nu exista nici un semn că s-ar întoarce curând.

Intraseră la *Hirakari,* pe bulevardul Ginza, acum două zile, la nouă fix. Era într-o joi şi nu le mai rămăseseră decât trei zile de permisie. Duminică seara, un Galaxy avea să-i ridice pe ei, împreună cu

alţi fericiţi care chefuiseră o săptămână încheiată la Tokio, şi să-i ducă înapoi la căldura, ţânţarii şi mizeria din Nam. Aşa că aveau de gând s-o facă lată.

Hirakari era un local pus pe roate încă din 1946, de membrii primului contingent care-şi terminase serviciul în Japonia. Erau trei tipi pe care nu-i mai văzuse aproape nimeni de atunci - locuiau undeva în afara oraşului, într-o casă tradiţională, cu bazin plin cu peşti ornamentali, cu grădină în stil Heian şi cu toate acareturile japoneze aferente - nişte şmecheri care nu se mai întorseseră niciodată în State. Nu exista GI din Vietnam care să nu fi auzit de *Hirakari*, aşa cum nu existase GI în Coreea care, dacă nu trecuse pe aici, să nu se laude după ce ajunsese înapoi în ţară că trăsese un chef pe cinste la acelaşi *Hirakari.*

Cei trei care îl puseseră pe roate cunoşteau reţeta cum nu se poate mai bine. Probabil că cel puţin unul dintre ei avusese un tată care se ocupase cu comerţul ilegal de spirtoase pe vremea prohibiţiei pentru că, încă de la intrarea în local, aveai impresia că te întorci în timp în anii '20.

Însăşi intrarea la *Hirakari* era o capodoperă a punerii în scenă. Cei trei foşti GI o amenajaseră astfel încât erai obligat să treci mai întâi printr-o florărie în care puteai găsi orice, de la varietatea cea mai rară de orhidee până la flori de tundră, răspândind o aromă acrişoară discretă. Pentru cei

mai mulţi, necunoscători, căutarea lui *Hirakari* se oprea aici, pentru că fetele angajate erau instruite să joace un întreg teatru cu tine, de la care nu se abătuseră nicicând, nici cu o iotă.

Se spunea chiar că generalul Mac Arthur dorise să viziteze *Hirakari,* însă, neştiind obiceiurile casei, se lansase într-o conversaţie anodină cu vânzătoarele şi singurul lucru pe care reuşise să-l obţină fusese un trandafir extrem de scump, originar din Hokkaido, după care se lăsase păgubaş şi plecase cu buzele umflate. Legenda mergea mai departe: ajuns la Cartierul General, Mac Arthur ordonase să-i fie găsiţi, din pământ din iarbă verde, cei trei foşti subordonaţi, dar că nici aşa nu reuşise inarc lucru. Cel care l-a scos din impas a fost un personaj important din ierarhia Yakuza, care l-a învăţat parolele prin care vânzătoarele ajungeau să-ţi deschidă intrarea în paradisul de la *Hirakari...*

Parola însăşi costa bani şi n-o putea afla oricine. Cel puţin, aşa stăteau lucrurile pe vremea lui Mac Arthur. Acum, treaba se mai înmuiase, însă trebuia să asuzi niţel ca să poţi intra în local. O făcuseră şi „albinoşii", în felul lor. Încercaseră s-o afle folosind căile dure, dar li se explicase că nu numai Tokio, dar chiar şi Saigonul era infiltrat de oamenii Yakuzei care, ca nişte simpatici oameni de afaceri ce erau, se ocupau de aprovizionarea cu ţigări „ameliorate" a trupelor americane, ba, mai mult, că o grămadă de Yakuza îşi dăduseră viaţa chiar ca să-i aprovizioneze pe americani cu ţigări şi prafuri, datorită unor conflicte profesionale cu colegii lor din Triadele chinezeşti.

Cu alte cuvinte, n-ar fi fost politicos să treci peste

ei, aşa că „albinoşii", ca nişte băieţi simţiţi care ştiau cât de greu să pune la cale o afacere, au înţeles şi au dat banii cuveniţi ca să poată intra în *Hirakari.*

Cel mai indicat să poarte discuţia preliminară cu vânzătoarele - aberantă, după părerea lui Borjovski, care ar fi dorit în continuare să intre cu forţa şi după aia să scape dând fuga la un avion de transport al Marinei - li s-a părut a fi Andy, fostul von Friessner, cel cu tatăl colonel în Waffen SS, căzut pe frontul de est în 1944, pe undeva pe la porţile Varşoviei.

Au intrat cu toţii în florărie, iar una dintre fete, o încântătoare brunetă care purta o *aba* violetă şi avea o coafură extrem de elaborată - Mart se abţinuse să strănute în prezenţa ei, de frică să nu-i zboare „bigudiurile" din păr - s-a lansat într-o discuţie confuză cu Andreas, care, culmea, părea încântat de cuvintele aiurea pe care le rosteau.

– Un astfel de lotus aduce cu el prospeţimea întregii insule Haha Jima, îi explica ea, iar Andy dădea din cap, pătruns de cuvintele ei şi, după cum avea s-o spună mai târziu, „chiar înţelesese" ce îi spusese ea, deşi Mengele, cu privirea lui inertă, era mai degrabă tentat să spună că Yakuza ăştia erau „sau nebuni, sau aveau cele mai profesionale parole din lume".

– Se spune că petalele lotusului închid în ele toate anotimpurile, spusese Andreas la un moment dat, din ce în ce mai pătruns de conversaţie, făcându-l pe Frank să bată nervos din picior, în timp ce Simms căscase ochii precum două proiectoare uriaşe de antiaeriană. Albul este al iernii, galbenul pistilului este al verii, verdele staminei este primăvara...

Andy ar fi continuat tot aşa, dacă fata n-ar fi fost şi ea o respectabilă femeie de afaceri. Era foarte greu pentru un european să spună toate lucrurile astea fără să se încurce sau fără să le fi învăţat pe

dinafară. Pentru ea devenise clar că Andy plătise parolele pe săptămâna în curs, aşa că l-a scutit de încheierea poeziei.

– Tipii ăştia sunt cu tine? i-a retezat-o ea.

– D-da!... a răspuns Andreas, oarecum încurcat.

– Perfect! Atunci dă-le-n mă-sa de texte şi hai odată, că pierdem timpul şi eu, şi voi! Şi-i făcu semn cu bărbia către un alt grup de militari care se foiau prin florărie, prefăcându-se că adulmecă exponatele. N-am să înţeleg niciodată care e idiotul de alege toate tâmpeniile astea ca parole, zise ea, cu un accent din ce în ce mai brooklynez, şi îi conduse în spatele magazinului, îndărătul unei perdele de flori tropicale.

– Hei! Aici ai învăţat să vorbeşti aşa? o interogă Mart.

Ea vârâse o cheie într-o uşă care părea o simplă stampă mai largă şi se uită lung spre Mart.

– Aici, pe dracu'.... Sunt din New York. Da' ştiu eu cu cine m-a făcut mama de am ochii aşa? Stanley a zis că arăt ca o gheişă pursânge şi m-a importat până aici, dacă înţelegi...

O înţelegeau. Fata bătuse câteva mii de mile ca să vorbească în dodii şi ca să-şi rotunjească veniturile. Li se părea chiar nemaipomenit de incitant să-i facă curte unui astfel de exponat, dar după ce au intrat în *Hirakari* propriu-zis, au uitat-o imediat. Mendez, care avea statele de plată încărcate cu bordelurile de pe trei continente, din Mexic până în Indochina,

trecând prin Africa de Nord, n-a putut să glăsuiască preţ de vreo câteva minute. Lui Louis Tarjac, care le făcuse grea viaţa poliţiştilor din Caen până să trebuiască să fugă în Legiune, îi luceau ochii

neştiind unde să se uite mai întâi, din Simms nu mai rămăsese decât albul ochilor, iar Borjovski se prăvăli pe cel mai apropiat scaun, incapabil să reziste asaltului orgiastic din *Hirakari.*

– Măiculiţă! exclamă Frank, în timp ce Gold se apropia de unul dintre televizoarele atârnate deasupra tejghelei, sorbindu-le din ochi pe cele două fete care se pupau de zor pe ecran. Era într-atât de montat încât, din cauză că operatorul de imagine nu surprinsese şi feţele celor două actriţe, Giuseppe îşi vârî capul în televizor, încercând să se uite după colţ, doar-doar le-o vedea pe cele două în întregime.

– Eşti tâmpit, Gold? îl luă în primire Mart. N-ai mai văzut televizor până acum?

Giuseppe făcu semn că nu.

– E un fel de cinema, nu-i aşa? întrebă el şi'începu să se uite în sală după proiector.

– Da. E un fel de cinema, aprobă Simms. Nici eu n-am mai văzut aşa ceva până să nu ajung la L.A.

L-au căutat din priviri pe Borjovski. Încă nu-şi revenise din stupefacţie şi continua să zacă la masă. O tipă dezbrăcată se apropiase de el şi-l tot întreba ceva, iar Borjovski răspundea pierdut cu *da* la toate întrebările care i se puneau.

– Isuse! făcu Mart. Hai la el, că ăsta e în stare să ne facă praf solda tuturor pe restul războiului dacă mai stă mult de vorbă!

Se aşezară şi ei, auzind abia acum tămbălăul din local. Bineînţeles că Borjovski comandase cele mai scumpe cocteiluri, fără să fie în stare să le dea celorlalţi detalii. Noroc cu Andreas care ceru nota de comandă, iar tipa i-o oferi fără multe fasoane, dar

într-o manieră cât se poate de bizară, care îi ului pe toţi. Ei nu văzuseră decât că Igor vorbise cu ea şi că fata stătuse puţin mai aplecată decât ar fi trebuit, dar îşi imaginaseră că o făcea doar ca să-l aţâţe pe rus. De fapt, chelneriţa trecuse comanda cu creion dermatograf pe propria-i piele, undeva între sâni şi buric.

– Bine că aţi venit! îi spuse ea lui Andy. Altfel, cu tipul ăsta, cred că aş fi ajuns să-mi scriu până între picioare! Vorbea şi ea o engleză la fel de perfectă ca şi brooklyneza care îi întâmpinase în magazin. Înţelegi scrisul invers? îi dădu ghes lui Andy, care trebui să recunoască că-i era imposibil să citească ce-şi scrisese ea pe burtă.

– Nu face nimic, le zise, şi dădu glastra cu flori la o parte de pe masă, după care se întinse pe spate, între ei, cu capul spre Andreas. Acum vezi? întrebă. Andy înghiţi în sec. Citeşte mai repede, îl repezi ea. Văd că sunteţi noi pe aici. Cititul ăsta intră şi el în nota de plată. Iar dacă aş fi ajuns să-mi scriu între picioare, tariful s-ar fi triplat. Doar pentru băuturile trecute acolo, îi linişti ea.

– Du-te şi adu ce-a comandat animalul ăsta de rus şi mai vedem după aia! o întrerupse Frank.

Aşa începuse cheful. Cu două zile mai devreme. *Hirakari* era proiectat după principiile unei nave de cursă lungă, în sensul că îţi asigura autonomia deplină. Mâncare, camere la subsol şi la etaj, fete pe care să le schimbi după cum aveai chef, astfel încât

puteai să nu mai vezi lumina zilei ore în şir, numai banii să te fi ţinut. Şi în plus, nu era nimic interzis. Absolut nimic.

Acum însă, Mengele dispăruse de mai bine de o jumătate de oră. Rămăseseră fără ţigări şi, cum două zile de *Hirakari* te sleiau de bani, intrase în vorbă cu un şmecher de la serviciul de aprovizionare al Statului Major de la Tokio care îi promisese un „set de jointuri prima, marfă veritabilă de Columbia, la un preţ rezonabil."

– Mă duc după el, zise Frank într-un târziu.

Se uită la ceas. Oricum, se apropia ora la care trebuia să părăsească paradisul de la *Hirakari*, iar Mengele nu era omul care să piardă prea multă vreme prin toalete, chiar dacă ar fi avut vreo urgenţă în timp ce trata afacerile cu şmecherul de la aprovizionare.

– Stii ceva? îl făcu atent Louis şi se desfăcu dintr-o îmbrăti- şare ce părea interminabilă cu o puştoaică. I-ai văzut pe tipii de la masa aia?

Automat, şi-au dus cu toţii paharele la gură şi au început să soarbă din ele, aparent plictisiţi. Igor privi în oglinda din spatele barului, Gold se prefăcu că-i scapă portofelul pe jos şi tot aşa. Cert e că în scurt timp ochiseră masa cu pricina şi îl priveau acum pe Louis, aşteptându-l să le zică ce avea de spus.

– Tipul care ne-a propus afacerea cu ţigările a stat multă vreme acolo. Iar băieţii ăia cu cefile ca de taur s-au uitat cam prea lung după Mengele când s-a dus la toaletă.

Mart se răsuci cu totul către cei despre care vorbeau. Râdeau în hohote, în timp ce le despuiau

de tot pe cele trei ti pe pe care le invitaseră la masa lor. Erau vreo opt inşi, cu totul.

– Mie nu mi se pare că au mutre de băieţi care se ocupă cu aprovizionarea... comentă Mart.

– Poate că duc marfa în cârcă, încercă Giuseppe şi râse acru.

– Nu sunt ăştia de la intendenţă cum nu-s eu popă! conchise Mart şi-l privi pe Frank. Te duci imediat după Mengele! Andy, o iei uşurel spre ieşire, te opreşti la bar şi mai comanzi ceva. Poa' să fie cât de scump că nu cred să mai apucăm să plătim ceva. Restul, staţi cu ochii pe băieţii ăştia!

Exista o lege nescrisă a mersului la chefuri, cum erau cele de la *Hirakari.* Plecai la tine doar cu banii şi cu actele, astfel ca în caz de forţă majoră să te poţi retrage rapid, fără să laşi prea multe urme. Louis dădu s-o gonească pe puştoaică, dar Frank îl opri:

– Ce? Eşti prost? îi privi pe ceilalţi. De fapt, cred că ar trebui să ne chemăm şi noi nişte fete până se clarifică povestea.

Andy şi Mart făcură semn spre chelneriţă. Frank dispărea deja în mulţimea dansatorilor de pe ring. Îndreptându-se către toalete, în timp ce cei doi îi arătau chelneriţei care erau fetele pe care le doreau.

Fetele se înfiinţară imediat şi comandară băuturi, iar minutele trecură. Frank nu mai apărea nici el. Igor începu să se foiască nervos pe scaun, în timp ce tipa care se aşezase pe genunchii lui se bosumfla din ce în ce. Mart era din ce în ce mai sigur că ceva nu-i în regulă. Îi aruncă o privire lui Andy, care, cocoţat pe scaunul înalt de la intrare, părea să n-aibă ochi decât pentru cele două negrese care se bălăceau într-o cuvă cât un stat de om, plină cu gem.

La un moment dat, stroboscoapele din local începură să fulgere neîntrerupt, făcându-i pe toţi chefliii să chiuie de bucurie şi să se năpustească pe ringul de dans. Lumina era într-atât de orbitoare, încât cu greu mai puteai vedea ceva clar. Brusc, o siluetă neclară se năpusti afară din toalete şi se îndreptă spre masa celor de la „aprovizionare" fără să ţină cont de dansatorii pe care îi îmbrâncea. Unul dintre tipii daţi la o parte vru să se ia de cel care îl lovise dar, văzându-l, îşi întrerupse gestul la jumătate, ba chiar îi făcu loc să treacă.

– Igor! Louis! Mergeţi la toalete şi vedeţi ce s-a întâmplat! ordonă brusc Mart. Lennox, o iei spre ieşire şi nu pierzi o clipă din ochi uşile de la toaletă. Eu am să merg cu Gold şi cu Simms să stăm de vorbă cu băieţii ăştia de la intendenţă.

Se ridicară cu toţii ca la un semn. Mart o luă înainte şi, din câţiva paşi, ajunse până la masa cu pricina. Se opri în dreptul celui mai înalt în grad - un sergent - şi-l bătu pe umăr. Tipul îl privi mirat şi zise ceva, dar Mart nu auzi nimic în hărmălaia din local.

– Bună seara, sergent! răcni el, făcându-l să tresară. Una dintre fete scăpă din mână paharul cu Manhattan. Sergentul zâmbi.

– Bună seara, locotenente! Parcă eraţi mai mulţi...

– Ne-ai numărat?

– Când porneşti o afacere, e bine să ştii cu câţi parteneri stai de vorbă...

– Asta ai învăţat-o la aprovizionare, este?

– Nu. Asta am învăţat-o pe stradă. Detroit. Lângă Abatoare.

Sergentul se schimonosi - chestia vroia să aducă cu un surâs, dar era cât se poate de clar că tipul nu

era expert în aşa ceva. În schimb, ochii i se îngustau cât se poate de explicit vizavi de intenţiile sale.

– I-aţi vândut ţigările lui Mengele?

De data asta sergentul râse în hohote, iar ceilalţi de la masă îl imitară, deşi n-aveau cum să audă ce spusese Mart.

– Mengele? Tipul ăla slăbuţ?

– Exact.

Sergentul se uită la cel care ieşise din toaletă dând peste lume fără să-i pese de nimeni. Un caporal prăpădit. N-avea decât un metru nouăzeci şi vreo sută de kile, o frunte îngustă şi ochii pe jumătate închişi. Răspunse el în locul sergentului:

– I-am dat o marfă prima de Columbia.

– şi el unde e?

– Mengele? se băgă iarăşi sergentul. Păi, dacă-l cheamă aşa, s-o fi descurcat el cumva... Ce? Ai nevoie să-ţi poarte cineva de grijă când te cheamă Mengele?

Chiar atunci, Igor şi Louis îşi făcură şi ei apariţia printre dansatori. O chinezoaică beată, goală-puşcă, se agăţase de braţul rusului şi îi tot explica ceva, dar Igor n-o băga în seamă. Dinspre ieşire, se auzi un şir de chirăieli: cele două negrese se enervaseră, sau aşa era regia mini-show-ului lor, dracu' ştie care era treaba, dar începuseră să-şi care la pumni în cuva lor cu gem, împroş- cându-i pe toţi cei de la tejghea cu proiectile lipicioase.

– Nu-s acolo! Nici Frank, nici Mendez! Toaletele nu mai au nici o ieşire... Cu excepţia geamurilor care dau într-un hol. Geamurile erau deschise...

– În regulă, făcu Mart. Va duceţi amândoi pe culoarele alea şi le scotociţi. Dacă vă ia mai mult de cinci minute, ne întâlnim *acasă...*

Louis şi Igor făcură stânga împrejur şi dispărură în mulţimea dansatorilor.

– Eh, făcu sergentul râzând. Poate că băieţii tăi, locotenente, or fi vrut să se mai destindă. Două zile de *Hirakari* sunt în stare să te dea peste cap, pricepi?

– De unde ştii că suntem aici de două zile?

– Aşa suntem noi ăştia de la Detroit. Băieţi cu relaţii.

Mart cântărea, mai mult ca sigur, doar jumătate faţă de sergent. Cu toate astea îşi repezi mâinile în beregata lui cu atâta putere, încât îl dezechilibră, mai-mai să-l dea jos de pe scaun. Până ce sergentul să-şi revină, îi şi potrivi mâinile pe guler şi-l strânse de gât proptindu-i amândoi pumnii în laringe, după cum învăţase de la Mitch, la Quang Ngai. Dacă erai suficient de rapid şi adversarul nu se dezmeticea, apucai să-i faci o priză sufocantă, oricât de mare ar fi fost.

– Ei? scrâşni. Dacă ai atât de multe relaţii, zi-mi unde s-au dus băieţii mei?

Sergentul n-avea cum să răspundă, dar lui Mart nu-i păsa de chestia asta. Momentan se uita n ochii insului, din ce în ce mai roşii. Tovarăşii lui dădură să sc mişte un pic cam prea repede după gustul lui Mart, care şu;eră:

– Staţi pe loc dacă nu vreţi să vedeţi cum îi sar ochii din cap ca dopurile de şampanie!

Înlemniră cu toţii, iar Mart îşi înteţi strânsoarea, demon- strându-le că nu exagerase deloc. Ochii

sergentului semănau din ce în ce mai mult cu două bile de biliard gata s-o ia la vale printre picioarele meselor.

– Ei? se încordă Mart iarăşi.

– Suntem opt, tipule! zise cel care îi propusese afacerea lui Mengele. Voi sunteţi doar şapte din care pe doi i-ai trimis după potcoave de cai morţi. Iar Tokio e oraşul nostru.

– Ia întreabă-l şi pe el! îi făcu Mart semn către sergent.

Tipul se apucase cu mâinile de marginea mesei şi o strângea cu toată puterea. Respira din ce în ce mai greu. Femeile îngheţaseră şi ele, fără să-şi dea seama ce trebuie să facă.

– Am spus, scrâşni Mart din ce în ce mai nervos, că vreau să-l întrebi pe sergent dacă Tokio e oraşul vostru, 'nţeles, caporal?

Reflexele unui caporal, fie el şi de intendenţă, ţin loc de bune maniere. Barosanul cu ochi mici se execută imediat, mai ales că superiorul lui se sufoca din ce în ce:

– Tokio e oraşul nostru, Burţ?

Burt făcu semn că nu. Singura lui şansă era ca gulerul de care îl apucase Mart să se crape cumva, dar dracii' îl pusese să-şi aleagă o cămaşă nou-nouţă, apretată, şi tot restul? Mart se aplecă cu totul asupra lui.

– Unde sunt băieţii *meii*

Chiar atunci se trezi cu întreg acoperişul localului în ceafă. Genunchii îl lăsară primii, iar privirea i se înceţoşă şi-şi dădu seama că nu era vorba de nici un cutremur care făcea ţăndări *Hirakari.* Mai încasă o lovitură în cap, mult mai zdravănă, care îl făcu să

creadă că ţinea în spate tot cvartalul, şi îi dădu drumul sergentului, care se scurse pe lângă masă.

– Eu ţi-am zis că sunteţi doar şapte, spuse caporalul şi, imediat, începu tărăboiul.

Mart nu mai putea să facă nimic, oricum, şi din cauza asta îl privea ţintă pe sergent, care şi el se rezuma să asiste la desfăşurarea întâmplărilor. Lui i se părea că tot aerul din lume este insuficient ca să-i umple plămânii.

Louis se descurca binişor. Mitch le şi spusese de altfel că, într-un context normal, Tarjac avea constituţia ideală pentru un săritor în înălţime sau pentru un sprinter, şi că nu mai văzuse la nimeni o asemenea energie explozivă ca a lui.

Probabil că acelaşi lucru şi-l spunea acum unul dintre malacii care se sculaseră de la masă. Un bocanc care îţi vine în cap cu patru sute de kilograme-forţă obţine numai rezultate notabile dacă e bine ţintit: îţi crapă osatura şi te umple de borş, dar tu n-apuci să-ţi dai seama decât după ce te trezeşti.

Cu toate astea, nici chiar exploziile lui Tarjac nu erau suficiente. Tipii erau prea mulţi. Brusc însă, Lennox şi Andreas îşi făcură apariţia şi începură să care la pumni în dreapta şi în stânga, iar Mart se trezi ridicat de pe jos şi târât către toalete. Se întoarse să vadă cine îi făcea serviciul ăsta acum, când „albinoşii" o luau pe cocoaşă în asemenea hal, şi nu mică îi fu mirarea s-o recunoască pe tipa cu

care vorbise Andy când să intre la *Hirakari.* Naiba ştie cu ce se ocupa ea de fapt în timpul liber, când nu schimba mesaje cifrate cu băieţii care intrau în local, dar avea o mână de fier.

– Sunteţi idioţi? îi strecură lui Mart la ureche. Cu ăştia v-aţi gândit să vă puneţi? Au relaţii în Yakuza...

– Nu ştiu unde sunt prietenii mei, articulă Mart.

– Dacă aveai răbdare, ai fi primit un mesaj de la ei... N-au păţit nimic...

– Unde sunt?

Tipa intră cu el în toaleta bărbaţilor, deschise un separeu, îl îmbrânci înăuntru şi blocă uşa în spatele ei.

– Aţi cheltuit suficient de mult ca să am poftă să mai veniţi pe aici. Acum, tai-o! spuse arătându-i ferestrele deschise. Vezi că Poliţia Militară o să le dea dreptate tot lor! Tai-o!

– Unde sunt prietenii mei?

– O să-i găseşti! Nu te mai smiorcăi atât, ca o gagică peste care a dat menopauza, c-o să-i găseşti!

– Stanley ştie că te bagi în chestii din astea? o întrebă Mart scuturând capul şi se pregăti să încalece fereastra.

Dintr-o mişcare bruscă, tipa îşi depărtă faldurile chimonou- lui, dezgolindu-şi coapsele până sus de tot. Mart era cât pe-aci să dea drumul ramei ferestrei: chiloţii eleganţi, de dantelă fină, aco- pereau, pe lângă o pereche de fese extrem de bombate, o umflătură care nu lăsa loc nici unui echivoc.

– Stanley sunt eu! zise tipa. Şterge-o acum!

Mart se lăsă să alunece de cealaltă parte a ferestrei. Imediat în spatele lui, se auzi un bufnet sec. Întoarse capul şi-l recunoscu pe Gold.

– Hai! Hai că ne-am scos cu toţii! Cine dracu' erau şmecherii ăştia?

– Toţi? Suntem chiar toţi?

Gold îi făcu semn s-o ia la fugă. Porniră prin culoarul slab iluminat, plin de băltoace.

– Lennox, Andy şi Louis au scăpat pe intrarea principală. Simms ne-a luat-o în faţă. Tipa care m-a scos din rahat mi-a zis că şi Igor cu Mengele s-au scos... În felul lor.

– Tipă? Aia care te-a scos pe tine din rahat era chiar tipă?

Aproape că se ciocniră de o uşă metalică, pe jumătate întredeschisă. Gold trase de ea şi se treziră pe o stradelă lăturalnică, ce se deschidea în bulevardul Ginza. Pe trotuar, îl văzură pe Simms cum se uita dintr-o parte în alta, buimac. Ajunseră toţi trei pe bulevard, chiar în faţa florăriei care masca intrarea la *Hirakari.*

– Ce naiba a fost asta? auziră vocea lui Igor.

Se oprise în faţa unor tomberoane şi se uita la un trup întins pe jos. Mart dădu fuga, târându-l pe Simms după el. Uşile florăriei se dădură în lături şi Andy, Louis şi Lennox îşi făcură apariţia, buimaci.

– Hai s-o ştergem! Fetele ne-au spus că cineva a sunat la Poliţia Militară. Jeepurile trebuie să pice dintr-un moment în altul.

– Bun! făcu Igor. P-ăştia doi cum îi cărăm?

Ii arătă pe Mengele şi pe Frank, răsuciţi bizar între tomberoane.

– Au păţit ceva? se apropie Mart. Nasul lui se ridică în vânt de câteva ori. Sunt beţi? în asemenea hal?

– Sunt ruşinea Armatei Statelor Unite! se auzi o voce din spatele lor.

Se răsuciră toţi, ca la un semn. Cel care vorbise era un tip între două vârste, îmbrăcat într-un costum cu o croială impecabilă. Un şaten grizonat, cu mustaţă,

care se sprijinea, de fason, într-un baston cu mânerul de fildeş. Nu se asorta deloc cu aglomeraţia şi chiuiturile de pe bulevardul Ginza. Uşa florăriei se deschise şi Stanley - călcând cu paşi mărunţi, ca cea mai autentică gheişă, se apropie şi întinse mâna către ei.

– Au făcut un tărăboi infernal, te rog să mă crezi! Abia i-am stăpânit!

– Repet: tipi ca ăştia sunt ruşinea Armatei SUA!

– Tipule, se zbârli Mart şi se apropie de el, habar n-am cine eşti şi mă doare în cot de chestia asta! Femeia asta care nu-i femeie ştie precis cum stau lucrurile! Amicii mei au dispărut de la masă şi...

Mustaţa individului prinse să tremure şi îl împunse brusc pe Mart cu bastonul.

– Cum ai spus? Femeia asta care nu-i femeie? Eşti un nesimţit! Ai să ai de-a face cu mine, locotenente!

Stanley clipi mai des din genele lui lungi, încercând să-i facă semn lui Mart să se potolească.

– Hai, Mart! Să mergem! îi propuse Andy şi-l luă de braţ.

Mart dădu s-o ia din loc, dar îl văzu pe cel în costum cum scoate un carneţel din buzunar şi cum dă să scrie ceva în el.

– Ascultă, Stanley! făcu Mart. N-ai tu şi un aparat de fotografiat prin magazin? Dă-l fătălăului ăsta, să ne tragă şi o poză ca să fie sigur că nu ne uită mutrele!

Stanley îngheţă şi se uită de la Mart la tipul cu mustaţă. Ochii celui din urmă se micşorară imperceptibil. Andy îl zgâlţâi pe Mart:

– Hai! Dă-i în mă-sa, că oricum chefu' s-a dus naibii!

Bărbatul în costum îl fulgeră cu privirea pe Stanley.

– De unde ştie că?...

– Da' tu de unde ştii, îl luă Mart în primire, cam cum ar trebui să fie Armata SUA? Sau te pomeneşti că ai legătură cu tot tractirul ăsta din *Hirakari?*

– Locotenent! îţi promit că...

Nu mai apucă să-şi ducă fraza până la capăt. Asigurându-se că Mendez şi Frank fuseseră ridicaţi de pe jos, Mart se repezi la mustăcios şi-l izbi în bărbie. O lovitură ştearsă, nu foarte puternică, însă capul bărbatului se răsuci în loc. Stanley încercă să-l apuce ca să nu cadă pe jos, dar tipul era destul de greu; mai greu, oricum, decât Mart, pentru că frumoasa gheişă trebui să-i depună corpul lângă intrarea în florărie. Fără folos! Tipul se scurse pe trotuar de parcă ar fi fost din ceară topită.

– Ce-ai făcut? se uită Stanley la Mart şi îşi duse mâinile la gură cu un gest mai mult decât feminin.

– Nu mă interesează! Taxiuri nu sunt prin zonă?

Se uită după Andy, deşi nu mai era nevoie să pună întrebarea. Simms şi Lennox se repeziseră pe carosabil, răcnind din răsputeri. Pe trotuarul de vizavi, lumea se strânsese ca la bazar, privind la agitaţia din faţa florăriei. Brusc, un taxi opri în dreptul lor, iar Mart, în buna tradiţie SEAL., le ordonă lui Igor şi lui Gold să-i urce pe Frank şi Mengele înăuntru şi s-o ia spre căminul în care erau încartiruiţi.

Un alt taxi îşi făcu apariţia după un colţ, iar Simms îi făcu semn. Taxiul opri.

– Stanley, începu Mart, ai fost un tip de gaşcă. De ce naiba te-oi fi combinat tu cu un papagal ca ăsta? încheie el şi dădu să se strecoare în taxi.

– Habar n-ai ce greşeală ai făcut, pufni Stanley, clipind emoţionat.

Mart ridică din umeri şi trase uşa după el.

– Spre căminul de pe Ganishi! comandă şoferului dar, chiar atunci, două jeepuri frânară în faţa lor. Câţiva tipi în uniformele Poliţiei Militare săriră din maşină şi aţintiră mitralierele către ei. Şoferul taxiului scăpă ţigara din gură şi ridică mâinile de pe volan, reflex.

– Afară, imbecililor! se auzi vocea gravă a negrului care conducea patrula.

Mart pufni plictisit şi deschise uşa. Nu apucă să facă nici un pas, când două perechi de braţe îl înşfăcară şi-l proptiră cu faţa de capota taxiului. Încercă să vadă ce se întâmplă cu ceilalţi: încasau acelaşi tratament. Nu scăpaseră decât cei care luaseră primul taxi.

– Caută-i cât poţi tu de atent, caporal! răsună vocea negrului. Şi fă-o fără menajamente! Cretinii ăştia l-au făcut K.O. pe generalul Ambruster.

Mart înghiţi în sec. Îl ştia pe Ambruster din auzite. Era şeful garnizoanei militare Tokio.

– Ei sunt?

În arestul Poliţiei Militare de pe strada Ganishi intrase un bărbat înalt şi slab, cu părul complet alb - o figură liniştită. Era îmbrăcat în uniforma albă de paradă, dar, pentru un general cu faima şi cu relaţiile lui William Dougherty, era ceva cât se poate de normal. Orice militar inteligent tânjeşte să atingă

gradul şi poziţia care să-i permită să-şi pună amprenta individuală asupra uniformei, fie şi numai pentru faptul că în acest fel le demonstrează celorlalţi că el este la comandă.

Dougherty era un astfel de om. Şi, la fel ca ceilalţi extravaganţi ai armatei, ştia să facă toată povestea cu distincţie, astfel încât să nu-i scoată din sărite decât pe cei care depăşiseră gradul de sergent datorită funcţionalităţii ciudate a armatei care stabilea că o dată cu vârsta trebuie să capeţi trese şi distincţii noi.

William Dougherty se uită la „albinoşi". Le citise fişele încă de la Quang Ngai, imediat după ce francezul ăla căruia îi plăcea să sugereze că ştie mai mult decât poate spune îl anunţase că operaţiunea din Haiphong se soldase cu un eşec.

– Începe bine, comentase Dougherty, în timp ce-l conducea pe Bainbridge afară din bungalou.

– Ohh! făcuse acesta. Stii cum e la SEAL...

– Ştiu. II privise dintr-o parte pe Personne, care rămăsese în scaunul de lângă birou. O să mă scuzaţi un minut? Cât să-l conduc pe colonelul Bainbridge?

– Bineînţeles.

Cei doi ieşiră. Făcură câţiva paşi, iar Bainbridge îşi aprinse o ţigară. Se uită de jur-împrejur: platoul, bungalourile, plaja şi pietrele negre de la Quang: probabil că nu le va mai vedea niciodată. Se gândi mai bine; în mod *sigur* nu le va mai vedea niciodată. Vietnamul fusese mult prea obositor. Baza de la Fort Lauderdale, din Florida, unde fusese dislocat, era exact locul de care avea nevoie.

– „Albinoşii" ăştia... Începu Dougherty. În afară de scandaluri, ce mai ştiu să facă?

– Sunt ca noi, Will. Exact cum am fost şi noi.

– Nu-mi amintesc să fi lovit vreodată un şef de garnizoană, replică generalul.

– Suni sigur că Mart, şi crede-mă, îmi e subordonat de când a început războiul, sunt sigur deci că Mart nu ştia că cel pe care îl loveşte e generalul Ambruster. Pe el îl ştii? Will păru să nu înţeleagă întrebarea. Pe general, vreau să spun!

– Nu l-am cunoscut personal. Am auzit tot soiul de poveşti despre el. Dar *este* comandantul garnizoanei Tokio...

– Ohh! Ţi se pare un cec în alb?

– Nu, surâse Dougherty, apoi redeveni serios. Tipul ăsta, Personne, de ce n-a venit să te conducă?

Bainbridge pufni în râs. Il ştia pe Dougherty încă din Coreea. Fusese totdeauna un tip cam bizar. Când grosul trupelor SUÂ debarcase la Ichuon, lansând contraofensiva împotriva comuniştilor, Dougherty, pe vremea aceea maior, supraveghease înaintarea celui de-al doilea val de puşcaşi marini. Refuzase să supervizeze dispunerea trupelor pe poziţii din jeep şi bătuse cu piciorul tot frontul, de la un cap la altul. La un moment dat, pe lângă el a trecut un pluton de pionieri, încărcat cu zeci de kilograme de explozibil, cu grinzi şi cordaje de sârmă: trebuia să întărească un pod ce trecea peste un torent apropiat. Unul dintre militari, abia mergând sub povara materialelor, avea şireturile desfăcute.

Fără fasoane, Dougherty dăduse hărţile aghiotantului său şi se dusese la acel simplu soldat şi-i închisese şireturile de la bocanci. Povestea

făcuse înconjurul frontului şi, din acel moment, nu mai existase nici un soldat care să nu Fie în stare să se arunce în foc pentru maiorul William Dougherty.

Asta era omul, iar acum, îl lua pe Bainbridge pe departe, ca să-l descoasă. Personne nu-i plăcuse, colonelul era sigur de asta, însă nimeni nu-l auzise vreodată pe Dougherty să vorbească urât despre cineva.

– De ce nu m-a condus, asta vrei să ştii? Will încuviinţă. Păi, tipii ca Jacques Personne nu şi-ar conduce nici părinţii măcar pe ultimul drum.

– Aha. E ambiţios?

– E puţin spus.

– E competent?

Informaţiile lui sunt exacte. Ah*.

Se apropiaseră de jeepul care îl aştepta pe Bainbridge. Acesta stinse ţigara şi se mai uită o dată spre Marea Chinei. Ştia că va veni vremea când va avea nostalgia acestor locuri, dar devenise suficient de bătrân ca să trăiască alături de nostalgiile sale. Bine că pleca la Fort Lauderdale. Acolo, în orice caz, nu exista Jacques Personne care să-şi dea atâta importanţă. Sau, dacă existau unii ca el, nu purtau mustăcioară şi în mod sigur nu graseiau când vroiau să pară interesanţi.

– Un francez, făcu Dougherty. Zona asta n-am acoperit-o informaţional...

– Ai auzit de zone pe care să le fi acoperit noi informaţional? i-o reteză Bainbridge, iar Will făcu ochii mari. Noi doar am moştenit reţele... Ce vrei...

Generalul pufnise în râs.

• - Iţi urez un zbor plăcut. Vezi, când ajungi la Fort

Lauderdale, caută-l pe colonelul Swing din partea mea. E un excelent jucător de bridge.

– Ştii că nu joc bridge.

– Ce importanţă are? Sunt sigur că o să vă înţelegeţi perfect. Iar soţia lui găteşte o mâncare mexicană excelentă.

– E mexicancă?

– Cine? Mary Swing? Oh, nu! E englezoaică get-beget. Swing a cunoscut-o în '46, înainte să evacuăm ultimele trupe din Anglia. E englezoaică, dar ştii cum sunt ele! Se dau în vânt după tot ce nu e britanic!

Bainbridge dădu să râdă, dar se întrerupse în ultimul moment. William Dougherty fusese căsătorit tot cu o englezoaică, dar ea murise acum opt ani, la Seattle. Cancer de col uterin.

– În regulă, Will! Am să-i caut pe soţii Swing.

– Salută-i din partea mea. Făcu o pauză. Şi zici că merită să-mi pun prestigiul în joc pentru „albinoşii" ăştia ai tăi?

– De câteva minute, se uită Bainbridge la ceas, „albinoşii"

ăştia sunt ai tăi... şi nu mai face fite, Will! Te cunosc bine. I-ai fi ajutat chiar dacă nu te-aş fi rugat eu.

Dougherty dădu de câteva ori din cap şi, înainte ca Bainbridge să schiţeze vreun gest, îl salută el primul:

– Sunt sigur că mi-ai lăsat o unitate... ăăă, cum să spun... O unitate trăsnet? Aşa zic băieţii acum?

– Mda. E o unitate trăsnet, recunoscu Bainbridge, apoi salută şi el şi se urcă în jeep.

Când ieşi pe poarta unităţii, se întoarse să se uite după general. Rămăsese nemişcat, în mijlocul platoului, şi briza uşoară a serii făcea să-i fluture discret pulpanele vestonului descheiat.

Abia atunci realiză că William Dougherty nu purta cravată. Avea o eşarfă elegantă, albă, asemănătoare cu cele purtate de piloţi în primul război mondial.

*

Dougherty îi cântări pe cei nouă „albinoşi". Şi ei îl priveau la fel de atenţi, neştiind cine este generalul care intrase în arest, numai ca să-i iscodească cu atâta atenţie. Păreau agitaţi, iar cel mai scund dintre ei, un brunet cu nasul coroiat, uriaş, purtând gradul de locotenent, abia dacă se abţinea să nu ţâşnească în picioare şi să nu-i ceară ceva.

Probabil îşi imaginează că sunt vreun şmecher chemat să-i ancheteze, îşi spuse Dougherty şi se apropie de năsos.

– Sunt generalul William Dougherty. Eşti şeful acestor oameni?

Mart se ridică imediat.

– Da, domnule general. Locotenent Martin Myers. Unitatea SEAL Quang Ngai. În permisie la Tokio.

Will dădu din cap, cu un âer gânditor.

– Înţeleg. După cum ţi-am spus, repetă el, sunt generalul William Dougherty. Unitatea SEAL, Quang Ngai. Sunt noul vostru comandant. În misiune la Tokio, ca să-şi scoată oamenii din arestul garnizoanei.

I alea lui Mart se relaxă cu lentoare, dar generalul nu-i mai ai odl.i uit i o importanţă şi ieşi din celula arestului.

Vi caii s.i I văd pe generalul Ambruster, spuse el sergentului i ii. iii' hlilr.i i ciula în urma lui. Am auzit că-i place teribil de Miull • ■ tini 11 \ luni'/ 1' adevărat?

Poliţistul clipi mai des. Nu pricepea deloc dacă generalul vorbea serios sau dacă nu cumva îl lua peste picior.

– Nu ştiu ce-i place generalului Ambruster, domnule general.

– Foarte rău, făcu Dougherty şi se uită la Mart. Nici ei n-au ştiut ce gusturi are Ambruster şi uite-i unde au ajuns!

– Locotenentul l-a lovit pe domnul general... zise sergentul.

– Locotenentul a lovit un civil pe stradă, i-o întoarse Dougherty. E un lucru la fel de grav, linişteşte-te, îl potoli generalul, văzând mutra încurcată a sergentului. Mă întreb însă: de ce l-o fi lovit?

O luă pe scări şi dispăru la etaj. Ajuns într-un hol larg, îl remarcă pe adjunctul lui Ambruster: un tip gras, scund, într-o uniformă de aviaţie prea strâmtă. Tipul purta ochelari, avea gradul de maior şi, Dougherty era sigur de asta, nu zburase în viaţa lui. Învârtise mereu hârtiile de pe o parte pe cealaltă. Frunzărea o revistă cu poze colorate.

– Hmm! tuşi generalul.

Maiorul tresări, vizibil încurcat, şi dădu să dosească revista. Dougherty aruncă o privire fugară spre copertele ei: era un Rea- der's Digest şi nu înţelegea de ce ofiţerul se jena într-atât că fusese prins citind-o.

– Domnul general Ambruster vă aşteaptă, domnule general!

– Abia aştept să-l văd şi eu, spuse William şi zâmbi înţelegător. Dar nesiguranţa de pe figura maiorului nu se şterse. Se răsuci pe călcâie şi-i arătă lui

Dougherty o uşă. Îl aşteptă s-o ia înainte, crispat, după care porni în urma lui.

Ambruster făcea parte, Dougherty se documentase în privinţa lui, din rasa aceea specială de militari de carieră care nu trăseseră gloanţe decât în ţinte de carton, cu condiţia să nu fi găsit justificări ca să evite şedinţele de tragere. Cu toate astea, eforturile lor se canalizau pentru a da senzaţia că sunt mai mili- tăroşi decât colegii lor de pe fronturi. În cel de-al doilea război mondial, Dougherty cunoscuse nenumăraţi indivizi de teapa asta. Erau porecliţi şacali de pace şi făceau parte din trupele care ocu- pau efectiv un teritoriu eliberat.

Se aflau, mereu, cu un pas în urma frontului şi, în cel mai nefericit caz, li se întâmpla din când în când să audă bubuiturile îndepărtate ale artileriei sau vuietul motoarelor de avion. Eventual, ajungeau în situaţia de a se refugia în adăposturi solide, încălzite şi luminate, dacă japonezii se hazardau să bombardeze poziţiile din care fuseseră azvârliţi - dar asta era o eventualitate extrem de rară.

Problema era că, după 1946, şi aceşti militari fuseseră etichetaţi drept combatanţi. Dougherty remarcase atunci că, după revenirea în State, inşii ăştia erau cei mai pricepuţi să povestească şi să descrie războiul din Pacific.

Nişte şmecheri, îşi zise în timp ce se aşeza pe fotoliu în faţa lui Ambruster. Şeful garnizoanei oraşului Tokio era îmbrăcat în- tr-o uniformă

impecabilă, regulamentară până şi la distanţa dintre reverul hainei şi marginea baretelor decoraţiilor. Lui William îi fu de ajuns o singură privire ca să-şi dea seama că Ambruster n-avea nici o Purple Heart

printre medaliile sale. Era un tip plin de merite, dar nu fusese niciodată pe front, după cum bănuise.

– Domnule general, începu Ambruster, extrem de sigur pe el. Am înţeles că i-aţi văzut deja pe infractorii dumneavoastră.

Dougherty se încruntă discret. Observă că buzele lui Ambruster se îngustaseră extrem de mult sub mustaţa stufoasă - o replică a faimoaselor mustăţi britanice văzute prin filme. Păcat că la Infanteria USA cravaşele nu erau regulamentare, pentru că atunci Ambruster ar fi făcut şi el rost de una.

– Dacă vorbiţi despre *oamenii* mei, sublinie Dougherty, tărăgănat, ei bine, aflaţi că i-am văzut. Dar ştiaţi că am să fac acest lucru. Nu v-a parvenit telegrama mea?

– Ba da! Mă aşteptam însă să treceţi mai întâi pe la mine.

Ochii lui Ambruster sclipeau. Dougherty se prefăcu că nu-şi dă seama de situaţia în care se atla interlocutorul său. În acelaşi timp, îşi dădu seama că îi va fi extrem de greu să-l convingă cu frumosul să-i elibereze oamenii. De fapt, îşi spuse el, un general combatant n-ar fi ajuns în vecii vecilor să fie plesnit pe stradă de un locotenent.

– Am ţinut, înainte de toate, să-i cunosc. Am luat unitatea în primire abia alaltăieri.

– Nu pot spune că aveţi noroc, se lăţi un surâs strâmb pe faţa lui Ambruster.

– Ştiu eu ce înţelegeţi dumneavoastră prin noroc, domnule general? în faţa ochilor săi holbaţi, Dougherty se scotoci în buzunare, iar Ambruster, îndatoritor, împinse scrumiera de pe masă mai aproape de fotoliul în care stătea oaspetele său. Nu

mică îi fu mirarea însă când generalul îmbrăcat în alb, uluitor de insolent din cauza eşarfei albe pe care o purta la gât, îi întinse un pachet galben. E ceai Svinagaram, de Ceylon. Am auzit că vă place foarte mult.

Hipnotizat parcă, Ambruster se ridică de pe scaun şi se întinse să ia pachetul. Îl duse imediat la nas şi dădu din cap, încântat.

– De unde ştiaţi că-mi place ceaiul? Mai ales cel ceylonez?

– Armata nu este chiar atât de mare, iar generalii nu sunt chiar atât de numeroşi ca să nu afli ceva ce te interesează depre o persoană anume, începu Dougherty. În plus, continuă el scârbit de ce trebuia să facă, e multă vreme de când sunt general. Cunosc multă lume. Cu mulţi dintre ei am făcut frontul. şi în Paci- fie şi în Coreea. În generaţiile vechi se punea mai mult preţ pe prietenie, ştiţi, păru el să se justifice.

Ambruster îi urmări scurtul discurs cu atenţie încordată. Nu se aflase niciodată sub o ploaie de gloanţe, e drept, dar se pricepea al naibii de bine să înţeleagă aluziile.

– Beţi un ceai cu mine? îl întrebă brusc.

– De ce nu? Şi mie îmi plac ceaiurile ceyloneze.

– Ahh... făcu Ambruster, încântat. Înseamnă că pe undeva ne asemănăm...

– În privinţa ceaiurilor, da. Dar mă tem că asemănările dintre noi doi se întrerup aici.

Ambruster ridică din umeri şi se sculă de pe scaun. Se îndreptă către un birou situat în spatele său şi scoase un minuscul serviciu de ceai din porţelan verde. Alinie cănile, după care scoase o spirtieră

veche din bronz, un ibric şi se apucă să prepare ceaiul.

– Zahăr, cumva? întrebă la un moment dat.

– Un vârf de linguriţă, numai. Înainte să dea în clocot.

Ambruster încuviinţă. Mai forfoti cu instrumentele şi ceştile preţ de un minut, apoi puse serviciul de ceai pe o tăviţă indiană pe care o aşeză pe birou. Dougherty îşi luă ceaşca şi se uită atent la desenul ei: un dragon în tonuri ocru. Urma partea cea mai grea: duse cana la gură şi sorbi o gură din lichidul fierbinte.

În sinea lui, îşi spuse că trebuia să fii un pervers ca Ambruster ca să te bucuri că bei lichide abia scoase de pe foc şi amare ca iasca. Era pentru prima oară când punea gura pe un astfel de ceai şi n-ar fi făcut-o nici mort dacă n-ar fi fost la mijloc oamenii ăia ai lui pe care îi văzuse pentru prima oară acum zece minute.

Dar Personne insistase, iar Bainbridge îi dăduse dreptate: ca să trimiţi nişte indivizi cu sorţi de izbândă tocmai la Haiphong, era nevoie numai de „albinoşi" şi de nimeni altcineva.

– E minunat, domnule general, spuse Ambruster cu glas visător.

Dougherty se întrebă cum de putea vorbi individul. În ce-l privea, cerul gurii îi era numai rană, iar amăreala îl împiedica să respire cum trebuie.

– Mă bucur că vă place, reuşi el să articuleze, după care atacă, direct. Ce aveţi de gând să faceţi cu oamenii mei, domnule general?

Ambruster mai sorbi o gură de ceai. Dougherty îl imită, în aşteptarea răspunsului.

– Am să aplic regulamentul, zise Ambruster într-un târziu. Unde am ajunge dacă locotenenţii se apucă să-i lovească pe generali?

– Locotenentul Myers nu v-a recunoscut, domnule general.

– Cum spuneţi. Unde am ajunge dacă locotenenţii se apucă să lovească civilii de pe stradă?

– Am înţeles că aţi avut o discuţie în contradictoriu...

– Unde am ajunge dacă locotenenţii se apucă să lovească civilii care îi contrazic?

Cei doi generali se priviră în ochi. Dougherty simţi nevoia să-l întrebe pe Ambruster unde s-ar ajunge dacă generalii se apucă să se încurce cu ambisexuaţii care ţin localuri deocheate prin garnizoanele lor, dar se abţinu. Localurile deocheate au rostul lor în economia unei armate.

– Uitaţi ce este, domnule general! Vă daţi seama că n-am bătut drumul de la Saigon până la Tokio fără o motivaţie extrem de serioasă...

– Motivaţiile dumneavoastră nu mă privesc, domnule general! Regulamentul este valabil în toată armata. Dumneavoastră ce-aţi face dacă unul dintre subordonaţii mei v-ar lovi?

– Cu tot respectul, domnule general! îl întrerupse Dougherty sec. Nici un subordonat de-al dumneavoastră n-are cum să ajungă prin locurile în care lucrez eu!

– Poftim?! nu înţelese Ambruster.

– Spuneam că oamenii dumneavoastră se ţin departe de garnizoanele pe care le conduc eu. Din cauza asta, se află în imposibilitate practică să mă lovească...

– Ahh... făcu Ambruster şi mai sorbi o gură de ceai. Mi se pare bizar, schimbă el tonul. Aţi bătut tot drumul până aici pentru nişte oameni pe care nu-i cunoaşteţi... De ce?

– Am bătut tot drumul pentru nişte oameni pe care nu i-am *văzut.* De *cunoscut* însă, i-am cunoscut foarte bine. De la Iwo Jima încoace am tot avut prilejul să cunosc tipi ca ei...

– Şi toţi se ocupă cu... hmm! Toţi ajung să lovească la un moment dat generali?

– Nu prea apucă s-o facă. Mor de tineri, ştiţi! În SEAL se estimează pierderi de 60-75% în misiuni...

– Aha! Să înţeleg că asta le dă dreptul să facă ce vor?

– Nu! Să înţelegeţi că ar trebui să fiţi mai înţelegător cu ei...

– Locotenentul dumneavoastră m-a lovit în public, domnule general!

– De ce nu l-aţi pocnit şi dumneavoastră, domnule general? Dacă aţi fi şters cu el trotuarul, m-aţi fi scutit pe mine de un drum lung, aş fi putut să-mi încep misiunea primită şi v-aţi fi răcorit şi dumneavoastră...

– Uitaţi că sunt general? Cum era să mă bat cu el pe stradă?

– Cu pumnii! Sau cu picioarele. Dacă i-aţi fi tras una, repet, am fi fost mulţumiţi cu toţii.

– Poate că aş fi făcut-o. Numai că omul dumneavoastră m-a lovit prin surprindere.

Dougherty tocmai se scotocea după ţigări. Înlemni la jumătatea gestului. Aruncă o privire către Ambruster şi citi în ochii lui ura. Vechii lui tovarăşi îi povestiseră despre apucăturile bizare pe care le

avea Ambruster. Probabil că zăcând pe jos, lângă Stanley, după ce o încasase de la Myers fără să riposteze deloc, se simţise ca unul despre care iubita îşi dă brusc seama că e un laş incorigibil.

– Sunt convins că l-aţi fi plesnit pe Myers de nu se vedea, îi veni o idee lui Dougherty. Şi Myers a recunoscut chestia asta. Am avut noroc că generalul s-a abţinut, aşa mi-a spus în arest, după ce am dat ochii cu el... De altfel, locotenentul meu este dispus să vă ceară scuze în public. Dacă vă gândiţi, cumva, la o altă manieră prin care ar putea să se achite de dumneavoastră, spuneţi-o! Martin Myers m-a rugat să vă transmit că e dispus să vă acorde satisfacţie în orice fel doriţi...

Ambruster deveni brusc atent. Scosese din sertar o pilă de unghii şi se prefăcea absorbit de degetele sale. Dougherty nu se putu abţine să nu-şi amintească de Jacques Personne.

– Domnule general! spuse Ambruster. Mă simt foarte încurcat. Sunteţi deosebit de amabil. Dar ce se alege de prestigiul meu? Subordonaţii mei abia aşteaptă să le aplice o lecţie şmecherilor din armele speciale... După ei... Se întrerupse, văzând pleoapele îngustate ale lui Dougherty. Scuzaţi-mă, domnule general, dar ştiţi şi dumneavoastră cum se vorbeşte!

Ambruster ridică din umeri, lăsând să se înţeleagă că nu mai era nimic de spus. Hotărârea lui fusese luată şi nu avea de gând să dea înapoi. De altfel,

începuse să se foiască în scaunul lui, ca şi cum se pregătea să se ridice şi să plece.

Dougherty n-avea de ales. Trebuia să-şi joace cartea. Unde nu-l putuseră ajuta colegii de

generaţie, îl ajutase Jacques Personne. Un infatuat. În război însă, trebuia să te foloseşti de toţi cei care-ţi întindeau o mână de ajutor.

– Cum ziceţi, domnule general! păru Dougherty că se lasă convins. Problema dumneavoastră este să aplicaţi regulamentul în garnizoana Tokio. Problema mea este să efectuez o misiune cu oamenii pe care îi reţineţi dumneavoastră. Sunt dispus să merg până în pânzele albe ca să-i recuperez în timp util. Am să mă duc pe Ginza, la *Hirakari*, să stau de vorbă cu Stanley Delorme, patronul. Aş vrea să aud şi părerea lui...

– A lui Stanley Delorme? Ochii lui Ambruster se căscară larg.

– Exact. Am înţeles că a fost de faţă la altercaţia dumneavoastră...

– Stanley Delorme nu este militar! Stanley Delorme este un găinar care ţine un local! Stanley Delorme...

– Stanley Delorme poate fi citat în instanţă, i-o reteză Dougherty. N-am ce să fac! Am nevoie de locotenentul Myers! Sunt dispus şi e dispus să acceptăm un proces cu dumneavoastră, numai să plece în misiunea care îi va fi încredinţată. Pentru asta, am de gând să vorbesc cu Delorme. Sunt sigur că, deşi vinovat, un avocat bun îi va găsi circumstanţe atenuante...

– Circumstanţe atenuante?...

– Exact! Faptul că nu purtaţi uniformă când v-a lovit. Faptul că nu v-aţi prezentat funcţia şi gradul.

Ştiu eu? Poate că l-aţi întărâtat sau poate că or mai fi şi *alte* lucruri de spus...

Ambruster înghiţi în sec. Era momentul ca Dougherty să se ridice şi să mimeze graba. Se uită la ceas şi ţâşni din fotoliu.

– O secundă, domnule general! îl opri Ambruster şi se apropie de el. Ziceaţi că omul dumneavoastră e gata să-şi ceară scuze?

– Fără discuţie, domnule general!

– Înţeleg! făcu Ambruster şi se prefăcu dus pe gânduri. Se aplecă asupra biroului şi-şi chemă aghiotantul. Instantaneu, maiorul obez în uniformă de aviator îşi făcu apariţia în încăpere. Uitaţi! reluă Ambruster. Înţeleg că sunteţi presat de misiunea dumneavoastră. În plus, nici eu, nici dumneavoastră nu dorim să pierdem timp.

– Exact, domnule general!

– Bine. Sunt de acord ca locotenentul Martin Myers să-mi prezinte scuze în public. Hector! se răsuci Ambruster către aghiotantul său, iar Dougherty abia dacă se abţinu să nu pufnească în râs: pe un astfel de exemplar cum era maiorul, nici că putea să-l cheme altcumva decât Hector! Notează că îmi retrag plângerea împotriva lui Myers, la rugămintea expresă a domnului general Dougherty, cu condiţia ca locotenentul să-şi ceară scuze în faţa oamenilor noştri!

– Cum spuneţi, domnule general! aprobă Hector.

– Când este locotenentul dispus să-mi ceară scuze? se interesă Ambruster.

– Chiar acum! se repezi Dougherty. Suntem deja în întârziere.

– Bine! Am să-mi chem ofiţerii din birouri şi vă aştept aici. La mine...

Ochii lui Ambruster luceau, iar Dougherty, dând mâna cu el, avu impresia că striveşte în palmă o broască cleioasă. Se grăbi să iasă din birou.

*

Când sergentul care păzea arestul deschise gratiile, cei nouă se ridicară în picioare ca la un semn.

– Locotenent Myers la ordinele dumneavoastră, domnule general!

Dougherty păşi în arest şi strâmbă din nas. Se răsuci cu lentoare, privindu-l pe sergent.

– Întotdeauna e mizeria asta în arestul vostru?

Sergentul aruncă o privire scurtă către „albinoşi" şi spuse:

– Au văzut şi băieţii, domnule general! Avem probleme cu canalizarea! Degeaba i-am ocupat pe japonezii ăştia! Habar n-au cum se construieşte o canalizare!

– Sunt curios să te fi văzut ce te făceai cu canalizarea în Filipine! Pe Douglas Mac Arthur nu-l interesau argumentele astea!

Tipul ridică din umeri, ca şi cum ar fi sugerat că Ambruster nu era Mac Arthur.

– Mda, îi citi gândurile Dougherty. Aş vrea să rămân câteva clipe singur cu oamenii mei.

– Cum doriţi, domnule general!

Ieşi şi dădu să închidă uşa, dar Dougherty îl făcu atent:

– Poţi s-o laşi deschisă. O să te sune Ambruster cât de curând să-ţi spună că trebuie să le dai drumul. Simţi privirile neîncrezătoare ale celor nouă foci aţintite asupra sa. Doar nu vă imaginaţi că era să

vin de la Quang Ngai până în cloaca asta ca să plec fără voi...

– Domnule general...

– Nici un *domnule generali* îi opri Dougherty. Ambruster a fost de acord să vă elibereze şi să uite totul cu condiţia ca Mart *năsosul*, accentuă el, să-i ceară scuze în faţa tuturor colegilor ofiţeri pe care o să-i găsească la ora asta în clădire.

– O să-l aducă şi pe Stanley?

Dougherty îl privi pe Mart.

– Uite ce e, locotenente! Nu numai că am bătut avioanele din Vietnam până în Japonia ca să te scot din rahat, dar a trebuit să duc o muncă de lămurire a dracului de grea cu Ambruster ăsta din cauză că te-au mâncat pe tine pumnii acum două zile, pricepi? Aşa că ai să ieşi imediat din celulă, oamenii tăi te vor urma, şi îi vei cere scuze frumuşel lui Ambruster! 'Nţeles?

– Am înţeles, domnule general!

– Încolonarea! ordonă Dougherty, aproape în şoaptă.

Ieşiră. După un minut, intrau în biroul generalului Ambruster. Era plin de lume. Ofiţeri, subofiţeri şi personal auxiliar. Probabil că toate celelalte birouri erau goale la ora asta. Ambruster stătea răstignit în scaun şi se prefăcea preocupat de manichiura sa.

– Eh? se uită el ţintă la Myers.

– O secundă! îl întrerupse Dougherty şi îşi opri privirile asupra celui mai apropiat ofiţer, un tinerel slăbuţ care se bâţâia cu un dosar în mână. Te rog să-mi faci legătura cu aeroportul Koichi, îi spuse cu voce liniştită, ca şi cum ar fi fost la o cină în familie şi ar fi cerut sarea.

Ambruster avu un moment de surpriză, dar tânărul ofiţer se şi repezise la telefon. Formă un număr, zise câteva vorbe, după care îi întinse receptorul lui Dougherty.

– Aveţi aeroportul militar Koichi, domnule general.

– Mulţumesc. Se apropie de birou cu paşi măsuraţi şi luă aparatul din mâna tânărului. Sunt generalul Dougherty. Fitz! Tu eşti? Ambruster înghiţi în sec. Fitz era Edward Fitzroy, general de escadră. Nimeni n-avusese vreodată curaj să-i sufle în ciorbă. Will sunt! Am rezolvat problema de care ţi-am spus. Trimiţi două maşini după noi? Sunt în biroul domnului general Ambruster!

Din aparat se auzi o hărmălaie nemaipomenită care îl făcu pe Dougherty să îndepărteze receptorul de ureche. Ambruster se înroşi, iar focile îşi dădură coate.

Generalul Dougherty continuă:

– Fitz, înţelege-mă! *Eu* vreau să vin cu maşinile tale! Tu oricum n-ai cum să mă pui într-un avion mai devreme de o jumătate de oră! închise telefonul cu un gest scurt şi se răsuci spre Mart. Spune-i domnului general Ambruster ce mi-ai spus mie, locotenent Myers!

– Domnule general Ambruster, vă rog să-mi acceptaţi scuzele pentru ieşirea de acum două zile! Problema e că nu m-am putut controja, dar asta nu justifică nicicum comportamentul meu... Dacă aţi fi însă la curent cu ce nebunie a pus pe roate la

Hirakari doamna Stanley Delorme, cred că m-aţi înţelege!

Hector îşi drese glasul, iar Ambruster se foi în scaun. Dougherty aruncă o privire către subordonatul, său după care interveni mieros:

– Vi se pare satisfăcător, domnule general?

– Băiete... se uită Ambruster către Mart.

– Vorbiţi cu locotenentul Myers Mart, şef de pluton în cadrul SEAL, domnule general! îl întrerupse Dougherty, cu glas din ce în ce mai apăsat. Locotenentul Myers, sublinie el, tocmai v-a cerut scuze! Vi se pare satisfăcător?

Ambruster rămase perplex.

– Locotenente, îţi accept scuzele numai pentru că un general al Armatei SUA a intervenit pentru tine!

– Vă rog, domnule general! interveni Dougherty. Obişnuiesc să-mi rezolv problemele cu subordonaţii mei de unul singur. Oamenii mei sunt liberi să părăsească garnizoana Tokio?

Ambruster dădu din cap:

– Sunt liberi să se ducă unde vor. şi sunt liberi să se întoarcă la Tokio tot când vor...

Afişa un zâmbet sigur pe el, iar Mart îi pricepu sensul imediat: Ambruster îi aştepta ca pâinea caldă să revină. O a doua şansă pentru ei în faţa Poliţiei Militare de aici nu va mai exista.

– Am onoarea să vă salut, domnule general! spuse Dougherty şi se îndreptă către birou. Instinctiv, ceilalţi ofiţeri se dădură la o parte din calea sa, iar William dădu mâna cu Ambruster.

– Puteţi să aşteptaţi aici până vin maşinile generalului Fitz- roy, îl invită Ambruster.

– Prefer să aşteptăm în stradă, domnule general, zise Dougherty. Mai am de rezolvat nişte probleme

personale până plec şi nu vreau să vă impun prezenţa mea...

Se întoarse, mai privi o dată la cei nouă subordonaţi ai săi şi ieşi din birou fără să mai scoată o vorbă.

Ceilalţi, focile inclusiv, se priviră încurcaţi.

– Puteţi să plecaţi, găsi Ambruster o ieşire.

Mart se uită la oamenii săi şi le făcu semn cu bărbia către uşă.

– La voi, la foci, nu s-au inventat ordinele? îl împunse Hector cu privirea. N-aveţi grade, sau ce?

– Acţionăm mai mult în apă, domnule maior, îi răspunse Mart. Şi când eşti în costum de baie, n-ai pe ce să-ţi prinzi epoleţii!

Locotenentul Boris Denisovici Volkov abia dacă a avut timp să strângă bileţelul în pumn. Crezuse că o dată cu plecarea de la Murmansk o să scape de *ei.* Dar iată că dăduseră peste el şi aici, la peste treisprezece mii de mile marine depărtare de bază, după aproape o lună de vagabondaj subacvatic, cu numai două ieşiri la suprafaţă, toate supravegheate de sateliţii Kosmos. Un marş fără probleme, desfăşurat în deplină siguranţă, îi asigurase comandantul submarinului *Komsomol,* colonelul Nikitin.

Plecaseră în 8 august de la Murmansk, prin şenalul submarin care îi scosese la peste nouă mile marine de ţărm, într-o zonă supravegheată la sânge de navele de patrulare. Dintr-o comunicaţie codificată care nu durase mai mult de zece secunde, aflaseră

că sectorul era liber şi puseseră cap compas la 330 de grade.

După numai o zi de navigaţie, întâlniseră primele aisberguri, iar după încă douăsprezece ore intraseră

sub banchiză şi schimbaseră capul compas la 235 de grade. Ieşiseră în marea liberă la două sute de mile nord-vest de arhipelagul Feroe. Acolo, comunicaseră încă o dată cu baza şi li se dăduse noul itinerar: să străbată Atlanticul de la nord la sud, fără să iasă la suprafaţă decât în largul coastelor angoleze, la un punct precis, situat la douăzeci şi opt de mile vest de Luanda, unde vor fi mascaţi de un pescador sovietic.

Pe 21 august ajunseseră la întâlnire, iar Boris dedusese pe parcurs că nici chiar taciturnul Nikitin habar n-avea de ţinta finală a călătoriei. Asta îl făcuse să respire uşurat, sperând că nu-i vor mai da niciodată de urmă şi o înjură în gând pe Maşa, care îl adusese în situaţia de a fotografia tunurile ce adăposteau rachetele tactice ASA. Băieţii le spuneau în particular *Groznîi,* dar, de fiecare dată când o făceau, se asigurau că nu-i aude nimeni.

Maşa era soţia lui Boris. Principalul ei punct forte era faptul că purta numele amiralului Kuzneţov, de la Marele Stat Major al Armatei Nord. Era fiica lui, locuia la Leningrad împreună cu părinţii ei şi era studentă la Universitate, unde studia engleza. Era cu opt ani mai mică decât Boris - o tipă slabă şi micuţă, cu ochelari cu rame înguste, lucioase. Ofiţerii de marină de la Leningrad roiau în jurul ei, deşi nu era o mare frumuseţe, iar comportamentul ei era mai mult decât exemplar. Poate prea tăcută, dar seriozitatea ei, la care se adăuga un anumit

farmec discret, îl făcu pe Boris să se abţină de la comentariile suculente pe care o suită de bărbaţi respinşi le făceau pe seama ei.

Începuseră să iasă cu un an în urmă. Se spunea despre Boris că era un tip atractiv, dar ce era atractiv pentru alte femei nu mergea cu Maşa. Nu-i plăcea să iasă la restaurant, nu gusta niciodată alcool, iar când el îi cumpărase odată un flacon cu parfum franţuzesc (*Eau de,,Je reviens",* Lancome), Maşa dăduse din cap, îl primise fără multe nazuri, dar subliniase că era ultima oară când acceptă ceva atât de scump de la Boris.

Pe amirallil Kuzneţov l-a cunoscut la ziua de naştere a Masei din 1966, 'în 5 ianuarie. Era un tip extrem de gras, aproape chel, care afecta un bâlbâit elegant ca un englez bine crescut, care se lăuda că e în stare să prindă peşte la orice latitudine, pe orice fel de vreme, şi care fuma ţigări pe care şi le rula singur cu un aparat de plastic. Nu aducea deloc cu un şef de departament strategic şi ai fi fost tentat să crezi că nu e în stare să încapă prin tambuchiurile nici unui submarin, iar dacă şi-ar fi pus în cap să se strecoare prin culoarele înguste ce uneau cabinele cu puntea de comandă, nu-l vedeai decât într-o singură ipostază: rostogo- lindu-se ca o imensă bilă din carne.

Nimic mai greşit. Kuzneţov vizitase *Komsomol* de două ori până acum şi se descurca de minune pe coridoarele înguste.

Deşi îl cunoştea bine pe Boris de acasă, prima oară când venise pe submarin, în noiembrie 1966, nu-i acordase nici cea mai mică atenţie când trecuse în

revistă ofiţerii. După două zile însă, când Boris o condusese acasă pe Maşa, amiralul îl întâmpinase în hol şi-l invitase în sufragerie, la o discuţie între patru ochi.

Boris îşi imaginase că avea de gând să-l întrebe despre intenţiile pe care le avea cu fiica lui; probabil că îl considera şi pe el, ca şi pe alţii, doar un vânător de partidă. Cu toate astea însă, amiralul nu-i vorbise nici o secundă despre fiica sa. Conversaţia lor din acea seară s-a învârtit doar în jurul submarinului. Au discutat despre generalităţi: cum e viaţa la bord, cum se găteşte, despre raţiile de imersiune etc.

Amiralul părea că recită un text învăţat pe dinafară. A părut că se ambalează doar când au vorbit despre pescuitul în larg, moment în care Boris a pierdut şirul discuţiei: habar n-avea ce erau instrumentele despre care vorbea amiralul Kuzneţov; în plus, Boris nu suporta pescuitul.

Plecase de la întrevederea cu amiralul fără să înţeleagă care fusese rostul ei. Se mai gândi un timp la toată povestea, apoi o uită.

Insă, după câteva zile în care fusese foarte îngândurată, Maşa îi spusese lui Boris că tatăl ei are probleme la comandament. Din câte îi povestise ea, reieşea că între Kuzneţov şi amiralul Bagration, comandant la Marele Stat Major de la Moscova, intervenise un conflict profesional legat dcsistemul de rachete de pe navă.

– Vorbeşti despre *Groznîil* se mirase Boris, care se ocupase cu montarea tunurilor lansatoare de rachete în coloanele submarinului.

– Tata mi-a spus că se numesc ASA...

Boris râsese:

– ASA e numele lor real. Dar noi le zicem *Groznîi.* Ce e cu ele?

– Arkadi Mihailovici Bagration este văr primar cu un profesor de electronică de la Magnitogorsk.

Profesorul acela a insistat să se monteze un anumit sistem de navigaţie pe rachete: tipul

' C

proiectat de el, bineînţeles. Dar din referatele primite de tata reiese că profesorul de la Magnitogorsk a făcut o treabă de mântuială. Oricum, a avut câştig de cauză, ajutat fiind de Bagration, şi institutul lui a primit comanda pentru sistemul de orientare a rachetelor. Ei, tata mi-a spus că aveţi trageri peste două săptămâni. El este convins că rezultatele tragerilor vor fi falsificate în raportul pe care îl vor prezenta la Moscova şi ar fi vrut, dacă nu ţi se pare prea deplasat, să-i dai şi lui o copie a rezultatelor şedinţei de tragere. Mi-a spus că s-a interesat de tine, că eşti un element de perspectivă care va putea să urce rapid în grad şi că, în general, toată lumea zice că eşti capabil. Bănuiesc că nu ţi-e dificil să obţii o copie a şedinţei de tragere...

Creierul lui Boris începu să lucreze febril. Ca să-l poată ajuta efectiv pe viitorul său socru, ar fi trebuit să-i predea o copie cât se poate de evidentă a înregistrării şedinţei de tragere. Asta însemna să fotografieze sau să reproducă direct în calculator graficul tragerii şi să facă o replică după el.

Asta însemna şi Curtea marţială. Şi dacă era prins, şi dacă Kuzneţov avea de gând să se folosească de grafic. Din momentul în care un duşman cum era Bagration ar fi văzut înregistrarea şedinţei de

tragere, el, Boris Denisovici Volkov ar fi devenit principalul suspect.

Ii explică acest lucru Maşei.

– Ţi dai seama că tata ştie cum se pune problema... Îi repro- şă ea, arborând un zâmbet bizar care îl făcu pe Boris s-o privească cu alţi ochi: nu mai aducea nici pe departe cu fata reţinută de până atunci. O să facă tot posibilul ca să te protejeze...

– Aş bea ceva, spusese Boris, din ce în ce mai uluit.

Ca de obicei, Maşa făcuse nazuri. Până la urmă acceptase să meargă cu el pe Nevski Prospekt, dar insistase ca ei să nu-i comande decât o limonadă.

Peste exact nouă zile, la aceeaşi masă, Boris îi dăduse Maşei documentele cerute. Şi pentru că nu i se păruse elegant să îndrăznească acum, când tocmai îi făcuse un serviciu, amânase cererea în căsătorie.

După încă trei săptămâni, o comisie de experţi vizitase submarinul: se ordonase o ieşire în larg cu armamentul de război şi, fără nici un fel de pregătire prealabilă, se organizase o şedinţă de tragere tactică. Ca şi cu o lună în urmă, erorile au fost prea mari, astfel încât în decembrie, sistemul de ghidare al rachetelor a fost modificat.

Intre timp însă, Boris o ceruse pe Maşa în căsătorie. Ea l-a refuzat, motivând că tatăl ei traversa o situaţie dificilă. În ianuarie 1967, Boris i-a cerut din nou mâna, iar ea l-a făcut să creadă că lucrurile vor decurge după cum dorea el, numai că, momentan, amiralul Kuzneţov avea de rezolvat o serie de probleme importante care îl ţineau mereu

ocupat.

– La vară însă, vom avea tot timpul...

Dar până atunci, Boris trebuia să aducă protocoalele unei noi şedinţe de tragere în care era utilizat noul echipament.

De data asta, locotenentul Volkov făcu în aşa fel încât să-l întâlnească pe viitorul său socru. De când avusese loc tărăşenia cu primele înregistrări, îl mai văzuse pe bătrânul Kuzneţov de mai bine de zece ori, dar el nu făcuse nici o aluzie la cele petrecute atunci.

Era o seară geroasă, de început de februarie, când Boris îl aşteptă pe amiral pe trotuarul de vizavi de Statul Major al Armatei Nord. II văzu de când coborî din lift în holul cu covoare de culoarea vişinei şi traversă. II prinse chiar când se pregătea să urce în Volga trasă la scară.

– Tovarăşe amiral... Îi şopti, zâmbind.

Kuzneţov avu un moment de nesiguranţă, dar izbucni în râs, ca şi cum ar fi revăzut un vechi prieten de front.

– Boris Denisovici! Cum merge? Facem o plimbare pe jos?

– Sunt minus 15 grade C, se auzi vocea şoferului, şi doamna mi-a zis să mergem direct acasă...

Amiralul hohoti şi-l bătu pe umăr pe Boris:

– Ai văzut ce te aşteaptă? Crezi că Maşa nu e fiica mamei ei? Se aplecă şi-i întinse şoferului o bancnotă de cinci ruble: Uite, Tivisok! Du-te şi ia-ţi o sticlă de Krepkaya şi nu-i sufla o vorbă *tovarăşei*! Ne întâlnim peste o oră la Cercul Militar. E bine?

– Nu e bine, tovarăşe amiral! replică şoferul. Dar eu sunt la mijloc. Aşa că, ce să fac? O să mă duc să cumpăr votca aia...

Volga dispăru după un colţ, iar cei doi o luară alene prin aerul îngheţat. Vreme de câteva minute, se plimbară fără să scoată o vorbă, privind încoace şi încolo. La un moment dat, ajunseră în dreptul unui pod care traversa Nev a, iar amiralul îi făcu semn lui Boris că doreşte să traverseze.

– Se spune, îşi justifică el alegerea cumva, că Rasputin a alergat până pe podul ăsta şi că prinţul Demîdov l-a mai împuşcat o dată aici şi abia după aia şmecherul a căzut printre sloiuri. Ce părere ai?

– Zic că e o poveste frumoasă.

– Frumoasă, zici... dădu Kuzneţov din cap şi îşi ridică gulerul mantalei albastre într-un mod cât se poate de neregulamentar. Ce mai peşte a fost şi Rasputin ăsta! Ştiai că i-au găsit apă în plămâni? Asta vrea să spună că Rasputin a şi înotat prin Neva înainte să-şi dea duhul... De asta ce părere ai?

– Nu ştiu. Zău.

– Eh, făcu bătrânul cu un aer fatalist şi fornăi ca un cal, răspândind pe nări un jet gros de aburi, e plin de Rasputini. Rusia, cel puţin, a fost mereu plină de Rasputini. Vin nişte indivizi şi se prefac că ştiu să citească în stele. Iţi explică ce ai de făcut şi cât de siguri sunt ei că în ziua cutare soarele o să răsară de la stânga la dreapta...

– Soarele? De la stânga la dreapta? se miră Boris.

– Ei, e o vorbă printre pescarii bătrâni. Amiralul făcu o pauză şi-l privi pe Boris drept în ochi, oprindu-se la mijlocul podului. Se uită peste balustradă, la sloiurile îngheţate, şi întrebă: Ţi-e cam frică, Boris Denisovici, nu-i aşa?

– Mi-e cam frică, recunoscu Boris.

– De ce? îl luă bătrânul direct. Ţi-e teamă c-o să te prindă, sau ţi-e teamă că-ţi trădezi ţara?

– Mi-e frică de amândouă.

– Şi atunci? De ce i-ai dat Maşei prima înregistrare?

Boris înţepeni pe mijlocul podului. Îi era imposibil să-şi dea seama ce urmăreşte bătrânul. Zilele trecute, când îi ceruse să facă o nouă înregistrare, Maşa pretinsese că Bagration avea de gând să falsifice rezultatele noii şedinţe de tragere, ca să arate că şi sistemul electronic de ghidare propus de amiralul Kuzneţov era deficitar.

– Mi-a spus că aveţi dumneavoastră nevoie de ea.

– şi acum? N-o mai crezi? Nu mai crezi că am nevoie de o altă înregistrare?

– Ştiu eu? făcu Boris şi dădu să-şi aprindă o ţigară. Bătrânul ţocăi din buze de câteva ori la rând.

– Nu e bine ce faci! Deloc nu e bine! Îi arătă ţigara. Ce naiba o să faci pe submarin dacă te-apucă nervii? Acolo n-ai voie să fumezi!

– Pan* dumneavoastră n-aţi fi şi submarinist şi fumător! N-aţi fumai niciodată în tumul *schnorchel-ulml*

Faţa amiralului încremeni brusc.

– Am nevoie de înregistrarea aia, băiete! Am nevoie de ea ca de aer! Nu pot să-ţi spun la ce-mi trebuie, dar crede-mă că nu-ţi trădezi ţara şi că n-o să afle nimeni ce faci! N-are de ce să-ţi fie teamă!

Îl privea cu prea multă siguranţă în ochi pe Boris. Mult prea calculat. Locotenentul îşi aminti de aerul

cu care îl surprinsese Maşa când îi propusese pentru prima oară să extragă o copie a şedinţei de tragere: de ce îşi mascase ea atât de multă vreme expresia

aceea triumfătoare când el acceptase propunerea ei?

Asta îi sugera şi bătrânul acum. Boris era sigur că amiralul îl minte. Dar, fără să-şi explice cum, ca şi cum ar fi fost hipnotizat sau ca şi cum ar fi avut chef de joacă, acceptă să-i dea o copie a noii şedinţe de tragere.

Când s-a întâlnit cu Maşa la local, până să apuce să-i dea graficul scos din calculator, ea a fost cea care i-a reamintit de discuţia legată de căsătoria lor:

– Tatei i-a plăcut foarte mult de tine. Maşa vorbea excesiv de corect gramatical. I-am zis că vrei să ne căsătorim şi a fost de acord.

I-o spusese ca şi cum i-ar fi acordat un premiu de fidelitate. Apoi Boris îi dădu fotografiile şi graficele pe care i le solicitase amiralul.

În iunie se căsătorise cu Maşa. Urmase permisia de o săptămână pe care o petrecuseră în Caucaz. Când reveniseră la Leningrad, ea îi prezentase doi vechi colegi de liceu. Unul dintre ei era profesor de fizică la Universitatea Lomonosov, iar celălalt era expert în combustibili solizi şi lucra într-un loc neprecizat, în Urali. Din discuţia lor, Boris înţelesese că erau extrem de bine familiarizaţi cu rachetele ASA. După alte câteva zile, Maşa îi ceruse o schiţă a mecanismului electronic de control al ghidării.

Boris îi îndeplinise şi această dorinţă, dar se gândea din ce în ce mai insistent la faptul că poate ar fi fost mai bine să stea de vorbă cu *încă* cineva despre toată povestea asta.

N-a apucat s-o mai facă, pentru că le-a venit ordinul de marş. Boris s-a liniştit, crezând că o dată

cu plecarea lui în misiune, toate problemele legate de fotografii şi grafice vor dispărea.

Iar când au ieşit pentru a doua oară din imersiune, în dreptul Luandei, locotenentul aproape că uitase de toată povestea.

La Luanda, îşi împrospătaseră rezervele de aer şi primiseră o stivă de mesaje codificate de la Leningrad. La numai o zi după ce reintrară în imersiune, comandantul Nikitin chemase şefii de compartiment la raport şi le expusese ultimele instrucţiuni.

Destinaţia lor era Haiphong, în Republica Populară yietnam.

Încă de când intraseră pe şenalul submarin de l^ţfoiptiong, Boris înţelesese din agitaţia ofiţerilor de punte că ceva em i\ere- gulă. Transmisionistul, după o tăcere de mai bine de o lună, părea că are de comunicat cu toate staţiile radio din lume, schimbând canale, selecţionând frecvenţe şi emiţând în clar, codificat şi în Morse. >

Apoi urmaseră exploziile, undeva la pupa. Abia dacă zgâl- ţâiseră submarinul, dar, pentru toată lumea, au fost semnul că în ciuda precauţiilor lor, *Komsomol* fusese reperat.

Boris a avut presimţirea că, într-un fel, era legat şi el de toate astea, iar gândurile rele i-au fost confirmate abia după ce au andocat şi au fost vizitaţi de colonelul Vorobiov, ataşatul Marinei URSS la Hanoi. Vorobiov nu venise singur; părea că toată

delegaţia militară URSS din Vietnam îl însoţeşte, ceea ce îl făcuse pe comandantul Nikitin să strâmbe din nas nu o singură dată. De altfel, îl şi întrebase pe Vorobiov, chiar când acesta inspectase sectorul

rachetelor, astfel încât să fie auzit de cât mai mulţi dintre ofiţerii săi:

– Credeţi că a fost cel mai bun lucru să aduceţi toată lumea asta pe submarin, tovarăşe colonel?

– Aveţi ceva de ascuns? replicase Vorobiov, clipind mai des îndărătul ochelarilor rotunzi.

Comandantul se uitase cu înţeles către oamenii săi şi se lansă într-un comentariu sarcastic la adresa serviciilor de securitate. *Komsomol* navigase camuflat pe o distanţă de mai bine de două treimi din lungimea Ecuatorului, oamenii săi avuseseră acces doar la un litru de apă pe zi pentru spălat şi băut, numai ca să utilizeze la minimum dispozitivele bastimentului care puteau lăsa „semnături" despre trecerea sa, nu mâncaseră decât raţii şi nu-şi împrospătaseră rezervele de aer decât de două ori. Vreme de treizeci de zile, nu văzuseră decât pereţii de oţel ai cabinelor şi nu scoseseră periscopul decât pe timpul nopţii, câte zece minute pentru a face punctul. Cu toate astea, doar ce intraseră în rada Haiphongului şi fuseseră aşteptaţi de un comitet de întâmpinare alcătuit din scafandri inamici, pilotajul către şenalul submarin fusese execrabil şi, ca să pună capac la toate, aceiaşi scafandri reuşiseră să depisteze unde intrase *Komsomol.*

– -^ în condiţiile astea, credeţi că este bine ca atât de multă lume să se vânture prin nava mea?

– Sunt ofiţeri ai Armatei Roşii, comandante! Tin să te anunţ

> 1 ? »

că sunt răspunzător de toate operaţiunile cu trupe sovietice de pe teritoriul Vietnamului.

– Probabil, se enervă Nikitin, pe care subordonaţii săi nu-l mai recunoşteau. În ultimele cinci minute, vorbise mai mult decât în ultimii doi ani, de când se afla la comanda submarinului. Numai că eu sunt răspunzător de submarinul meu! De tot ceea ce se întâmplă cu el. Am o misiune de îndeplinit, şi nu sunt dispus s-o ratez pentru ca dumneavoastră să organizaţi excursii de documentare pe nava mea. Aveţi pentru asta la dispoziţie parcul de bastimente de la Leningrad, sau Vladivostok, sau...

– Am să informez Marele Stat Major despre atitudinea dumneavoastră, i-o reteză Vorobiov şi se răsuci, ieşind din cabinele de comandă ale rachetelor.

– Chiar vă rog s-o faceţi!

Dispăruseră pe scările ce urcau spre puntea de comandă în submersie, fără să mai scoată un cuvânt. Paşii lor se îndepărtaseră, bocănind surd, iar Boris rămase pe loc, privind la ofiţerul electronist, un tătar pe nume Hazbariev.

– Nikitin are dreptate, comentă el.

– Bineînţeles. Dă-ţi seama că un grup de blonzi graşi, în costume, sar în ochi în portul ăsta mai bine decât un urs pe Nevski Prospekt.

Hazbariev ridicase din umeri şi ieşise. Boris se pregătea să plece şi el, aşa că deschise caietul de intrări-ieşiri în comanda rachetelor. Atunci găsi biletul scris de mână.

Fii pregătit pentru contact. Suntem interesaţi în cunoaşterea ţintelor programate cu cel puţin treizeci de minute înaintea tragerii. Vei fi instruit asupra modului de comunicare. În caz de nesiguranţa, află

că avem înregistrările cu graficele pe care le-ai scos din banca de date a submarinului.

Boris înghiţi în sec şi auzi abia în ultimul moment uşa cabinei bufnind în perete. Clac! Cel care o împinsese fusese atât de nervos, încât uşa grea rămase prinsă în magnetul ce o. fixa la perete, împiedicând balansul din timpul ruliului şi tangajului.

– Locotenent Volkov?

Era comandantul Nikitin, care venise singur.

– Ordonaţi, tovarăşe comandant!

– Lasă-mă dracului cu formulele astea regulamentare, Volkov! Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Boris strânse bileţelul în palmă până ce simţi cum degetele îl dor. Se uită în cabina de comandă a rachetelor şi se asigură o dată în plus că rămăseseră singuri. Apoi îi făcu semn lui Nikitin către scaunul în care obişnuia să stea electronistul în timpul tra-gerilor. De afară se auzi un huruit prelung, care se transmise în scurt timp de-a lungul structurilor de oţel ale submarinului, sub forma unei vibraţii ascuţite.

– Am încasat-o la una dintre cârmele orizontale pupa, explică Nikitin şi se uită lung spre uşa deschisă. Boris ţâşni din scaunul său şi o închise. Asa, făcu Nikitin, uite ce e, Boris! Stiu că

» i ' »

eşti în relaţii foarte bune, ca să spun aşa, cu amiralul Kuzneţov... Cu toate astea, nu te-ai folosit

niciodată de el ca să-ţi faci viaţa mai uşoară aici. Asta spune multe despre tine...

Nikitin îl privea în ochi, iscoditor. Boris simţi că e pe cale să se înroşească şi privi în jos. Numai că Nikitin

interpretă roşeaţa din obrajii căpitanului drept un semn de modestie, aşa că zâmbi şi continuă:

– Se întâmplă nişte lucruri ciudate în ultima vreme pe submarinul ăsta... Comandantul îşi drese vocea de două ori. Aăă... am luat toate relaţiile despre tine de la ofiţerul nostru de con- trainformaţii şi m-a asigurat că eşti o persoană de încredere. Aş dori să te foloseşti de relaţia ta de rudenie cu amiralul ca să-i împărtăşeşti dubiile pe care le am vizavi de cum merg lucrurile pe *Komsomol.* Noi am navigat camuflaţi din Oceanul Arctic până la Haiphong, dar cu toate astea, cineva ne-a aşteptat aici, ştiind precis când vom ajunge. Asta înseamnă că există o scurgere de informaţii chiar de la Marele Stat Major.

– Înţeleg, zise Boris cu voce spartă şi se uită după un pahar cu apă. Să fac o cafea? întrebă el brusc, amintindu-şi de tabieturile lui Nikitin.

– Nu, nu, nu!

Boris evită să-şi privească comandantul, sperând să scape odată de ţurţurele de gheaţă care îi scotocea prin stomac. Fusese un om slab, tatăl său îl avertizase de chestia asta încă din adolescenţă, iar toţi anii de instrucţie şi de studiu în armată nu fuseseră suficienţi ca să-l facă să treacă peste incapacitatea lui de a se sustrage din faţa evenimentelor.

– Dumneavoastră nu-l cunoaşteţi pe amiralul Kuzneţov? întrebă el.

– Il cunosc. Dar tu îi eşti ginere. În tine o să aibă mai multă încredere.

– Mda. Ce nu ştiu eu, încercă Boris să găsească o portiţă de salvare, e cum să iau legătura cu el. Doar

n-o să ne apucăm să-i transmitem în clar toate bănuieli'e dumneavoastră.

Nikitin râse şi se aplecă spr; Goris, bătându-l pe umăr:

– Of, locotenente! Toat<~» viaţa mea am spus că absolvenţii institutelor tehnice militare nu sunt decât nişte soldaţi de mucava! Voi n-aveţi războiul în sânge! Mereu trebuie să stea câte un militar adevărat în spatele vostru ca să nu daţi cu bâta în baltă! Cum comunicăm cu amiralul... redeveni el serios, păi asta e treaba mea şi a ofiţerului CI de la bord. Tu trebuie doar să concepi mesajul către amiral!

– Aha! şi, reluă Boris, de unde o să stie Kuzneţov că eu sunt cel care îi transmite mesajul? Se va trezi în mână cu o telegramă, sau mai ştiu eu ce... De unde să ştie că eu i-o trimit?

– Ai să faci referire la ceva ce ştiţi doar voi doi, pricepi? O întâmplare, un schimb de replici... ce ştiu eu?... trebuie să fie ceva!

– Mda, făcu Boris, amintindu-şi de minutele în care se plimbaseră peste Neva. Cred că ştiu ce să-i zic. Spuneaţi deci că vă e teamă că există o scurgere de informaţii despre *Komsomoll*

– Da. Şi aşa cum s-a aflat că ajungem aici la momentul X, se poate afla şi despre misiunea noastră, care s-ar transforma într-un eşec. Nu-ţi mai spun că toată povestea asta cu şenalul submarin, despre care s-a aflat deja, mă face să-mi fie teamă

pentru navă. Putem fi distruşi sau blocaţi aici. Ataşatul s-a lăudat că scafandrii americani care ne-au aşteptat au fost ucişi cu toţii de un pluton combinat de vietnamezi şi de-ai noştri. Dar asta nu

înseamnă că inamicul nu mai ştie unde suntem şi ce trebuie să facem!

– I-au ucis deci!

– Pe unii, da. Pe alţii, i-au prins. Stăteau pe un sampan ancorat în radă. Sunt interogaţi, chiar acum, dar se pare că habar n-aveau ce căutau pe aici, ceea ce nici nu e de mirare. Ofiţerul nostru zice că Vorobiov poate să-i chestioneze mult şi bine! În astfel de situaţii, un singur om, comandantul de grupă, cunoaşte obiectivul misiunii şi nu-l dezvăluie subordonaţilor decât în ultimul moment. Numai că Vorobiov e mai obişnuit cu petrecerile tovărăşeşti şi cu semnarea acordurilor militare decât cu operaţiunile...

– Trebuie să aibă un ofiţer de informaţii pe lângă el, nu?

Nikitin se strâmbă.

– Bineînţeles că are. Dar el e mai ocupat cu desluşirea intrigilor fraţilor noştri vietnamezi decât cu infiltrarea inamicului. În plus, doar n-o fi tâmpit să anunţe Moscova că lucrurile merg rău pe aici... L-ar paşte cine ştie ce misiune prin Siberia dacă ar recunoaşte. Aşa că o să ne ocupăm noi de securitatea navei. Aşa cum se întâmplă de obicei.

Boris trase adânc aer în piept. Îşi dădu seama că strângea încă în pumn bileţelul scris de mână. Se întrebă cine i-l trimisese. N-avea cum să fie decât unul dintre oamenii care îl însoţise pe ataşatul militar. Se gândi să-i spună chiar acum totul lui

Nikitin. Naiba ştie ce o să i se întâmple, poate că o să-l împuşte sau poate că o să-l trimită pe el în Siberia în locul ofiţerului de informaţii de la Hanoi care nu ştia să-şi facă treaba; sau poate că o să-i

acorde circumstanţe atenuante pentru că va accepta să lucreze alături de cei pe care îi trădase vreme de şaisprezece luni.

Cine ştie?

Nu reuşi să-şi adune curajul şi să-i mărturisească nimic. Îşi spuse că dacă va face mărturisiri după ce va fi luat parte la demascarea celor care vindeau informaţii despre submarin, o să-i fie mai uşor să-şi susţină punctul de vedere în faţa unei eventuale comisii de anchetă.

Apoi îşi dădu seama că cel cu care trebuia să ia legătura era - culmea ironiei! - chiar amiralul Kuzneţov, omul pentru care sustrăsese primele informaţii secrete de la bord. Aşa cum făcea de regulă, Boris renunţă să ia orice fel de decizie. Nikitin avea dreptate. Nu era decât un militar de mucava, de care bărbaţii în toată firea trebuia să aibă grijă să nu calce în strâchini.

– Îmi spuneţi ce vă interesează să-i transmiteţi amiralului? Aş vrea să concep mesajul...

Nikitin se relaxă dintr-o dată şi, pentru prima oară de când dăduse cu ochii cu ataşatul Vorobiov, reveni la modul lui obişnuit de comportament. Nu-i răspunse lui Boris decât printr-o încuviinţare a capului şi-şi trase scaunul mai aproape de el.

– Fiind ofiţerul care răspunde de rachetele tactice, tot tu ai fi fost primul care ar fi aflat. Era imposibil să aducem până aici armament tactic de uscat fără să nu fim depistaţi şi să nu declanşăm proteste internaţionale. Un submarin însă ar fi putut trece nedetectat. Faptul că se ştie că suntem aici nu contează pe plan politic. Nimeni nu poate *proba* că suntem aici, nici cu fotografii, nici cu altceva, aşa că

ne putem duce misiunea la bun sfârşit. Ce avem de făcut? Docul în care ne aflăm acum poate fi descoperit, iar noi putem lansa rachete tactice asupra oricărei ţinte dorim în Vietnamul de Sud. Ca să ne acoperim, vom masca tirul nostru cu raiduri de acoperire ale aviaţiei nord-vietna- meze. Problema mea este că răspund de *Komsomol* şi că va trebui să-l scot cumva din portul ăsta. Aici trebuie să ne ajute Kuzneţov! Să afle de unde provin scurgerile de informaţii şi să le intoxice cu date false, referitoare la ţintele noastre din Vietnamul de Sud şi la amplasarea noastră. În plus, trebuie să-l informăm că vom părăsi Haiphongul...

– Credeţi că amiralul are acces la şedinţele de stabilire a ţintelor, ca să poată influenţa cu ceva toată povestea asta?

Nikitin se uită lung la Boris. Fusese notat încă de când intrase în Şcoala Militară Superioară numai cu „excelent". Rapoartele despre el conţineau numai superlative. Părea făcut să câştige mereu. Nici un coleg nu-l antipatiza. Numai că, Boris Denisovici părea să fie genial doar în faţa planşetei de proiectare şi atunci când programa traseul loviturilor sale.

– Noi nu *credem* că amiralul are acces la şedinţele de stabilire a ţintelor, spuse comandantul, noi *ştim* că amiralul are sarcina de a stabili unde şi cum trebuie să lovim. Vreau să-ţi spun, sublinie Nikitin sesizând că lucrurile nu-i sunt foarte clare lui Boris,

că amiralul Kuzneţov răspunde de succesul întregii operaţiuni. El a pus la cale toată afacerea asta!

Generalul Dougherty puse binoclul deoparte şi privi cu ochiul liber la pragurile stâncoase de pe coastele

Iwo Jimei. Trecuseră 22 de ani şi mai bine de şase luni de când William Dougherty se apropiase de insulă într-o barcă de cauciuc şi se lansase, echipat doar cu un slip, un sac de iută cu explozibil şi o coardă pentru declanşarea minelor, spre plaja acoperită cu pietriş, având ca punct de reper muntele Suribachi.

Acum stătea liniştit pe pantele aceluiaşi munte şi-i examina de la depărtare pe cei nouă „albinoşi".

– Credeţi că nu vor fi probleme când băieţii vor afla că nu sunt decât sergent şi că trebuie să-i conduc? îl întrebă deodată Spaatz.

Personne pufni în râs. Dougherty se prefăcu a nu înţelege întrebarea sergentului.

– Şi de ce crezi, mă rog, că vor fi probleme? Tu ştii cum se ajunge în şenalul de la Haiphong, ba mai mult, ai mai fost acolo o dată...

– Oricum, se băgă Personne, se cheamă că un sergent o să conducă în acţiune doi locotenenţi, alţi trei sergenţi şi...

– Uite ce e! Ştii zicala demolatorilor! Când eşti în slip, n-ai pe ce să-ţi prinzi epoleţii!...

– Domnule general! făcu Spaatz. „Albinoşii" ăştia nu sunt nişte ageamii! S-ar putea să se înfurie...

– „Albinoşii" ăştia au fost conduşi în timpul instrucţiei tot de nişte sergenţi... Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi reluă, zâmbind în barbă: Mă rog, ca să nu fie nici un fel de probleme, am să-i anunţ personal că se vor pune la dispoziţia lui Klaus

Spaatz, pur şi simplu! Klaus Spaatz, fără grade! Am să te rog să nu le spui ce grad ai, dacă te temi că vor ieşi discuţii...

– Credeţi că ei n-or să înceapă să-şi pună nici un fel de întrebări?

– N-or s-o facă în faţa mea!... În definitiv, am bătut o grămadă de drum ca să-i scot de la beci!

Dougherty aruncă o privire către ţărm şi surâse. Focile tocmai îşi terminaseră încălzirea. Având în vedere misiunea pe care o aveau de îndeplinit, generalul hotărâse să-i pună bine la punct cu înotul pe distanţe lungi şi cu procedeele de amplasare a explozibilelor submarine.

Îl alesese pe Klaus drept şef nu numai pentru că fusese o dată în rada portului Haiphong, dar şi pentru că, dintre toţi, era cel mai familiarizat cu explozibilele. Practic, nu exista mină, terestră, ac-vatică sau aeriană, care să nu fi fost trecută într-un sertar din mintea lui Spaatz. Colegii lui de la Da Nang spuneau că avea un simţ special pentru mine şi că era în stare să recunoască modul în care erau declanşate numai dacă se uita ceva mai lung la ele.

– Hai să coborâm! spuse Dougherty şi se uită la ceas. Era 8.30. Focile fuseseră lansate în larg, la o milă de ţărm, exact cu 70 de minute în urmă. Nu scoseseră un timp nemaipomenit, însă generalul îşi amintea cât se poate de bine de curenţii înşelători din largul Iwo Jimei.

După câteva minute, ajunse în dreptul lor. Myers schiţă gestul să se ridice în picioare ca să prezinte raportul, ca de fiecare dată când se apropia Dougherty şi, tot ca de fiecare dată, Dougherty îi

făcu semn să stea liniştit.

– Aţi înotat extrem de încet, le spuse el, potolit.

– Am avut curenţi paraleli cu ţărmul, domnule general!

– Mda... comentă el, absent. În plus, reluă, aţi înotat mult prea mult la suprafaţă! A fost o vreme când apele astea au fost străbătute mai mult pe dedesubt, pentru că tipii de pe munte trăgeau după ei cu gloanţe de 5,5... Mă rog!

Dougherty se oprise şi se uita la Spaatz. Personne rămăsese undeva mai în spate şi-şi aprinsese o ţigară.

– Ceva mine pe traseu? întrebă generalul, îngustându-şi pleoapele.

– Nu... veni răspunsul.

– În regulă. Până la următoarea şedinţă de înot o să staţi de vorbă cu *domnul* Spaatz! le spuse. *Domnul* Spaatz, sublinie generalul, este prietenul meu. Este expert în explozibile. Tot ce ştiţi voi laolaltă în materie de mine, la care se adaugă tot ce aţi uitat despre explozibile, n-o să egaleze niciodată ceea ce domnul Spaatz ştia încă din copilărie despre problemele astea... Domnul Spaatz este cel care vă va conduce în actuala misiune.

Simţi privirea întrebătoare a lui Mart aţintită asupra sa. Apoi, ochii tuturor îl iscodiră pe Spaatz. Klaus nici nu se clinti sub examinarea lor.

– Klaus... Sunt ai tăi, încheie Dougherty şi se dădu la o parte.

– OK, Will, reacţionă Klaus imediat, scuipă într-o parte şi avansă în faţa focilor. Bun! înainte de toate, băieţi, aş vrea să-mi cartografi aţi fundul mării pe aici! 'Nţeles?

„Albinoşii" se uitară unii la alţii. Mart deschise gura să întrebe ceva, dar Klaus i-o reteză imediat:

– N-aţi înţeles ordinul?

– Cum adică, să cartografiem, domnule... domnule... Mart făcu un pas înainte. Scuzaţi-mă, dar n-am înţeles ce grad aveţi, domnule Spaatz!

– Pentru voi, n-are nici un grad, se băgă Dougherty, mieros. Pentru voi, Klaus o să fie pur şi simplu domnul Spaatz! Klaus! Vezi că am impresia că tipii ăştia nu ştiu ce e aia o cartografiere ca la carte!

– Chestia asta o vede şi un pui de găină beat, Will! Mi-ai zis că aduci profesionişti!

– Ţi-am adus ce mi s-a pus la dispoziţie, Klaus!

– Mda. Adevărul e că nu poţi alege mereu numai crema... Klaus se uită după sergentul care condusese prima parte a antrenamentului şi îl chemă cu un gest scurt. Adu-mi o găleată plină cu vaselină. Fuga marş!

Sergentul se scărpină după ureche şi o luă agale către un ponton care se întindea deasupra valurilor refluxului.

– N-ai de gând să te mişti mai repede? îl strigă Klaus din spate.

– 'Nţeles, domnule... domnule...

– Pentru tine, sunt *domnul* Spaatz! Ai înţeles?

– 'Nţeles, *domnule* Spaatz! strigă sergentul şi o luă la fugă.

Focile, care până atunci comentaseră relaxaţi excursia asta care le picase din cer peste program, tăcuseră şi se uitau unii la alţii fără să înţeleagă ce se petrecea. Spaatz ăsta era un tip tare ciudat. Acum scotocea printr-un sac pe carc îl cărase tot timpul cu el; scoase un metru de tâmplărie pe care i-l întinse generalului Dougherty.

– Ţine-l puţin, Will, eşti amabil?

– Cum spui tu, Klaus, zise generalul şi luă metrul din mâna lui Spaatz, îl deschise şi-i făcu semn lui Mart să se apropie.

– Ahh, văd că ştii ce vreau să fac, exclamă Spaatz.

– Klaus, eu ştiu că eşti un tip tare deştept, dar pe vremea când părinţii tăi nu se cunoscuseră încă, eu mă jucam de-a chestia asta în timp ce japonezii trăgeau după mine.

Sergentul se apropiase cu căldarea cu vaselină. Klaus aruncă o privire înăuntru şi strâmbă din nas.

– E cam puţină, comentă el.

– Am luat-o pe toată pe care am găsit-o, se scuză sergentul, dar Klaus nu-l mai asculta deja. Scoase dintr-un buzunar o spa- tulă din lemn şi o cufundă în găleată. După ce o scoase, începu să-l însemne pe Mart din zece în zece centimetri, începând cu tălpile. La fiecare jumătate de metru, trăgea o dungă mai groasă şi mai lungă.

Se îndepărtă de Mart şi-l studie. I se păru că arată cum trebuie, după care se duse să scotocească iarăşi în sac şi mai scoase două spatule.

– Aţi văzut ce vreau de la voi... Aveţi cinci minute ca să vă vopsiţi în culorile războiului... zise el, apoi azvârli spatulele lângă găleată şi îşi aprinse, tacticos, o ţigară.

„Albinoşii" se repeziră asupra spatulelor. Se iscă o forfotă îngrozitoare, dar în cele cinci minute ordonate de Spaatz, reuşiră să termine cu vopsitul. Tocmai se uitau unii la alţii, ca să se asigure că

marcaseră cum trebuie înălţimile, când Klaus scoase din sac o coardă lungă şi lunecoasă pe care erau înşirate la intervale regulate cârlige de rufe.

– O să ne folosim de sistemul metric, băieţi! începu el. Cârligele de rufe sunt fixate din zece în zece metri. Sunteţi nouă inşi, mari şi laţi, aşa că desfăşuraţi voi coarda asta pe o lungime de nouăzeci de metri şi începeţi să-mi marcaţi fundul mării! O luaţi de la ponton şi măsuraţi două mile spre nord... 'nţeles?

– 'Nţeles, domnule Spaatz!

Chestia asta a durat vreo jumătate de zi încheiată, fără pauză, şi a trebuit ca „albinoşii" să înveţe văzând şi făcând. Până la urmă, unul dintre ei ţinea capătul coardei pe ţărm şi măsura cele două mile mergând pe plajă, în timp ce ceilalţi opt străbăteau apa paralel cu ţărmul, de fiecare dată cu optzeci de metri mai departe în mare, notând în permanenţă cotele.

Când Klaus le spuse că ajungea pentru prima zi, se întunecase deja, iar ei făcuseră 22 de mile în apa care se retrăsese şi revenise o dată. Când s-au întors pe plajă, erau frânţi. Generalul, Personne şi ceilalţi militari detaşaţi de la aeroportul de pe Iwo Jima dispăruseră de multă vreme şi-şi vedeau liniştiţi de treburi. Sau cel puţin aşa părea privind de pe mare, cu apa până la brâu.

– Probabil că, începu Klaus, aţi auzit cu toţii ce măsuri de protecţie trebuie să vă luaţi în timp ce vă deplasaţi cu explozibil asupra voastră. Nu trebuie să umblaţi cu foc aprins în apropiere, trebuie să stingeţi ţigările şi să evitaţi să trageţi cu o armă la

mai puţin de un picior de o încărcătură. Manualele sunt pline de astfel de sfaturi şi numai un demolator ştie că băieţii ăia de-au făcut cărţile erau cu mintea aiurea când le-au scris, asta în cazul nefericit în care

n-au făcut-o cumva ca să ne inducă inamicii în eroare... Cum-necum, încheie el, acum o să porniţi în recunoaştere cu o raniţă plină de torpile Bangalore, de grenade cu fosfor şi de pachete Hagensen. Nu mă interesează să le amplasaţi nicăieri. Doar luaţi-le, le arătă el rucsacurile aliniate frumos pe nisip, şi mergeţi cu ele până la poalele muntelui.

Simms ridică mâna.

– Care e treaba, tipule?

– Avem explozibil real acolo în rucsacuri?

– Ştiu şi eu? făcu Klaus. Cel mai bine e să verificăm figura asta... Făcu o pauză şi-i privi atent. O să verificăm raniţele *după* ce ajungeţi la ţintă...

Mart se ridică cu chiu, cu vai de pe jos şi le făcu semn celorlalţi:

– Hai s-o luăm din loc...

Se apropiară de cele nouă rucsacuri, le cântăriră din ochi, le săltară în mâini şi se pregătiră s-o ia uşurel din loc către poalele muntelui Suribachi.

Atunci se auzi primul foc de armă. Răzleţ, stârnind ecouri, îi făcu pe toţi nouă să-şi răsucească privirea către pantele muntelui. Urmă o rafală care stârni jerbe de nisip la mai puţin de zece iarzi depărtare de ei.

Se azvârliră ca unul cu faţa în nisip. Imediat, o nouă rafală ridică gheizere de praf la numai doi iarzi de tălpile lor. Câteva salve de mortier se amestecară cu focurile mitralierei, iar Mart răcni cât îl ţineau rărunchii:

– Salt înainte!

Se repeziră de-a buşilea, care încotro, alergând ca nişte furnici speriate. Louis fu cât pe-aci să fie împroşcat de schijele unui brand; lăsă din spate

raniţa, reflex, şi se repezi în căutarea unui adăpost. Dar, cât văzu cu ochii, singurul loc în care se putea ascunde era linia stâncilor de la poalele muntelui.

Locul în care trebuia să ajungă cu raniţele. Dădu să se întoarcă după rucsac, însă o rafală îl opri şi numai gestul lui instinctiv de a se rostogoli cât mai departe îl salvă: o flamă înaltă de treizeci de picioare se ridică din rucsac înainte ca o bubuitură formidabilă să zgâlţâie plaja, suflându-l pe Louis la mai bine de douăzeci de iarzi depărtare.

– Ăştia folosesc muniţie adevărată! strigă Igor şi se năpusti către Louis să-l ajute.

N-a ajuns până la el. Rafalele ce porneau dinspre munte se îndesiră deodată, ridicând un perete de nisip între el şi tovarăşul său.

– Spre munte! chiui Mart şi fu primul care se repezi înainte. Deja vedeau focul de la gura armelor ce trăgeau de pe pantele acoperite de verdeaţă. Blestemară unitatea asta nenorocită de demolatori subacvatici, care făcea din tine un şobolan obligat să alerge de colo-colo cu explozibil în spate, la cheremul unor tipi care te puteau ochi pe îndelete.

Louis reuşi şi el să se smulgă din buimăceală şi o luă la fugă după ei, clătinându-se ca beat. Când ajunseră la adăpostul pietrelor şi priviră în spate, văzură că nu străbătuseră mai mult de o sută de iarzi. Cu toate astea, fuseseră cei mai ai naibii o sută de iarzi pe care îi parcurseseră în viaţa lor. Suflau din greu cu toţii şi se uitau unii la alţii de

parcă s-ar fi căutat de răni pe care nici n-ar fi fost în stare să le simtă, atât de repede fuseseră luaţi.

Se făcuse linişte deja, iar Klaus se apropia agale de ei, păşind ca o umbră printre perdelele de praf stârnite de tirul celor de pe munte.

– Bun! le zise o dată ajuns între ei. Am zis că verificăm raniţele...

– Ce naiba să mai verificăm la ele? se enervă Tarjac. A mea mi-a bufnit în nas ca o pocnitoare de Crăciun.

– Am spus să vă trageţi la o parte şi să verificăm raniţele.

Se ridicară de pe jos, mormăind, şi-l urmară pe Klaus. O

dată ajunşi în spatele unei stânci, Klaus făcu semn celor de pe pantele muntelui şi un nou set de rafale umplu plaja cu ecouri. O explozie bizară păru să absoarbă rafalele şi un perete de flăcări ţâşni din nisip.

– Asta, le spuse Klaus pe cât putea de calm, ca să nu vă imaginaţi că noi ne-am juca pe aici... Aşa că, vedeţi ce valoare au sfaturile din cărţile de specialitate.

– Mda, comentă Simms. Mi-era frică că n-o să pot să-mi mai iau cu mine ţigările şi bricheta...

– Bineînţeles că poţi să le iei! Numai că, fii atent cum umbli cu ele! O regulă de-a demolatorilor spune că nu te duci să pui explozibil decât acolo unde te mai aşteaptă de două ori mai mult explozibil decât ai tu la tine...

*

Nimic nu poate fi mai plictisitor pentru nişte indivizi obişnuiţi să acţioneze în forţă şi viteză decât să se mişte cu lentoare în jurul unei mine. E ca şi cum brusc te-ai apuca să faci corăbii din beţe de chibrit

într-o sticlă după ce o viaţă întreagă ai fi pilotat un avion supersonic.

Norocul focilor era că, din câte le-a explicat generalul Dougherty, în misiunea ce urma nu trebuia să dezamorseze minele pe care le vor întâlni în cale, ci să le recunoască, şi, eventual, să se folosească de ele. Dintre toţi, numai Giuseppe, italianul, părea să fie interesat de mecanismele subtile care puteau declanşa o deflagraţie în stare să blocheze un submarin, un crucişător, sau, după caz, un convoi de blindate pe o şosea. De altfel, după cum le spusese şi Klaus, trebuia să ai degete de spărgător experimentat pentru a umbla printre firele delicate ale focoaselor.

Dintre toţi, Giuseppe a fost astfel selectat să opereze cu tot soiul de explozibile, sub ochii uluiţi ai colegilor săi care nu-l bănuiseră niciodată de o asemenea dexteritate. În câteva zile ajunsese să deosebească fără greş senzorii acustici de cei presio- nali, cum puteau fi dezactivaţi, sau, din contră, porniţi, ce trebuia să facă dacă dorea să modifice caracterele senzorului acustic, astfel încât să nu se amorseze decât la o anumită intensitate sau înălţime a sunetului, şi aşa mai departe. Practic, Gold devenise bossul grupei în probleme de explozibile, iar băieţii se bucuraseră să-i paseze lui responsabilitatea asta.

Intr-o seară, Klaus se dusese cu ei în poligonul de la vest de aeroport şi le spusese să asigure un

sector în care, după cum era programat exerciţiul, se afla o bombă neexplodată.

Băieţii s-au răspândit pe câmp şi au început să caute bomba. Au scotocit toată zona, vreme de ore în şir, fără să dea peste ea.

La un moment dat, Frank începuse să comenteze că Spaatz îşi bătuse joc de ei şi că îi trimisese să caute cai verzi pe pereţi, numai că atât Klaus cât şi generalul Dougherty le tot ziceau că bomba se află undeva în zonă şi că n-aveau cum să n-o găsească.

Dădură peste ea din întâmplare, în timp ce se adăpostiseră de ploaie într-o baracă părăsită din lemn. Îşi aprinseseră ţigările şi tot încercau să-l descoasă pe Klaus, doar-doar or afla pe unde se află bomba.

– Sunt aici numai ca să vă supraveghez să nu faceţi prostii, era fraza pe care Klaus o repeta ca un automat, exasperându-i.

La un moment dat, Andy se ridică nervos, gata să tragă un şut în sacul pe care se aşezase şi numai privirea îngrozită a lui Klaus îl opri să-şi ducă gestul la capăt.

– Gold, cred că am dat peste bomba aia împuţită, îl anunţă Andy, calm.

Băieţii săriră în picioare ca la un semn şi se zgâiră la sacul spre care arăta Andy. Prin baierele sale deschise pe jumătate se putea vedea cămaşa metalică, mată, a unei bombe de o mie de kilograme.

– E în regulă. Faceţi loc! zise Gold şi se apropie de sac. Reflex, se uită în tavanul barăcii: Klaus, sau

Dougherty, sau şmecherii ceilalţi care se ocupau de pregătirea lor, şi pe care nici unul dintre ei nu-i văzuse încă, împinseseră jocul până la extrem şi făcuseră o gaură în plafon.

– OK! Asta e bomba. Feriţi, băieţi! Aţi văzut că ăştia nu prea se joacă...

Ieşiră cu toţii, pe vârfuri, fiindu-le frică până să şi vorbească, şi dispărură în noapte. Se opriră abia după vreun minut de mers şi se ghemuiră în spatele unui pâlc de palmieri, uitându-se la razele chioare ale lanternei care se strecurau printre stinghiile roase ale barăcii. Îşi ţinură respiraţia şi-l auziră pe Gold cum fluiera încet, trebăluind de zor. Din când în când se auzea zgomot de metal izbind metalul sau câte un şurub răsucindu-se în- tr-un Filet ruginit. Apoi nu se mai percepu decât melodia pe care o fredona Giuseppe cu un glas din ce în ce mai nesigur, după care încetă şi aceasta.

Lumina lanternei rămăsese nemişcată, aţintită de Giuseppe probabil către focosul bombei. Brusc, se auzi un strigăt de stupefacţie, urmat de paşii grăbiţi ai italianului. Uşa barăcii zbură din ţâţâni, iar silueta deşirată se desluşi prin întuneric, alergând de parcă ar fi mâncat pământul. Klaus se uită la ceas, reflex.

– S-a declanşat! răcni Gold.

Se aruncă cu capul înainte şi ateriză între ei în aceeaşi secundă în care bubuitura sfâşia liniştea nopţii, azvârlind în toate părţile bucăţi întregi de scândură, saci şi folii de tablă.

– Era un focos programat să declanşeze explozia în opt secunde, comentă Klaus după câteva clipe şi se uită la Louis. Oare ce distanţă ne desparte de baracă?

– Eu zic că trebuie să fie vreo sută de iarzi... Dar mai bine să măsurăm!

Se ridică şi o luă cu paşi egali către ce mai rămăsese din zidurile de scândură.

– Sunt chiar o sută de iarzi. Cu o eroare de cel mult doi, trei iarzi în plus sau în minus...

Il priviră cu toţii pe Gold care abia mai sufla. Nici nu-i auzise.

– Ce e? îi întrebă, simţindu-le privirile aţintite asupra sa.

– Tocmai ai bătut un record mondial, Giuseppe. Din păcate, nu-l putem omologa şi nici n-o să reuşim să patentăm vreodată metoda pe care ai folosit-o... Ai făcut o sută de iarzi în opt secunde.

Gold dădu din mână a lehamite şi se uită cu coada ochiului la baraca fumegândă:

– Cinstit să fiu, mi se pare că n-am alergat suficient de repede pentru cât de frică mi-a fost...

Klaus le propusese o zi de pauză, pentru Giuseppe cel puţin. Circula o superstiţie printre demolatori, şi anume că nu trebuie să forţezi norocul de prea multe ori, sau, în orice caz, că nu trebuia să-i dai ghes imediat după ce scăpai dintr-o încleştare cu el. Italianul însă nu ţinea cont de atâta lucru.

După câteva zile, intrau într-un poligon de deminare situat pe platoul Motoyama. O misiune standard de dezactivare a unor mine antipersonal. De data asta, fiind vorba de nişte modele standard, se încumetară cu toţii să umble prin ele. Dintre toate sfaturile lui Klaus, era unul despre care mereu se întrebau dacă vor fi în stare să-l urmeze: atunci când simţi că mina îţi scapă de sub control şi că va exploda dintr-un moment în altul în mijlocul tovarăşilor tăi, singurul lucru pe care îl mai poate face un adevărat dezamorsor este să se arunce asupra ei.

Il întrebaseră, în primul rând, dacă manevra are un efect cât de cât notabil. Klaus le spusese că el personal nu avusese prilejul s-o constate.

– Crezi că un trup care acoperă o mină îi poate proteja pe cei aflaţi în jur? se interesă Igor.

– Câtă vreme e vorba de o mină antipersonal, un trup poate absorbi mare parte din energia exploziei. Pare raţional, le explicase Spaatz.

– Chestia asta e scrisă tot în cărţile de care ne vorbeai la început? întrebă Andy.

Spaatz strâmbă din nas:

– Sfaturile pe care vi le dau eu nu se găsesc prin nici o carte. Sunt fie lucruri pe care le-am trăit, fie lucruri despre care mi-au povestit colegii sau instructorii mei.

– Şi chestia asta, cu săritul pe mină, cine ţi-a spus-o?

– Oh, nu intrasem încă în armată! Tipul care mi-a povestit-o locuia pe stradă cu mine şi făcuse Coreea. Îi lipseau amândouă picioarele şi antebraţul drept, aşa că l-am crezut...

Le era foarte greu să-şi dea seama cum se poate ajunge într-o asemenea situaţie. Regula era ca atunci când descopereai mina, să-ţi anunţi colegii să se adăpostească. Nu te apucai să lucrezi până când ceilalţi nu-ţi spuneau că se află în siguranţă. Singura situaţie în care nimeni nu mai apuca să se ascundă era când mina îţi exploda direct sub picioare, dar atunci nici tu nu mai apucai să o iei în braţe.

Cum se întâmplă câteodată, n-au trecut mai mult de treizeci de minute şi avură prilejul să verifice cele discutate. Lennox tocmai trecuse un pârâiaş, când simţi sub bocanc declicul specific armării unui focos

de mină. Îngheţă. Atâta lucru ţinuse minte, şi asta încă dinainte să-i explice Spaatz: singurul lucru pe care îl mai puteai face după ce anclanşai o mină care nu apucase să explodeze era să îngheţi pe loc şi să aştepţi ca cineva s-o dezamorseze.

Ceilalţi îşi dădură seama imediat că ceva nu e în regulă, ca şi cum o comunicaţie subtilă, care n-avea nevoie de cuvinte sau de alte semne, se instituise în pluton. Îl priveau cu toţii ţintă pe Lennox, apoi, ochii tuturor îl căutară pe Giuseppe.

Italianul se strecură până la picioarele lui Lennox şi, cu blândeţe, începu să dea pământul la o parte. Ceilalţi îngheţaseră, neştiind ce trebuie să facă. Ar fi luat-o cu toţii la sănătoasa, însă văzându-l pe camaradul lor, care n-avea voie să-şi mişte nici măcar degetul mic fără riscul de a sări în aer împreună cu Gold, rămaseră pe loc, dintr-un fel de solidaritate inexplicabilă.

Mâinile italianului dezgoliră capacul minei. Il văzură cu toţii cum se holbează după ce îndepărtă portiţa de acces asupra focosului. Se uită spre Klaus, dar acesta îi făcu un semn scurt din bărbie: n-avea să-i vândă nici un pont.

– Nu e vorba de mină, spuse Gold, nervos. Problema e Lennox. Stă pe ea.

– Sunt la un scuipat distanţă de Lennox, veni replica. Deza- morseaz-o!

Giuseppe se ridică în picioare, cu gesturi molcome. Aprinse două ţigări; una i-o dădu lui Lennox şi se uită în ochii lui.

– Nu care cumva să faci vreo mişcare!

Apoi se apucă să dea roată minei, examinând-o atent, de parcă un şarpe s-ar fi ascuns în ea, iar

Gold l-ar fi pândit la ieşire. Trăgea liniştit din ţigară şi, de câte ori i se părea că Lennox ar vrea să se dezmorţească, îi tot repeta: Nu te mişca! Nu te mişca!

Termină de fumat în acelaşi timp cu Lennox. Îi luă chiştocul din mână şi, împreună cu al lui, le azvârli în pârâiaş.

– Ce-ar trebui să fac acum, domnule Spaatz? Să îmbrăţişez mina? se interesă Lennox.

– Tu trebuie doar să stai nemişcat. Dacă trebuie cineva să se arunce pe mină, ăla e Gold. El o dezamorsează.

– Deocamdată văd că a dat ţigări condamnaţilor, comentă Mengele.

– Deocamdată ciocu' mic! interveni Gold şi se lăsă pe vine lângă Lennox. Scoase din buzunare o cheie demagnetizată, un cleşte fin pentru secţionat firele şi decuplă două fişe electrice. Lennox îşi strânse pleoapele, iar ceilalţi îşi ţinură respiraţia.

– E gata! Poţi să dai din picioare, Lennox! spuse Gold, brusc. Se întoarse spre Klaus: Ce fel de mină e asta?

Spaatz se apropie şi o examină şi el.

– Cum ai făcut? întrebă el deodată.

Giuseppe restabili contactele fine în viteză şi-i arătă un fir suplimentar, cuplat la încărcătură în paralel cu senzorul de presiune.

– Firul ăsta, zise el, mai culege o informaţie. Nu ştiu ce anume. L-am tăiat, pentru că altfel n-aveam de ales. Lennox ar fi rămas aici ani de zile şi noi o dată cu el...

Klaus clătină din cap:

– Habar n-am ce e cu firul ăsta...

– Să luăm mina cu noi, sugeră Andreas. Poate că o să ne poată spune cineva ce e cu ea...

– Pe Iwo? se miră Klaus. N-are cine să ne dea date suplimentare... Hai să vedem cine a făcut-o! Detalii despre firul ăsta n-o să aflăm decât de la fabricant. Se uită la Gold, cu ochii mijiţi: Iţi dai seama că puteai să ne arunci pe toţi în aer?

– Mi-ai spus că trebuie să mă descurc...

– De unde dracu' să ştiu că mina asta e *altfell* se enervă Klaus. Trebuia să-mi zici că are firul ăsta suplimentar...

– Dacă vedeam că lucrurile merg rău, îl îmbrânceam pe Lennox şi mă aşezam eu pe mină, conchise Gold, cât se poate de serios.

*

Nu te poţi familiariza cumsecade cu explozibilele dacă nu te înveţi şi cu exploziile. Nu există militar, oricât de încercat, care la un moment dat să nu simtă că-i fuge pământul de sub picioare când este obligat să stea sub o ploaie de foc.

Demolatorii aveau o probă asemănătoare Săptămânii Iadului de la SEAL: Ziua Singurătăţii.

Pentru cele nouă foci, Ziua Singurătăţii a picat într-o marţi, pe 18 septembrie 1967. Klaus nu dormise toată noaptea ca să supravegheze lucrările de pregătire pentru proba de foc a elevilor săi, iar dimineaţă, la prima oră, intrase în biroul lui Dougherty şi-l anunţase că e gata.

– Vreţi să-i urmăriţi? îl întrebă.

Generalul îi făcu semn să stea jos:

– Ia loc, *domnule* Spaatz! Ia loc şi bea o cafea... Cum să nu vreau să-i urmăresc? Sunt curios ce ţi-a dat prin cap...

– Asta aţi putea s-o aflaţi şi dacă l-aţi chema la dumneavoastră pe locotenentul de geniu de la aeroport. Am călărit două plutoane toată noaptea ca să fac un traseu cumsecade...

Dougherty îi făcu semn să guste din cafea. Spaatz avea ochii roşii de nesomn şi lăcrima. Se uită la ceas.

' ' s

– N-avem timp de pierdut, domnule general. Peste zece minute ies cu băieţii în larg.

– În regulă. O să fiu şi eu pe munte să vă urmăresc.

Klaus dădu peste cap restul de cafea şi ieşi din birou. Se urcă în jeepul pus la dispoziţie de Dougherty şi închise ochii, în timp ce maşina cobora serpentinele către pontoane. Nu-şi dădu seama când aţipise. Îl trezi frâna uşoară şi scrâşnetul anvelopelor pe cimentul cheiului unde, într-o LB 108, îl aşteptau cele nouă foci.

– V-aţi trezit, domnule Spaatz? îl întâmpină Mart cu voce veselă.

Klaus nu-i răspunse. Îi arătă fragmentul de plajă pe care îl amenajase cu genieştii în cursul nopţii. Amplasase un fel de steag chiar pe linia la care ajunsese fluxul.

– Ala e punctul vostru de reper. Mergeţi cu LB-ul până la vreo două mii cinci sute de iarzi de ţărm, coborâţi din el şi o luaţi către mal. Scopul vostru este să atingeţi vârful muntelui Suriba- chi. Este simplu de tot, aşa că daţi-i drumul! Cu fundul mării

n-o să aveţi probleme, pentru că l-aţi cartografiat voi înşivă...

Mart îi făcu cu ochiul:

– Bineînţeles că l-am cartografiat, domnule Spaatz. Dacă nu eram băieţi deştepţi să băgăm la cap datele, acum cine ştie cum o încasam...

– Cum am spus, înseamnă că n-o să aveţi probleme, repetă Klaus şi le făcu semn către steag. Ţin să vă anunţ că în misiunea asta pierderile estimate sunt de 60% din efective. Duşmanul se află cantonat pe coastele muntelui şi este înarmat până în dinţi. De la arme uşoare până la tunuri de 88, are tot ce-i trebuie ca să măture plaja cu voi cu tot.

Myers se uită la ceilalţi „albinoşi". O briză călduţă adia dinspre larg, aducând cu ea mirosul sărat de alge. Apa clipocea liniştitor în grinzile de beton ce susţineau pontonul.

– 60% pierderi, ziceţi...

– Exact.

– Şi duşmanii ne aşteaptă acolo, pe coastele muntelui.

– Da, locotenente.

– S-au ascuns ai naibii de bine. N-am văzut până acum nici picior de inamic. Nici o mişcare, nimic.

– Tocmai mi-ai făcut portretul-robot al unei grupe de viet- congi gata să te toace cu fulgi cu tot.

Mart ridică din umeri şi o luă către LB fără să salute. Sări în ea, barca intră într-un scurt tangaj încasându-i greutatea, iar motorul începu să vibreze imediat, scoţând prova bărcii din apă.

În mai puţin de cinci minute ajunseseră la punctul indicat de Klaus. O ştiau, apa nu era mai adâncă de

şase picioare la ora aia, iar ei trebuia să coboare din LB cu tot hamaşamentul în spate. Asta trebuia să fie partea cea mai grea a zilei şi ajunseseră să se

întrebe de ce naiba îi zice Ziua Singurătăţii. Până acum, nu li se părea nimic special.

Săriră din barcă şi începură să înoate uşor, ţinându-se de ea, apropiindu-se din ce în ce de mal. Discutau între ei cât se poate de relaxat, de parcă ar fi ieşit cu gaşca la o bălăceală de week-end.

– Bun, zise Klaus şoferului. Hai s-o luăm spre plajă! Locotenentul Michaels a venit?

– Locotenentul Michaels nici nu s-a mişcat de pe aliniament, domnule Spaatz!

Klaus se uită pe cer. Nici un nor. Avea să fie o zi cât se poate de frumoasă, cu cerul şi apa limpezi. Încă. Era exact de ce avea nevoie ca să le pregătească focilor un ritual de trecere pe cinste. Porniră către plajă şi, brusc, o rafală începu dinspre LB. Spaatz se ridică de pe scaun, nedumerit, şi-i făcu semn şoferului să oprească.

Vocea lui Simms se auzea de parcă i-ar fi vorbit de la doi paşi:

– Auzi, Spaatz! După plimbarea asta tragem pipa păcii sus, pe vârf de munte, este?

Hohotele de râs ale „albinoşilor" se rostogoliră până la el. Klaus se aşează la loc în scaun şi şoferul băgă în viteză.

– Tipii ăştia vă cam iau peste picior, domnule Spaatz! comentă el. Nu le-o luaţi în nume de rău... Aşa e în armată.

– Da' tu de unde crezi că vin eu? îl întrebă Klaus.

– Păi... băieţii de pe insulă cred că nu prea aveţi cum să ne ziceţi de unde veniţi, se făcu şoferul mic.

Klaus îl privi. Era sergent, ca şi el. Ceva mai în vârstă. Îşi stăpâni zâmbetul care ameninţa să-l dea de gol şi spuse:

– Băieţii sunt deştepţi.

După câteva minute, ajunseră la aliniamentul pe care locotenentul Michaels aştepta, regulamentar, cu casca trasă pe ochi, cu laringofonul lipit de beregată, încopciat în uniforma care nu-i făcea nici o cută, ras proaspăt - după toată noaptea de nesomn, tipul îşi dăduse silinţa să dea cât mai bine în cadru. Dougherty se tolănise undeva mai la o parte şi se juca cu eşarfa albă de la gât, teribil de neregulamentară.

– V-aţi mişcat cam încet, spuse el. Focile au trecut deja de marca doi... Când am făcut-o şi eu, acum 22 de ani, cam 40% din efectivele demolatorilor se duseseră naibii, iar eu mă alesesem deja cu asta, îşi arătă el cicatricea de pe gât.

– Domnule general, începu Klaus, eu zic să mai aşteptăm puţin.

– Cum vrei, domnule Spaatz. Eşti şef peste tot exerciţiul ăsta...

Dougherty părea teribil de plictisit. Locotenentul Michaels era, în schimb, foarte crispat. Parcă îi intrase un băţ în fund şi nu-şi dezlipea binoclul de ochi, urmărind înaintarea „albinoşi- lor". Eh, dacă e circ, circ să fie! îşi spuse Klaus; se apropie de locotenent şi-i strigă în ureche:

– Ai verificat încărcăturile cum ţi-am spus eu?

– Le-am verificat, domnule... domnule Spaatz! răspunse el, uşor încurcat de faptul că nu cunoştea gradul celui care îl alergase toată noaptea pe plajă,

de parcă ar fi reluat ciclul de instrucţie de la Fort Bragg.

– Bine. Dă naibii binoclul ăsta de pe ochi! O să-ţi lase urme pe faţă!

Privi către „albinoşi". Ajunseseră la o mie cinci sute de iarzi de linia ţărmului. Japonezii ăia făcuseră o treabă teribil de bună acum 25 de ani, când trasaseră marcaje pe pietrele de pe fundul mării şi pe plajă. Cât despre vopseaua lor, ce să mai zici? Dungile de reper arătau de parcă ar fi fost trasate ieri.

Focile începuseră să păşească pe fundul mării. Apa le ajungea până la piept.

– Mda. Le-am promis 60% pierderi, comentă Klaus. Vreau să-i văd cum se mişcă mai repede, locotenent Michaels!

– Cum se mişcă mai repede?! exclamă genistul.

Klaus mimă plictiseala şi îl privi lung pe Dougherty. Al naibii general! Era într-adevăr tipul despre care vorbeau legendele celor din Marină şi din SEAL. Nu lăsă ocazia să treacă pe lângă el şi-i comunică lui Michaels pe un ton sec:

– Nu te ambala, locotenente! Domnul Spaatz vroia să-ţi spună că trebuie să detonezi încărcăturile de la... se ridică pe vârfuri şi examină marea cu ochiul liber... Încărcăturile de la 1 750 de metri. Cele de două sute de kilograme. Toate. Pe cele de cinci sute le mai laşi în aşteptare. Nu vrem chiar să-i facem chiftele pe „albinoşi"... Am înţeles bine, domnule Spaatz?

– Aţi înţeles perfect, domnule general! căscă Klaus ochii. Dougherty nu-şi pierduse timpul degeaba şi examinase dispozitivul.

– Eh, dacă am înţeles eu, vreţi să fiţi amabil să daţi ordinul ăla, domnule locotenent?

– 'Nţeles, domnule general!

– Nu pune la suflet vorbele domnului Spaatz! Dânsul este... cum să spun... mai neobişnuit cu formulele de adresare din armată!

– Detonaţi toate încărcăturile de două sute de la 1 750! tună vocea lui Michaels.

Unul dintre sergenţii de geniu anclanşă explozia. Ca de fiecare dată, timpul păru să se dilate până la declanşarea deflagraţiei şi Klaus avu timp să-i examineze bine pe cei nouă „albinoşi". Mergeu cu greu prin apă, târând LB-ul şi armamentul după ei. Cu toate astea, erau excesiv de relaxaţi. Probabil că făceau bancuri pe seama lui.

Un zid de apă ţâşni din mare, „albinoşii" tresăriră şi se uitară în spate, după care dispărură din vedere: apa se prăvălea asupra lor şi luciul mării, liniştit până atunci, se acoperi cu valuri care le săltară LB-ul şi-l împinseră spre ţărm de parcă ar fi fost o planşă de surf abandonată. Unda de şoc îi târî vreo cincizeci de metri.

– Acum, vreau încărcăturile grele! spuse Spaatz.

Michaels se uită la marcaje.

– Băieţii sunt la o mie trei sute de metri de ţărm, domnule! Asta înseamnă că-i despart doar cel mult cinci sute de metri de încărcături!

– Tipul ăsta n-aude bine, domnule general? se răsuci Klaus, nervos, către Dougherty, care nici măcar nu clipi.

– Ai auzit ce-a spus domnul Spaatz, locotenente?

– Am auzit, fir-ar al dracului să fie! scrâşni Michaels

şi făcu semn sergentului care anclanşă şi celelalte încărcături.

„Albinoşii" abia dacă îşi reveniseră după prima deflagraţie şi se căutau unii pe alţii, să vadă dacă

erau întregi. Când noile explozii spulberară marea într-o jerbă ca de taifun, strigătele lor se auziră până sus, acoperite aproape imediat de huruitul tunător al şarjelor de cinci sute de kilograme.

Părea că un val seismic în miniatură străbate marea, acope- rindu-i de tot pe cei nouă. LB-ul dispăru sub revărsarea furioasă a apei şi a stropilor. După câteva secunde, când vaporii şi stropii se liniştiră, îi văzură pe „albinoşi" răspândiţi pe un arc de cerc de aproximativ 80-100 de iarzi. LB-ul se clătina undeva chiar în faţa arcului de cerc.

Klaus luă portavocea de lângă Michaels şi strigă:

– Înaintaţi, fir-ar al naibii, ce credeaţi? Că v-am chemat la picnic? Se întoarse spre Michaels după ce se asigură de marcajul în dreptul căruia ajunseseră focile: Detonează încărcăturile de o sută de la opt sute de metri.

Sergentul se execută imediat, fără să mai aştepte ordinul locotenentului.

„Albinoşii", care începuseră să iuţească pasul către mal, fură întâmpinaţi de un zid de apă, care îi scutură bine de tot.

– Aş vrea acum puţină sare în toată salata asta! zise Spaatz şi se uită undeva în spatele coastei.

Dougherty îl aprobă. Tunurile şi mortierele fuseseră lăsate în acelaşi loc în care le amplasaseră japonezii în război. Dispozitivul era neschimbat. Numai tabelele artileriştilor se modificaseră şi asta pentru că trebuiseră să treacă reperele în limba engleză. În rest, algoritmul apărării plajei de la Iwo Jima funcţiona după aceiaşi parametri.

– Căpitanul Harlow întreabă la cât vreţi să cadă prima salvă, se interesă un tip mărunţel, cu ochelari, ţinând mâinile pe două căşti de transmisiuni.

Spaatz se uită înspre mare. „Albinoşii" se mişcau din ce în ce mai repede. Ajunseseră la o mie două sute de metri de ţărm, adâncimea apei scăzuse, abia dacă le mai depăşea centurile.

– O mie cinci sute de metri mi se pare distanţa optimă acum. Să pregătim şi mitralierele!

Muntele păru că se cutremură şi prima salvă căzu în spatele focilor. Trei dintre ei dădeau să se apropie de LB şi îi mai despărţeau doar cincizeci de metri de ambarcaţiune, când Spaatz ordonă:

– Mitralierele! Vreau să facă praf LB-ul!

Trasoarele ţâşniră dintre stânci, măturând plaja, apa şi în- dreptându-se cu încetinitorul parcă spre LB. „Albinoşii" care doreau să-l recupereze se scufundară imediat şi, se gândi Spaatz, probabil că făceau cale întoarsă de acum.

Asta, dacă erau întregi la minte, argument care nu funcţiona întotdeauna cu băieţii din trupele SEAL.

– Opriţi focul! ordonă Spaatz când văzu că absolut toţi „albinoşii" se scufundaseră. LB-ul încasa rafala de trasoare cu stoicism, tresărind ca un om împuşcat de un criminal sadic. La un moment dat, se ridică deasupra apei cu totul şi dispăru într-o eflorescenţă de foc.

– Ah, abia acum începe să semene cu Iwo, dădu Dougherty din cap.

Intre timp, „albinoşii" ieşiseră iarăşi la suprafaţă. Nu mai ţineau cont de steagul pe care îl pusese Spaatz ca reper pe ţărm şi se îndreptau spre un

ponton părăsit, situat la dreapta plajei. Era singurul loc în care se puteau adăposti.

Klaus râse şi strigă la locotenent:

– Acum înţelegi de ce am pus încărcăturile unde le-am pus?

– Am înţeles, *domnule*|

– Bun! Vreau să-i urmărim cu foc de mitralieră până la ponton! şi, ca să le dăm puţin zvâc, aruncă-mi în aer încărcăturile de la o mie de metri. Toate! sublinie el.

– Toate, domnule! Toate! îl aprobă Michaels.

Sergentul genist declanşă exploziile, iar mitralierele din spatele stâncilor îşi descărcară gloanţele de 7,62 într-un diluviu de foc.

Dougherty deveni brusc interesat şi se apropie de marginea aliniamentului. Îşi puse binoclul la ochi şi se uită la „albinoşi" cu atenţia pe care un entomolog o rezervă gângăniilor pe care le disecă meticulos înainte să le aşeze sub microscop.

Îşi vedea oamenii cum se năpustesc într-un iureş inconştient către cel mai apropiat adăpost. Era unul dintre momentele critice ale oricărui asalt, în care nu te mai gândeai la nimic, îşi amintea asta cât se poate de bine, atât de la Iwo Jima, cât şi din Coreea. Era momentul în care, oricât de mult antrenament turnai într-un militar, nu mai făcea doi bani. Omul nu mai reacţiona conform celor învăţate de la instructori; nu mai păstra în minte decât un unic lucru: să scape cumva de iadul ăsta care îi cădea în

cap.

Dougherty se gândi - pentru a câta oară? - că laşitatea şi curajul erau probleme care ţineau doar de capacitatea de mişcare a unui individ. Toţi, dar

absolut toţi oamenii, îşi dădeau seama într-o acţiune înfocată dacă pot ajunge la un adăpost sau nu. Cei care ajungeau să se ascundă mergeau înainte şi se ascundeau, iar colegii lor spuneau despre ei că sunt curajoşi. Ceilalţi rămâneau pe loc, incapabili să se mai mişte şi erau consideraţi laşi.

Sau nu era aşa?

– Acum vreau să-mi faceţi ţăndări pontonul! auzi el vocea lui Spaatz. Până nu *-mi* ajung oamenii prea aproape ca să încaseze schijele în cap!

*

Mart avea impresia că aerul era din oţel, că cineva pusese în el o mină uriaşă, că o detonase şi că acum tot cocteilul acela i se revărsa cu totul în cap. Încercase de câteva ori să-şi ţină oamenii în mână şi le ordonase s-o ia către pontonul părăsit, dar nu se făcuse auzit.

Oricum, instinctele lor de veterani îi mânaseră fără greş spre ponton. Louis, care se afla cel mai aproape de el, îşi scosese carabina de după gât şi se pregătea să tragă înspre munte.

– I-ai văzut?

– Sunt tocmai sub pietrele alea în formă de zaruri! răcni Louis. Măcar să-i potolesc puţin.

– N-ai să faci altceva decât să-i întărâţi!

– Mai bine decât nimic! zise el şi trase o rafală scurtă spre aliniamentul geniştilor.

Mart aruncă o privire în jur. Până acum, rămăseseră întregi. Profită de un moment de

acalmie ca să le ordone:

– Punct de adunare la al doilea picior din stânga al pontonului! Se descurcă fiecare cum poate!

Louis trase o nouă rafală înainte să se repeadă înainte. Mitralierele care trăgeau din spatele stâncilor îşi reglară tirul însă şi împroşcară apa cu un şirag de trasoare. Chiar atunci, o nouă explozie din spate îi dădu de-a valma. Se scufundară iarăşi, în speranţa că nu vor mai oferi ţinte clare celor care trăgeau, dar, după câteva secunde, o explozie care venea din faţă de astă dată, îi zgâlţâi bine de tot. ieşind la suprafaţă, Mart îl auzi pe Mendez strigând:

– Frank! A încasat unda de şoc în plin!

Mart se uită după prietenul său din copilărie. Se chinuia să facă pluta, dar nu reuşea: durerile îl făceau să se zvârcolească.

– Mengele! răcni Mart. Faci cum ştii, dar îl aduci până la ponton!

– Care ponton? se auzi vocea unduioasă a lui Borjovski de undeva din apropiere. Nu-l vezi că arată mai rău decât un dig construit de Armata Roşie?

Abia atunci, Mart observă că pontonul se transformase în- tr-un morman de beton şi armături ruginite ce se iţeau dintre valurile mărunte stârnite de explozii. Se repezi înainte, gândin- du-se că era mult mai bine aşa, cu pontonul aruncat în aer. În felul ăsta, n-o să le mai cadă în cap când cei de pe munte se vor pune cu artileria pe el...

Nu e decât un exerciţiu, realiză el instantaneu, dar acesta era un gând pe care îl uită imediat. Trasoarele şi salvele de mor- tier le jalonau iarăşi drumul. Într-un târziu, ajunseră în spatele blocurilor de beton sfărâmat. Găsiră o nişă suficient de profun- dă în care să-l adăpostească pe Frank, se strânseră unii în alţii şi îşi traseră sufletul.

– Tipul ăsta, Spaatz, e nebun! remarcă Andy, gâfâind.

– El? Eu zic că Dougherty e sărit de pe fix. Unde ziceau că trebuie să ajungem?

– Acolo! întinse Igor mâna către vârful muntelui Suribachi. Ziua era atât de senină, încât aveai impresia că poţi apuca muntele între degete. Dar focilor nu li se păruse niciodată că trebuie să atingă un obiectiv atât de îndepărtat.

– Cum merge, Frank? se interesă Mart.

– Merge. Îmi vine să borăsc la fiecare pas, dar merge.

Mendez îi desfăcu bluza şi pantalonii.

– Isuse! făcu Simms. Până diseară o să ai coaiele ca nişte mingi de fotbal!

Il priviră cu toţii şi ridicară din umeri. Frank avusese noroc. Un astfel de şoc se lăsa de regulă cu măruntaiele făcute praştie: burta ţi se umplea de toată haleala pe care o mâncaseşi în ultimele opt ore, de rahatul şi urina de care nu apucaseşi să te uşurezi. Dar, dacă s-ar fi întâmplat aşa, Frank n-ar mai fi fost în stare să vorbească acum. După cum zisese Simms, singurul necaz era că o să se umfle tot, de la mijloc în jos, şi că, cel puţin o săptămână de acum încolo, o să tragă vânturi şi râgâituri de câte ori o să se mişte.

În plus, o să aibă dificultăţi la mers în următoarele ore. Atent, Mendez îi încheie uniforma şi le făcu semn celorlalţi:

– Hai! Săltăm noi armamentul lui Frank!

Ii luară arma, sectoarele cu cartuşe, grenadele, raţiile şi trusa individuală de prim ajutor - nu-i lăsară decât ţigările, pe care, ca orice SEAL încolţit, Frank

reuşise să le salveze de udătură. Igor îi scoase o ţigară din pachet, gata să i-o aprindă.

– Mă descurc singur! se opuse Frank, ridicând tonul, dar un şir de contracţii îl parcurse imediat şi băieţii săriră la o parte, lăsându-l să vomite în voie.

– Fir-ar al dracului Dougherty cu ideile lui! se enervă Lennox.

– Ai putea să-i atenţionezi cu o rafală de M60, dacă te simţi în stare, îl provocă Simms.

Lennox trase cu ochiul pe deasupra blocurilor de beton şi clătină din cap, făcând buzele pungă.

– Nu acum... e un unghi cam prost...

– Mda... Ia să vedem ce adăposturi avem, făcu Mart şi scoase capul, prudent, printre bolovani.

Louis se chiorî şi el pe sub streaşina căştii. Erau câteva stânci rotunde pe plajă, chiar de unde pornea pontonul. Apoi urma plaja, aproape 70-80 de iarzi de nisip şi pietriş, după care se vedea adăpostul iluzoriu al unui mal de pământ din care creştea un pâlc de palmieri pitici. Urma coasta muntelui, iar Mart îşi notă în minte că trebuia s-o ia pe pantele sudice. Cu puţin noroc, aveau să scape de focul de artilerie ce pornea dindărătul aliniamentului geniştilor.

O cazemată părăsită. Apoi, un mal de concreţiuni calcaroa- se. Şi tot aşa, până sus, în vârf.

Mart se uită la Louis, care dădu din cap. Văzuse şi el traseul, unicul realizabil. Se răsuciră amândoi, gata să le vorbească celorlalţi, când o nouă salvă de

mortiere începu să plesnească din ce în ce mai aproape, spulberând mormanele de beton.

– Au început din nou! strigă Igor şi-l săltă pe Frank pe umăr fără menajamente.

O luară ghemuiţi, la adăpostul pontonului sfărâmat. O bubuitură puternică păru să-i asurzească, iar bucăţile de piatră intrară în vibraţie, gata-gata să se prăvălească peste ei.

– Ce naiba a fost?...

Lennox n-a mai apucat să-şi ducă întrebarea până la capăt. Un val de doi metri, venind dinspre larg, spălă digul şi li se revărsă în cap, cu tot pietrişul şi nisipul pe care le antrenase în cursa sa. Se treziră cu toţii azvârliţi care încotro, rostogoliţi în apă şi apoi storşi precum nişte rufe. Borjovski abia apucă să se agaţe cu mâna de o stâncă şi rezistă asaltului apei cu Frank cu tot în spate.

Când valul se retrase, îl văzură pe Giuseppe zăcând într-o poziţie nefirească pe ceea ce până acum câteva minute fusese un picior de susţinere al pontonului. De data asta, Lennox nu se mai putu abţine şi trase o rafală de la şold cu M60-ul. Dar, după cum singur evaluase mai devreme, nu se afla în unghiul cel mai bun ca să-i vadă pe tipii ăia de sus cum aleargă ca vrăbiile de colo-colo.

Louis se apropie de Gold şi-l săltă cu tot harnaşamentul pe umăr. Ii mai despărţeau doar câţiva metri de stâncile de pe plajă când trasoarele îşi reîncepură ropotul nebunesc pe pietre şi în apă.

– Hai, că asta e o chestie copilărească, le ordonă Mart şi se azvârli înainte la adăpost.

II urmară cu toţii şi se tolăniră în nisip, sprijinindu-se de stâncile protectoare.

– Ce are Gold? strigă Mart.

– A încasat un bolovan în cap, zise Louis. Şi-a revenit deja.

– Bine. Aţi văzut malul la care trebuie să ajungem?

Se auziră câteva răspunsuri mormăite. Il văzuseră, însă toată distanţa aia de parcurs sub cerul deschis li se părea nebunie curată. Dar n-aveau de ales.

– Lennox! Ce zici? De aici poţi să-i ţii puţin timp ocupaţi pe şmecherii de sus?

Lennox se scărpină în cap şi făcu un vag semn de încuviinţare. Nu era ce i-ar fi plăcut lui cel mai mult ca poziţie de tragere.

– Ce v-aţi pleoştit aşa? îi luă Mart la întrebări. Gândiţi-vă că nişte tipi au mai făcut figura asta odată! Tot aici!

– Da, aprobă Frank. Numai că pe tipii ăia îi sprijinea cu foc de acoperire o întreagă flotă cu portavioanele aferente, înţelegi?

– Ce vrei acum? Să ies dintre stânci şi să-i strig lui Spaatz că ajunge?

– Nu. Vreau doar să nu ne mai compari cu cei care au luat Iwo acum 20 de ani...

– Ba am s-o fac! Tu la ce crezi că se gândeşte Dougherty acum?

– Nu ţi se pare că s-au odihnit cam prea mult? se apropie Dougherty de Klaus.

– Au doi oameni atinşi. Mă gândeam să mai aşteptăm puţin. Poate au nevoie de ajutor...

Dougherty râse şi-l bătu pe Spaatz pe umăr:

– De când ai devenit tu atât de atent cu oamenii? Klaus nu-i răspunse, iar Dougherty schimbă vorba: Eu zic că tipii ăştia n-or să iasă de unde sunt ca să ne ceară nouă ajutorul... Aşa că, fă bine şi mai bagă-le nişte ardei în fund!

– În regulă.

Se întoarse cu faţa la Michaels, care simţea cum îi ies ochii din orbite. Văzuse cât se poate de clar că

„albinoşii" abia se mai târau şi că duceau în spate doi camarazi. Ce naiba mai vroiau să facă ăştia doi?

– Ce se întâmplă cu tine, locotenente?

– Mă întrebam dacă băieţii n-au nevoie de ajutor.

– N-au nevoie de nici un ajutor, locotenente! Nici de la mine, nici de la *tinel* sublinie Klaus. De fapt, aş vrea să-i văd ieşiţi din spatele stâncilor. Am amplasat azi-noapte nişte încărcături mărunte de patru livre la baza pontonului, iar tu ai zâmbit în barbă când am făcut-o... Probabil că te întrebai la ce folosesc fleacurile alea. Vreau să le foloseşti acum! spuse şi îl privi pe Klaus drept în ochi.

Michaels oftă şi dădu din cap. Îl urmări cu atenţie pe sergent cum caută detonatoarele, fiindu-i frică de vreo greşeală, acum ucigătoare pentru „albinoşi". Bubuiturile seci azvârliră nisipul de lângă stânci în înalt.

– Mitralierele din...

Klaus nu apucă să termine de dat ordinul. Din spatele stâncii se auzi răpăitul grav al unui M60 şi primele proiectile muşcară din marginea aliniamentului, ridicând jerbe de pământ amestecat cu iarbă. Se aruncară cu toţii în spatele parapetului. Klaus sesiză un zâmbet satisfăcut pe faţa lui Michaels şi se gândi că era pentru prima oară când cineva se bucura că se trage asupra sa.

– Ce ziceaţi de mitralierele alea, domnule? se interesă puştiul cu ochelari, apăsând cu mâinile asupra căştilor.

Klaus fură o privire peste parapet, dar trebui să se retragă brusc: cel care trăgea de jos îl observase imediat şi sacii de nisip din dreptul lui începuseră să

pufnească încasând gloanţele. Care naiba era trăgătorul ăla? se întrebă Spaatz.

– Îl cheamă Lennox Jeffries, îi ghici Dougherty întrebarea. Cică e neîntrecut când e să tragă cu o mitralieră grea.

– Văd! spuse Klaus şi strigă la puşti. Plaja! Să-mi toace plaja cu mitralierele!

Schimbul de focuri se înteţi brusc. De jos nu mai trăgea doar M60-ul lui Lennox. I se alăturaseră rafalele scurte ale unor M16. Doi trăgători. Probabil, primii care ajunseseră în spatele malului de pământ, la adăpostul palmierilor.

– Hai să-i mai încălzim puţin! ordonă Klaus. Încărcăturile de zece livre din faţa palmierilor!

Bubuiturile acoperiră rafalele de ambele părţi, dar numai pentru câteva clipe, pentru că tirul nu mai contenea.

– Nu ştiu de *unde* veniţi, domnule Spaatz, începu Michaels, dar probabil că acolo vă ocupaţi cu declanşarea războaielor! Uite ce aţi făcut, fir-ar al dracului să fie!

Nu era nevoie s-o mai spună. Tirul celor de jos se concentrase asupra antenelor puştiului cu staţia de emisie. Un telemetru de-al lui Michaels, ineficient camuflat, zbură în ţăndări. În plus, focul celor de jos nu le dădea nici un moment de pauză. Klaus se căţără pe sacii de nisip şi abia dacă reuşi să arunce o privire în vale.

– Încărcăturile de douăzeci de la palmieri! ordonă el, chiar când rafalele lui Lennox încetaseră.

– Pe răspunderea dumneavoastră! îi atrase atenţia Michaels. Sunteţi sigur că nu-i rănim?

– Totul e pe răspunderea mea, înţelege odată şi detonează-mi încărcăturile de douăzeci!

Bubuiturile întrerupseră focul celor de jos. Se aşternu liniştea şi genieştii scoaseră capul, prudenţi, să vadă ce se mai întâmplă.

*

Toată ziua fusese o joacă de-a v-aţi ascunselea. Klaus ăla era un şmecher care supraestimase rata pierderilor. Aveau trei răniţi. Frank, care nu era un rănit propriu-zis şi care bora din te miri ce, Gold, care umbla cu un bandaj pe cap, dar care nici el nu avea mare lucru. Dintre toţi, doar Lennox o încasase cel mai tare atunci când traversase plaja: nişte aşchii de piatră îl plesniseră în coapse, de trebuiseră să-l târască după ei la fiecare salt înainte. Mendez, care îl bandajase, spusese, ca şi despre Frank, că avea un noroc nemaipomenit. Din răni ca asta îţi reveneai repede, numai că acum o să le fie lor povară pe cap.

De vreo două ore rămăseseră blocaţi însă, la mai puţin de două sute de picioare de vârful Suribachi. Focul încrucişat şi explozibilele îi obligaseră să-şi sape adăposturi individuale în pământul moale. Nebunul de Spaatz, sau Dougherty, sau amândoi - dracu' ştie cine - avusese ideea nemaipomenită să-i bombardeze cu branduri ca să-i ţină până îi prinde seara acolo, în apropierea vârfului.

În ce-i privea pe „albinoşi", aproape că îşi terminaseră muniţia. Singurul lucru pe care puteau să-l mai facă era să aştepte căderea întunericului şi să se strecoare apoi până la obiectivul misiunii.

Îşi dispuseseră gropile individuale în semicerc, privind către cele două căi de acces pe platoul unde fuseseră blocaţi.

Nu ştiau că ceea ce urma acum era apoteoza Zilei Singurătăţii. Crezuseră că încărcăturile care le explodau sub nas ici-colo, că focul de mortiere şi minele fuseseră de ajuns. Se înşelaseră.

Totul începu cu exploziile surde ale unor încărcături ce înconjurau platoul. Bubuiturile se apropiau din ce în ce, pe măsură ce Spaatz comanda explozii care să-i zgâlţâie din ce în ce mai bine pe „albinoşi".

Apoi, totul se transformă într-un iad. Exploziile nu mai conteneau, îndepărtate sau în buza adăposturilor. Flăcări, pământ şi un vacarm infernal se perindau într-o succesiune ameţitoare pe deasupra lor. În acelaşi timp, simţeau pământul care vibra fără pauză sub ei. Aveau impresia că nu mai era mult şi muntele Suribachi se va spulbera într-o cascadă de praf în care se vor prăvăli cu toţii.

Urmă tirul lansatoarelor de flăcări şi al mortierelor.

După un răstimp care li se păru a fi durat ore în şir, totul se întrerupse la fel de brusc precum începuse. Spaatz şi Dougherty ieşiră din adăposturile lor şi se apropiară de platou. Michaels abia aşteptase să-i vadă plecaţi ca să dea telefon la unitatea de geniu bazată la aeroport şi să cheme personalul medical. Profită de ocazie şi raportă comandantului său, colonelul Houston, că „tipii pe care trebuise să-i

asculte în ultimele 24 de ore erau nebuni de legat..." Chiar făceau parte din Armata SUA? Poate că Houston ar fi trebuit să mai dea nişte telefoane, ca să facă cercetările de rigoare...

– Despre Klaus ăla nu pot să bag mâna în foc, se justifică Houston. Dar dacă l-a adus Dougherty, nu poate fi decât un om de încredere... ca să zic aşa. Aşa sunt ei. Vezi, nu intra în discuţii în contradictoriu cu nici unul dintre ei. O să trimit medicii.

Michaels închisese şi se repezise pe platou. Ajuns între gropile individuale, abia reuşi să nu se înece din cauza prafului şi a mirosului de cordită. Se apucă să-i strige pe cei nouă „albinoşi", zicându-le că exerciţiul s-a terminat şi că puteau ieşi.

Abia într-un târziu observă cum Dougherty şi Spaatz se apropiau de fiecare în parte, îl băteau pe umăr şi-l ajutau să iasă din adăpost. După ce îl văzu pe unul cum se clătina şi se învârtea în loc, de parcă ar fi fost un derviş în transă, Michaels înţelese de ce nici unul dintre „albinoşi" nu reacţionase absolut deloc la strigătele sale. Tipii asurziseră pur şi simplu din cauza exploziilor.

Cu mai bine de treisprezece ani în urmă, străduţa prost luminată pe care se strecura Jacques Personne se numea Rue Alexandre Dumas, iar clădirea pe C£.re o căuta din ochi adăpostea un bordel ţinut de o chinezoaică, pe nume Hu şi. Acum strada n-avea decât un simplu număr, iar în clăd'rea cu pricina se mâncau cele mai delicioase preparate de Shanghai. Hu şi era din Shanghai şi, cine ştie de ce, renunţase la comerţul cu femei în favoarea celui mai puţin profitabil, dar mai sigur, cu produse gastronomice.

Jacques Personne bănuia că alegerea ei fusese motivată în primul rând de incapacitatea americanilor de a distinge o salată franţuzească de un sos cantonez. Îi fraiereai imediat cu un nume pompos şi chestia asta transformase într-un

talmeş-balmeş nemaipomenit listele de bucate ale restaurantelor de lux din State. Una dintre amicele lui Jacques, franţuzoaică şi ea, spunea că odată, la San Francisco, comandase un Chateaubriand şi se trezise în farfurie cu un cuşcuş tunisian autentic. Se interesase la *maître d'hotel* şi aflase că patronul localului şi bucătarul făcuseră războiul pe undeva prin Africa de Nord şi că experienţa lor culinară se baza pe cei doi ani petrecuţi între Benghazi şi Tobruk, la serviciul de aprovizionare al Forţelor Aerului.

Mă rog. Din dorinţa de a îmbina plăcutul cu utilul, Personne dorise să-l ia peste picior şi pe maiorul Clark, ofiţer CIA, cel cu care trebuia să se întâlnească peste numai câteva minute. O întrebase pe Hu şi dacă bucătarul ei se crede în stare să prepare ouă fierte cu un sos bearnez veritabil. Hu şi se gândise preţ de câteva secunde şi spusese că da, apoi dispăruse să dea comanda.

– Aţi mai mâncat vreodată sos bearnez, monsieur Clark?

Clark îl privise lung pe deasupra ochelarilor cu rame de baga. Era un individ foarte tânăr, din Boston, blond, oarecum desuet: încă se mai pieptănă cu cărare pe mijloc şi îşi dădea părul cu un gel care îl făcea să semene cu un gangster de operetă din anii '30. Tipul se uita mereu în jos şi clipea mai des când începea să-ţi vorbească, de parcă s-ar fi temui să nu începi prin a-l contrazice.

La fel făcuse şi când îi răspunsese lui Personne la întrebarea legată de sosul bearnez:

– Am gustat aşa ceva acasă, la Boston. Ştiaţi că la Boston se găseşte sos bearnez gata preparat?

– Vorbiţi despre conserve? îşi ridică Personne sprâncenele.

– Bineînţeles. Clark făcuse o pauză, după care continuă, cu un aer nesigur: Nu mi-aş fi imaginat că există oameni care prepară sos bearnez. Altul decât cel de conservă, vreau să spun.

– Ah, exclamă Jacques, pregătindu-se să-i toarne o suită de gogoşi gastronomice.

După cinci minute, Hu şi apăruse cu comanda. Cei doi începuseră s-o mănânce, iar Jacques îşi dădu seama că deşi era o expertă în mâncărurile chinezeşti, Hu şi şi bucătarul ei habar n-aveau despre bucătăria franţuzească. Cu toate astea, se apucă să laude sosul şi, privindu-l pe Clark care îl asculta cu maximum de atenţie, se hotărî să apese pe pedale. Iar în sinea lui îşi promise chiar că va trece pe la Boston peste câţiva ani. Dacă Clark o să deschidă şi el un restaurant?

– Aţi spus că sunteţi francez? îl întrerupse maiorul când Jacques făcu o pauză.

Jacques remarcă ochii lui Clark: îl ţintuiau fără să clipească. I se păru că ceva e în neregulă.

– Sunt francez, bineînţeles!

– Născut în Franţa, sau în colonii? continuă Clark să-i facă fişa de personal.

– Ce întrebare! Sunt ce poate fi mai autentic din punct de vedere franţuzesc, dacă-mi permiteţi! Sunt născut la Auril- lac, în sud...

– Suficient de departe de Beam, ca să faceţi o

confuzie majoră cu sosul, domnule Personne, stabili Clark, după care se apucă să-i recite, cu dicţie, reţeta reală a sosului beamez.

– Chestia asta aţi învăţat-o de pe etichetele conservelor? se holbă Personne.

– N-am mâncat în viaţa mea conserve! replică Clark, contrariat. Adăugă după o pauză: Cu excepţia perioadei petrecute în armată, bineînţeles! Sunt de la Boston, domnule Personne, şi să vă intre bine în cap că acolo, la noi, la Boston, suntem mai europeni decât inşii de viţă veche din Europa. Aţi încercat să vă bateţi joc de mine cu un fleac, domnule! Chestiile astea pot să ţină cu alţi conaţionali de-ai mei. Nu cu mine, domnule! Nici în ce priveşte mâncărurile, nici altceva! Unde eram?

Jacques rămăsese cu furculiţa suspendată în aer. Tipul ăsta pe care n-ar fi dat doi bani se descurcase de minune. Îşi ceru scuze şi-şi propuse să-l urmărească mai atent de acum încolo. În mai puţin de un minut însă, expresia de neţărmurită siguranţă de pe figura lui Clark se şterse, iar el începu iarăşi să se uite în jos şi să clipească mai des atunci când vorbea.

Un tip ciudat, îşi spuse Personne amintindu-şi, apoi se uită la ceas şi intră pe sub firma pe care scria RESTAURANT SHANGHAI, cu caractere latine. Traversă salonul, aruncă o privire către pianistul care interpreta în surdină o piesă de jazz şi se miră că un chinez mărunt, cu dinţii de sus mult ieşiţi de sub buze, de parcă s-ar fi pregătit să grebleze podeaua, era în stare să interpreteze un Duke Ellington cu atâta forţă.

Ieşi din salon şi se angajă pe un coridor strâmt care îl duse într-un separeu cu mobilă joasă. În spatele unui paravan japonez din hârtie cerată, îl aştepta James Stuart Clark, ofiţer CIA de legătură, cu gradul

afirmat de maior. Sursele lui Personne de la Paris afirmau însă că insul ăsta din Boston, care se pricepea atât de bine să recunoască mâncărurile, avea un grad mult mai înalt, pe care nu-l puteau preciza.

Lângă Clark se afla o tânără vietnameză în uniforma neagră a Vietcongului. Personne surâse:

– Bună seara. V-aţi gândit să discutăm mai destinşi?

– Bună seara. Să fac prezentările. *Tovarăşa* Lu Dan. Colonelul Jacques Personne. Jacques se încruntă, apoi se înclină respectuos, iar vietnameza îi întinse mâna cu un gest impecabil. Francezul i-o sărută, iar ea dădu din cap, zâmbind. Vă cunosc pe amândoi cât de vorbăreţi sunteţi, le opri Clark micul menuet. Vă propun să amânaţi orice discuţie pe tărâm dogmatic pentru după ce rezolvăm problemele...

– Aşteptarea va fi cu atât mai plăcută, spuse Jacques.

– Să sperăm ca va fi cu folos, spuse Lu şi, încântată, privi către locul pe care trebuia să se aşeze Personne. Acum, că îl vedea, nu-i mai venea să creadă în relatările surselor ei despre el. Chiar nu-i plăceau femeile deloc?

– Am senzaţia că am provocat un coup de foudre, spuse ea, simţind privirea lui Jacques aţintită asupra ei. Să solicit pe altcineva să discute cu voi din partea Vietnamului de Nord?

– Nu, răspunseră amândoi într-un glas şi izbucniră în râs.

– Suntem profesionişti, nu? întrebă Jacques, retoric.

– Asta rămâne de văzut, continuă Clark, iar expresia de siguranţă îl părăsi iarăşi.

Se uită în altă parte şi se prefăcu interesat de conţinutul paharului. Individul era extrem de bizar, iar Personne se tot întreba, de o vreme, când juca el, de fapt, teatru? Atunci când se prefăcea că nu e în largul lui, sau atunci când începea să controleze situaţia?

– Unde e *Komsomol* acum? începu Jacques.

Lu râse zglobiu şi scoase din buzunarul uniformei un pachet de Lucky Strike.

– Doriţi o ţigară? îl îmbie ea pe Jacques. Înăuntru se află ce scrie pe pachet plus încă *ceva...*

– Poate că am să iau o ţigară de la dumneavoastră ceva mai încolo... N-aş vrea să discutăm despre submarin după ce văd ce e acel încă *ceva* din ţigările dumneavoastră...

– Domnul colonel este totdeauna atât de direct? se interesă Lu, iar Clark. Îi făcu un semn vag. N-ar trebui să vă luaţi după James! Am impresia că din cauza propunerii lui de a discuta gusturile noastre pe îndelete *după* ce ne rezolvăm problemele sunteţi tentat să treceţi prea repede peste subiectul întâlnirii noastre, domnule Personne... Părerea mea e însă că putem să îmbinăm plăcutul cu utilul.

– Mă rog. Şi eu aş pune utilul înainte, dădu Jacques înapoi.

Figura lui Lu se întristă brusc. Jacques se uită la ea şi se întrebă cum naiba se făcea că era înrolată în trupele Vietcongului?

– Cum doriţi, zise ea, aprinzându-şi o ţigară de la

lumânarea ce trona în mijlocul mesei. *Komsomol* se află în doc la Haiphong de două săptămâni încheiate. Practic, este gata de tragere. O poate face oricând. Ofiţerii *lor* nu reuşesc însă să se pună

de acord asupra acoperirii radar. Dar, din sursele mele, reiese că problema va putea fi rezolvată în mai puţin de două zile. Din acel moment, submarinul va putea lovi orice ţintă de pe teritoriul vostru ori de câte ori are chef comandamentul sovietic... Cu consecinţele pe care le ştim şi noi, şi voi.

– Eşti sigură că nu-i poţi reţine?

Lu suflă fumul peste masă cu un gest calculat. După câteva secunde, îl privi brusc pe Clark, cu un aer cât se poate de hotărât:

– Ii pot reţine. Dar nu la infinit.

– L-ai contactat pe Boris? se interesă Personne.

– Am făcut-o. Dar n-am de unde să ştiu cum a reacţionat. Făcu o pauză şi se gândi dacă merita să le împărtăşească raţionamentul ei. Spuse: Am senzaţia că e dispus să meargă mai departe pe mâna noastră. N-a informat pe nimeni că a fost contactat sau, cel puţin, eu n-am aflat s-o ti făcut... Nimeni nu ştie că Boris Denisovici Volkov a scurs informaţii de pe submarin.

– N-ai nici un fel de informaţii de la el?

– Nu, negă ea. Cum aş putea să am? Nici un membru al echipajului n-a părăsit nava, iar întreţinerea şi-o asigură tot ei. Omul meu de legătură îi poate transmite ce vrea lui Boris, dar n-are cum să primească mesaje de la el. De fapt, tot ce ştiu mi-a parvenit prin legătura voastră de la Moscova.

Se întrerupse. Clark răsuflă adânc. Personne găsi de cuviinţă să zică:

– Bietul Boris! Cred că se simte ca un peşte pus în tigaie în cutia aia de conserve!

Lu dădu din cap, meditativ:

– Boris e un om slab. Un om slab care poate să apese pe nişte butoane ce pot face foarte mult rău.

– Mmm, făcu Clark şi se strâmbă. Dintre toţi cei pe care îi cunoaştem, Boris e proletarul acelor butoane. Slavă Domnului că e un tip slab! Dacă n-ar fi fost el, lucrurile ne-ar fi scăpat complet de sub control...

– Comandantul submarinului, începu Lu. Nikitin! înţeleg că are încredere deplină în Boris... Clark îl privi scurt pe Personne, dar Lu îl surprinse: N-am informaţia asta de la biroul lui Personne, James! Şi cum tu nu mi-ai pus-o la dispoziţie, înseamnă că mai există încă unii care ştiu că submarinul ăsta ne încurcă socotelile cât timp se află la Haiphong! Poate că dacă am reuşi să-l facem pe Boris să-l manipuleze pe Nikitin, am împiedica dezastrul...

– Să-l manipulăm pe Nikitin? Cum? întrebă Personne.

– Amiralul Kuzneţov trebuie să le fi răspuns apelului. Dacă mi-aţi spune ce conţine răspunsul lui, aş şti ce avem de făcut mai departe...

Fu rândul lui Personne să-l iscodească pe Clark. În opinia sa, sfatul lui de a începe această întrevedere cu utilul n-avea cum să le fie de nici un folos. Mai bine să fi discutat o vreme verzi şi uscate cu Lu. Poate că ar fi ştiut mai multe despre ea acum. Deşi, după cum conducea discuţia, n-aveau cum s-o prindă cu mâţa în sac.

– Îmi spuneţi, sau nu? Dintre toţi, sunt singura care poate găsi mijlocul de a ajunge la Boris. De fapt, sunt singura care poate opri mâna ce trebuie să apese pe butoanele rachetelor ASA...

Mai bine să-i spunem noi ceea ce ea va afla oricum, îşi zise Personne.

– Kuzneţov le-a transmis, începu el, că e la curent cu faptul că au avut loc scurgeri de informaţie despre misiunea lui *Komsomol...*

– Că *e la curenţii* îl întrerupse Lu şi zâmbi din colţul gurii.

– Exact, confirmă Clark. E la curent şi le recomandă să verifice direct la el orice fel de ordin referitor la punerea submarinului în stare de alarmă. Le-a recomandat, în primul rând, să asigure securitatea bastimentului, având în vedere că a ajuns într-un fund de sac de care a aflat toată lumea...

– Le-a spus şi cum va lua legătura pe mai departe cu ei?

– Le-a recomandat prudenţă. Le-a spus că el însuşi este supravegheat aproape mereu...

– Ah, şi nu vi se pare normal?

– Cum să nu? Când dirijezi o astfel de operaţiune... zise Personne.

– Mda. Când dirijezi o astfel de operaţiune te supraveghează toată lumea care are cel mai mic fir despre ce faci, redeveni Lu serioasă. Înţeleg că amiralul ne-a dat o mână de ajutor. Se opri şi se uită de la unul la altul. Vouă nu vă e foame? întrebă brusc.

Clark surâse şi apăsă pe butonul de lângă scaunul său. După câteva clipe, Hu şi îşi făcu apariţia în separeul lor.

– Ţe doriţi? întrebă ea aplecându-se, şi, plină de curtoazie, le întinse trei meniuri.

Lu o privi dintr-o parte. Clark o asigurase însă că Hu e o persoană cât se poate de sigură. Ţinea la

afacerile ei mai mult decât la orice, încă de pe vremea când Personne se ocupa de supravegherea informaţională a Saigonului. Făcuse mereu astfel încât să se asigure că nimeni nu i se bagă în ciorbă, contra serviciului de a-şi pune localul la dispoziţia unor persoane influente din administraţia militară. Era un schimb avantajos pentru toată lumea.

– Aş gusta o porţie de raţă cantoneză cu sos de primăvară, stabili Lu şi închise meniul ei.

– Eu vreau crap cu şapte miresme, zise Clark.

– Iar eu nu vreau decât un pahar cu Maotai, spuse Personne.

Hu dispăru afară din separeu.

– Câte mesaje le-a trimis Kuzneţov până acum?

– Unul singur.

– Nu mă îndoiam, dădu Lu din cap. Ce-ar fi să fac în aşa fel încât Boris să primească încă un bilet de la mine, un bilet care să sune ca şi cum i-ar fi fost trimis de Kuzneţov? O să fie obligat să i-l arate lui Nikitin, de teamă să nu primească vreun alt mesaj prin radio. Iar ce o să trecem în bilet, vom stabili împreună, chiar acum. Ce părere aveţi?

Cei doi bărbaţi răspunseră automat, fără să se privească: -OK.

Lu râse şi scoase din buzunarul de la piept un carneţel subţire cu foi fine din hârtie de orez şi smulse o filă din el.

– Scriem că părerea noastră, a amiralului Kuzneţov, vreau să spun, e că misiunea trebuie amânată... cu

cât? îi ţintui ea cu privirea.

Clark se uită la Personne.

– Când se întorc oamenii tăi la Saigon?

Jacques se uită la ceas.

– La ora asta se îmbarcă în avion la Iwo Jima. Fac o escală în Filipine, după care vin ţintă până aici, la Saigon. Asta înseamnă că în cel mult şase ore trebuie să aterizeze.

– Bun. De aici urmează partea mea. Dacă îi aşteptăm la aeroport cu un camion în care să aibă tot ce le trebuie şi îi ducem la Da Nang să-i îmbarcăm pe un sampan, asta o să mai însemne încă douăsprezece ore de drum. Cu sampanul, de la Da Nang la Haiphong vor face încă patru zile. Două zile pentru acomodare şi apoi, bingo!

– Cu totul, şapte zile, trase Lu o linie în carnetul ei. Asta, dacă totul merge şnur. Deci, zise ea şi trecu pe bilet, recomandarea amiralului Kuzneţov este ca submarinul să nu treacă la atac mai devreme de 26 septembrie. Ce ziceţi? O să-l roage pe Boris aşa, din suflet, ca să... Cei doi bărbaţi izbucniră în râs. Nu văd ce e de râs, reluă Lu. Voi nu-i cunoaşteţi pe ruşii ăştia? Sunt de un patetism, ceva de speriat! Mi-e imposibil să-mi dau seama cum au ajuns atât de temuţi când, de fapt, dacă-i iei la bani mărunţi, sunt nişte plângăcioşi nemaipomeniţi!

– Bine, Lu! Scrie cum crezi tu că e mai bine... Ar fi teribil dacă am reuşi însă să-l convingem cumva pe Nikitin să expună submarinul măcar pentru câteva minute, pe orice fel de timp şi la orice oră... Sateliţii noştri şi avioanele U2 sunt în stare de alertă maximă. Dacă am reuşi să prindem măcar un cadru în care să apară *Komsomol* în portul Haiphong, lupta noastră ar fi ca şi câştigată.

– Vreţi să-i sugerez chestia asta lui Nikitin?

– Crezi că Nikitin o să mai creadă atunci că mesajul îi parvine de la Kuzneţov?

– Nikitin, nu. Dar Boris o să creadă. Şi dacă Boris nu poate scoate tot submarinul la suprafaţă, măcar o turelă din aia *Groznîi* poate expune şi el... Nu v-ar fi de ajuns?

Clark se uită la Personne. Lu scosese iar ţigările din buzunar, iar Jacques, reflex, luă una din pachetul pe care vietnameza i-l vârâse sub nas.

– Ba ne-ar fi mai mult decât de ajuns, şopti el. Turelele unui lansator ASA vizibile în portul Haiphong... Dar cum naiba ai de gând să faci chestia asta?

– Păi, începu ea, sunt anumite lucruri care nu pot fi reparate decât la suprafaţă, nu-i aşa?

Cei doi încuviinţară. Atunci, ca la un semn, uşa se deschise şi Hu şi împreună cu două chelneriţe îmbrăcate în pelerinele tradiţionale intrară în separeu cu tăvile aburinde purtate, conform obiceiului, deasupra capului.

Sergentului Klaus Spaatz nu-i plăcuse niciodată mirosul de tablă încinsă; de fapt, avea alergie la el. De fiecare dată când îl simţea, începea să-i curgă nasul. Avioanele Galaxy erau recunoscute pentru duhoarea din cabine, iar Spaatz avea grijă ca ori de câte ori se urca într-un astfel de aparat să se aprovizioneze cu un pachet de Kleenex.

Din păcate, nu găsise nici sămânţă de şerveţele la Iwo Jima. Când aparatul a amorsat un viraj larg, apropiindu-se de Saigon, Klaus a răsuflat uşurat.

– Doamne, dar parcă ai avea robinete, nu nări! zise

Mart holbându-se la el.

Klaus ridică capul din ligheanul asupra căruia stătuse aplecat toată călătoria.

– Asta nu-i nimic! Să vezi cum e după ce ies din apă... După o misiune la mare adâncime...

– Ce naiba, domnule Spaatz, întrebă Simms, da' pă dumneavoastră nu v-a controlat medical înainte să vă angajeze?

– Domnul Spaatz n-a avut nevoie de control medical, se auzi vocea generalului Dougherty din coridorul ce venea dinspre postul de pilotaj. Se aşează pe cea mai apropiată ladă şi se uită pe rând la cei zece indivizi.

– Avem timp de o tură prin Saigon? întrebă Tarjac.

– Aici e buba. se strâmbă Dougherty, nervos. Tocmai am primit un mesaj de la comandament. N-o să vedem din Saigon decât pista aeroportului. Ne îmbarcăm imediat în două camioane pentru Da Nang. Personne ne-a trimis un p.s....

– Iar Personne!... exclamă Giuseppe. Nu ştiu de ce naiba ne spuneţi nouă broscari, când numa' dacă te uiţi la vreo doi- trei francezi, te prinzi că toată viaţa lor nu fac altceva decât să înoate în ape tulburi... L-aţi cunoscut bine pe Personne ăsta, domnule general?

– Da. Ne spune în p.s. că trebuie să ne grăbim. Ne aşteaptă un sampan la Da Nang... Aruncă o privire scurtă către Spaatz, care încuviinţă.

– Da' ce naiba, domnule general, se băgă Borjovski, de când ascultă un general american de un francez?

– De tot atâta timp de când un campion rus la atletism, instruit de francezi în Algeria, ascultă de comenzile unui ofiţer american în Vietnam!

– Da Nang! făcu Mart. Unde pornim de la Da Nang?

– O să aflaţi la timpul potrivit, încheie generalul.

Avionul începuse deja să trepideze, apropiindu-se de pistă.

Pe unul dintre hublouri se văzură defilând luminile de pe bulevarde. Apoi se făcu întuneric; motoarele se ambalară, se auzi scrâşnetul anvelopelor pe beton şi aparatul jucă într-o parte şi în alta, ca un barcaz sărind peste valuri.

Când se opriră, primul lucru pe care îl observară în lumina reflectoarelor din aeroport fură cele două camioane care se îndreptau rapid către avion. Sasul metalic se deschise.

– Nici măcar pista n-o s-o vedem cum trebuie, comentă Andy şi se ridică bosumflat de pe lada sa.

Nici nu-şi dădea seama câtă dreptate avusese. De corpul avionului se lipi imediat un burduf iluminat cu neon. Mart dădu să se repeadă afară, dar Dougherty îl opri:

– Ai răbdare!

– Bun venit la Saigon! se auzi o voce graseiată din burduf. Cum vi se pare organizarea, domnilor? N-o să pierdeţi nici o secundă mai mult decât trebuie!...

– De ce ai făcut asta? Ca să-ţi demonstrezi cât de capabil eşti, sau numai ca să ne enervezi pe noi? scrâşni Mart, recunos- cându-l pe Personne.

– Domnule locotenent! Cei mai interesaţi de succesul misiunii dumneavoastră nu sunt francezii!

– Las-o baltă! făcu Andy şi trecu pe lângă el, gata să intre primul în burduf.

– V-am spus să aveţi răbdare, îl opri Dougherty.

Domnule Personne, începu el, am înţeles că timpul ne presează şi am admirat modul în care aţi organizat lucrurile. Dar oamenii mei zboară de mai bine de opt ore, n-au mâncat cumsecade şi au băut

doar apă clocită. Nu credeţi că o să aibă suficient timp de acum încolo ca să ţină regimul ăsta?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Că nu ne mişcăm de aici până nu ne faceţi rost de o ladă de apă minerală de la gheaţă, de 30 de cutii de bere, de 30 de porţii de hamburger de la fast-food-ul de pe Celina Drive şi de 10 cartoane de Luckies. Nu e obligatoriu ca ţigările să fie „ameliorate". Până nu văd chestiile astea, nu ies din avion... 'nţeles?

– 35 de hamburgeri! se auzi vocea lui Borjovski.

– Şi un set complet de lame şi spumă de ras, adăugă Saint Tropez.

Personne îşi scărpină bărbia. Se uită la Dougherty, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că stă de vorbă cu un general SEAL. Numai că, o ştia prea bine, legenda lui William Dougherty nu reflecta nici pe sfert lucrurile pe care era el în stare să le facă.

– Suntem presaţi de timp, încercă francezul să găsească o portiţă de scăpare. Cele două camioane...

– Doar nu vrei să ne târguim ca nişte prăpădiţi de oameni de afaceri, domnule Personne! i-o reteză Dougherty cu glas afabil. Suntem oameni de acţiune, nu? Şi ne pricepem, amândoi, să fim eleganţi atunci când trebuie... N-o să-mi spui că nu putem recupera ora pierdută cu aprovizionarea. Ştii bine că oamenii mei sunt în stare să zboare cu camioanele astea...

– Am adus şoferii de la baza de intendenţă...

– Nişte indivizi nesemnificativi. Interesaţi să predea materiale în bună stare. Dar ce ai tu de gând să faci cu noi valorează cu mult mai mult decât două

camioane prăpădite. Aşa că, cei care vor conduce sunt Mart şi Lennox. Vrei să meargă în marşa- rier de-aici până la Da Nang?

Personne îl privi întrebător pe Dougherty. Oare cât de mult ştia despre misiunea pe care urma să i-o încredinţeze? îşi aminti apoi de toate contactele generalului. Era imposibil să nu fi avut vreun coleg în serviciul informativ de la Saigon.

– În regulă. Am să fac rost de tot ce aţi cerut, se înclină el şi o luă înapoi prin burduf, ieşind afară.

Focile aşteptară ca zgomotul paşilor lui să se stingă. Mart se uita încurcat de la subordonaţii lui la general. Simţea că ar fi trebuit să-i zică ceva asemănător cu o mulţumire generalului, dar nu-şi găsea cuvintele. Dougherty îi sesiză nesiguranţa:

– Vreau să-i văd pe amărâţii ăştia de şoferi de la aprovizionare cum spală geamurile camioanelor! în timpul ăsta, voi vă ocupaţi de motoare! N-am chef să mi le forjaţi şi să rămânem cu fundul în baltă pe drum!

Se repeziră cu toţii în burduf şi ieşiră pe pista aeroportului. Camioanele - două Chevroleturi vopsite în culori de camuflaj, cu copertine din pânză cauciucată - erau trase aproape de intrarea într-un garaj, cu farurile stinse şi cu motoarele torcând uşu- rel. Focile se apropiară de ele şi se apucară să le izbească roţile cu bocancii.

– Asta din stânga spate... cred că mai are nevoie de vreo două sute, două sute cincizeci de pompe, se

auzi vocea lui Lennox.

– şi la mine, spuse Mart. Stânga faţă...

– Hei!

Portierele celor două camioane se deschiseră în acelaşi timp. Doi şoferi, traşi la indigo parcă, coborâră din cabine cu extrem de multă atenţie, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

– Ce credeţi că faceţi voi aici? zise unul dintre ei şi se apropie de Lennox.

Lennox remarcă dunga impecabilă a pantalonilor de uniformă şi bocancii lustruiţi. Dacă ar fi avut chef, tipul ăsta s-ar fi putut duce chiar acum la o petrecere de binefacere sau la un serviciu de recrutări. Era reclama vie a soldatului din afişe care lupta pentru democraţie în Vietnam: cu obrajii rotunzi, roz, cu părul tuns regulamentar, curat.

Mart nu-i băgă în seamă pe cei doi şoferi. Se apropiase de capota Chevroletului pe care îl luase în primire şi dădu s-o deschidă.

– Hei! Dar ce dracu' crezi că faci aici? se enervă celălalt şofer.

– Deschid capota, răspunse Mart, laconic.

– Cum mă-sa vrei tu s-o deschizi fără să...

Fără să tragi de clemele de siguranţă, ar fi vrut el să continue, dar Mart îi demonstră că pe el unul clemele astea îl lăsau rece. Îşi scosese cuţitul din teacă şi meşteri cu el ceva la capota care ţâşni în sus ca împinsă de un resort.

– P-asta o ştiai?

Mart se uită dintr-o parte la şofer, se urcă pe bara camionului şi se vârî cu totul în motor.

– Hei! Ce faci acolo?

De data asta, şoferul cu obraji îmbujoraţi îşi pierdu cumpătul. Era răspunzător de maşină, fir-ar al naibii să fie, iar insul ăsta coborât din avion avea să-i facă arşice motorul.

– Reglez avansul! Tipii din fabrică s-au gândit special la mine când au trimis în Vietnam camioane pe benzină!

– Dă-te jos imediat! răcni şoferul şi dădu să-l apuce pe Mart de pantaloni, dar în aceeaşi clipă se simţi ridicat de la pământ.

– Uşurel! zise Borjovski. Nici în Armata Roşie n-am mai văzut papagali ca tine! Ce? Ai maşina trecută în vreun inventar, ceva?

– E cel mai nou model adus la Saigon... Hei! Şoferul simţi cum se înăbuşă: Mart îşi scosese pistolul din centură şi izbea ca apucat undeva în baia de ulei. Ce *vrei* să faci?

– Trebuie să deblochez capacul ăsta nenorocit! se auzi vocea năsosului de sub capotă.

– Am un set de chei nou-nouţe pentru asta!

– Nu mai e nevoie! zise Mart şi, demonstrativ, întinse în spate mâna în care ţinea capacul de la ulei. P-alea poţi să le păstrezi curate... Ia uite şi la idioţii ăştia! Au pus capacul la delco chiar lângă radiator! Habar n-au ce înseamnă un drum desfundat de ploaie în Vietnam. Îmi trebuie o pungă! Ai o pungă? întrebă el de sub capotă.

Şoferul se execută imediat. Se zbătu ca un gândac strivit între braţele lui Borjovski, care îi dădu drumul, lăsându-l să dea fuga până în cabină. Apăru înapoi cu punga în mai puţin de zece secunde. Mart i-o luă din mână şi dispăru iarăşi sub capotă.

Intre timp, Lennox începuse să buşească şi el cu pistolul, dracu' ştie în ce parte a motorului celuilalt camion. Cei doi şoferi de aprovizionare se holbau de la unul la altul fără să mai îndrăznească să zică

nimic. Apoi, unul dintre ei îl observă pe generalul Dougherty.

– Domnule general! Aţi văzut cu ochii dumneavoastră ce s-a întâmplat... zise unul.

– Dacă am văzut? se strâmbă Dougherty contrariat. *Eu* le-am ordonat să facă treaba asta! Şoferii înghiţiră în sec în acelaşi timp. Dar nu vă faceţi probleme! N-o să fiţi voi ăia care o să conduceţi maşinile astea supraturate!

– Cum adică? Vreţi să ziceţi că?...

– Domnul general vrea să zică că cel mai bine ar fi să taci! i-o reteză Simms.

De data asta, cei doi nu mai suportară. Se priviră scurt, după care unul dădu s-o ia din loc către cel mai apropiat telefon. Borjovski însă îl şi culese din zbor.

– Eram sigur că figuri d-astea fac doar locotenenţii din Armata Roşie! Că numai ei dau în gât cu atâta spirit de răspundere.

– Este intolerabil! zise celălalt şofer, dar încremeni simţind cum Saint Tropez se apropie de el, frământând aerul cu degetele. Tipul avea o mutră simpatică, dar ochii ăia albaştri ai lui nu prevesteau nimic bun.

– Cum ai zis? întrebă. Intole... Cum?

Şoferul tăcu mâlc.

– Ia băgaţi-i pe tipii ăştia în benă şi păziţi-i bine! N-am chef să mai aud de ei până la Da Nang! ordonă Dougherty.

Simms, Mendez şi Gold îi înşfăcară pe cei doi şi-i urcară într-una dintre bene.

– Să-i liniştim? se auzi vocea ascuţită a italianului.

– Doar dacă fac nazuri, răspunse generalul şi, chiar atunci, Mart se apucă să ambaleze motorul, urmat imediat de Lennox.

– Aţi făcut rău că i-aţi urcat acolo, zise Mart după câteva minute. Cine naiba ne umflă nouă cauciucurile astea?

Dougherty se uită la Borjovski. N-a fost nevoie să-i spună nimic. Rusul se căţără în benă şi apăru în scurt timp cu cei doi. Le făcu semn către cele două cauciucuri care îi nemulţumeau pe Mart şi pe Lennox, iar şoferii se duseră în cabină şi reapărură cu pompele.

Când Personne îşi făcu apariţia cu un jeep din care un al treilea militar promoţional începu să descarce anevoie cutiile şi lăzile comandate, cei doi şoferi îşi stricaseră de tot look-ul de reclamă. Transpiraseră leoarcă şi fasonul li se dusese naibii de tot. Dracu' ştie ce rol important ocupau ei prin ierarhiile aprovizionării, pentru că sergentul care căra lăzile fu cât pe ce să le scape din mâini când îi văzu pe cei doi cum umflau cauciucurile.

– Al dracu' să fiu!... silabisi el.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? se interesă Borjovski

– Doar nu i-aţi pus pe *ei* să dea la pompă!

Tipul părea din ce în ce mai debusolat, iar unul dintre şoferi îi aruncă o privire urâtă.

– Da' ce-au? Li se ia vopseaua, sau ce?

Sergentul nu mai spuse nimic. Cel de-al doilea şofer îşi terminase norma şi se aşezase pe vine lângă roată, extenuat. Îl privea pe sergent cu ochii mijiţi. Tipul se urcă în benă fără multă vorbă, urmat imediat de Gold care se pregăti să-l ajute la despachetat.

– Care-i treaba? De ce ţi-e frică de ei? îl luă el la sigur.

Sergentul nu-i răspunse. Gold zâmbi subţire şi strigă:

– Frank! Nu crezi că băieţii ăştia dolofani ar face bine să ne împartă raţiile? Să avem în fiecare camion parte egală!

– Omule! îi suflă sergentul. Nu ţi-i pune pe ăştia în cap!

Gold nu-l luă în seamă. De afară se auziră voci nervoase, dar cei doi se urcară în camion şi trecură la împărţitul proviziilor. Gold remarcă cum mâinile sergentului începuseră să tremure imperceptibil şi cum evita să se uite în ochii celor doi. În plus, „durduliii" îi sorbeau cu privirile pe „albinoşi", ca şi cum ar fi vrut să se asigure că le ţin minte figurile bine de tot.

După ce terminară, Mart şi Dougherty schimbară câteva vorbe *sotto voce,* iar cei doi şoferi fură iarăşi înghesuiţi în camion, sub supravegherea atentă a lui Simms, Borjovski şi Gold. Numai că italianul îi făcu semn lui Frank să vină să-i ia locul.

– Şi ai grijă să cobori copertina! N-am chef să mă vadă ăştia doi ce fac!

– Dar ce s-a întâmplat? se interesă Frank.

Gold duse un deget la buze.

– Trebuie să stau de vorbă puţin cu sergentul ăsta. Când unul ca el se uită la unii ca ei - şi făcu semn spre cei doi şoferi - aşa cum a făcut-o... ehh... ce să-ţi zic? Mi-a amintit de mutrele pe care le făceau fraţii mei mai mari când erau vizitaţi de şmecheraşii din Camorra...

Frank ridică din umeri şi se căţără în benă. În ce-l privea, cei doi durdulii erau numai buni să sprijine nişte birouri de intendenţă. Nimic altceva.

– Eh! Ia spune-mi care e treaba! îl opri Gold pe sergent când să urce în jeep. Tipul aruncă o privire către bena camionului în care Dougherty îi pusese la păstrare pe cei doi. Stai liniştit! Nu ne vede şi nu ne aude nimeni!

– Tipii ăştia doi n-or să uite ce le-aţi făcut, omule! se hotărî sergentul să vorbească într-un târziu.

– Şi ce crezi tu că pot să ne facă nouă nişte papagali ca ei?

– Personal n-or să vă facă nimic. Or să-i pună pe alţii să v-o facă... Tipii ăştia au o grămadă de bani şi de relaţii...

– Serios? Dacă sunt aşa de şmecheri, cum de-au ajuns să conducă două camioane prăpădite la serviciul de aprovizionare de la Saigon?

– Tu chiar crezi că ăştia doi sunt şoferi? se miră sergentul. S-au aranjat special ca să facă drumul ăsta la Da Nang. Au nişte afaceri pe acolo şi vor să vadă cu ochii lor cum merg lucrurile.

– Dar nu merge şi Personne cu ei?

– Personne e singur. Ei sunt doi. În timp ce unul se făcea că-şi vede de treabă şi că-l duce pe domnul Personne unde trebuie, celălalt s-ar fi dus acolo unde era nevoie. Crezi că e prima dată când fac mişcarea asta?

– Mda. Pricep. Numai că n-o să le meargă cu noi...

Sergentul dădu din cap, neîncrezător:

– Fii atent, omule! Războiul ăsta are loc între guvernul nostru şi cel de la Hanoi, nu între soldaţii noştri şi vietcongi!

– Ce vrei să spui? Sergentul păru să se codească, dar Gold se apropie de el. Vrei să spui că tipii ăştia or să se ţină după noi până... Până când?

– Vreau să spun că tipii ăştia vor să câştige bani. De-asta au venit până aici. Mai vreau să spun că există şi vietcongi care au chef să câştige bani. Se înţeleg bine unii cu alţii, ştii? Sergentul ambală motorul şi Gold sări dir f^ep. Fii atent! Eu ştiu cel puţin două cazuri de prieteni de-ai noştri capturaţi de vietcongi în contul amicilor pe care voi îi ţineţi acum la umbră, încheie el şi demară.

– Hei, Giuseppe! Ce naiba o freci? se auzi deodată vocea lui Frank din camion.

– Bine, bine! Vin! zise Gold şi o luă la pas.

Abia se urcă în cabina camionului condus de Lennox, că cele două maşini se puseră în mişcare şi ieşiră din aeroport. O luară pe şoseaua de centură care înconjura Saigonul şi, după un sfert de oră ajunseră pe drumul naţional 47, care unea capitala cu Da Nang.

– Unde naiba ziceai că-i berea aia? făcu Gold.

Andy pescui o cutie din rucsacul care îi juca la picioare, iar Gold se apucă să le povestească ce aflase de la sergentul care venise cu jeepul. Hotărâră că n-aveau nimic de făcut înainte să ajungă în port. De fapt, cel care se putea ocupa serios de tipii ăştia era Personne, iar el se afla acum în celălalt camion, cu Dougherty. Dar, aşa cum ei habar n-aveau unde trebuie să se ducă, mai mult ca sigur că nici cei doi durdulii nu ştiau, deci n-aveau ce să le facă.

Zorile îi prinseră la ieşirea din Yan Trang, la jumătatea drumului. Era o zi ceţoasă şi soarele se

vedea răsărind din aburii Mării Chinei, aidoma unei tigăi din cupru murdar. Personne se dovedise a fi un şmecher. Printre proviziile aduse, se numărau şi patru canistre mari de benzină, de câte 12,5 galoane, astfel încât Lennox şi Mart nu trebuiseră să oprească decât o dată, undeva în junglă, la poalele unui defileu de granit, ca să umple rezervoarele camioanelor. Cu acea ocazie, Gold îi trase pe Dougherty şi pe Personne la o parte şi le povesti ce-i spusese sergentul.

Spre mirarea lui, Personne îi ordonă imediat lui Borjovski să-i lege pe cei doi, după care plonja în muţenie. Dougherty încercă să afle câteva date despre misiune, simţind că măsurile de siguranţă pe care le lua Personne nu erau de ochii lumii, însă îi fu imposibil să scoată vreun cuvânt de la francez. De fapt, îi tot repeta că va afla obiectivul la momentul potrivit. Momentan, Spaatz era singurul care avea dreptul să ştie tot, conchise Personne, satisfăcut că nu-i scăpase din mână secretul.

– Înseamnă că nu degeaba ţi-am spus *domnul* Spaatz! se amuză Dougherty.

– O să vă daţi seama, domnule general. Personal, mi-e şi frică să fiu singurul din grup care ştie ce avem de făcut... Cinstit să fiu, aş fi preferat ca Personne să ne ordone să-i împuşcăm pe cei doi....

– Să-i împuşcăm... Da, făcu Dougherty şi ridică din umeri.

Pe la ora 10, întâlniră un convoi de camioane care venea dinspre port, iar şeful de coloană le făcu un semn amical, ca şi cum i-ar fi invitat să se oprească şi să schimbe câteva cuvinte.

Vietcongii lansaseră o nouă ofensivă care îi luase pe toţi pe nepregătite şi, Dougherty era sigur, tipii care veneau dinspre Da Nang ar fi avut chef să ceară lămuriri despre drum şi despre situaţia de la Saigon.

Numai că Personne le făcu semn să nu oprească, iar pe Dougherty îl obligă să se ascundă sub bord, ca şi cum n-ar fi trebuit să-l vadă nimeni. De altfel, în ultima sută de mile, generalul stătu mai mult ascuns: Personne pretindea că era mai bine aşa.

Intrară în port la 12 fix. Personne conduse camioanele până în apropierea unei dane dărăpănate, bine mascată de un siloz şi el pe jumătate dărâmat. Lennox şi Mart abia opriseră motoarele, când din sampanul tras la chei se ivi un grup de vietnamezi zdrenţăroşi, care se năpustiră să descarce benele. Personne vorbi ceva cu unul dintre ei, care dispăru în mare viteză spre birourile părăsite de la intrarea în siloz.

După câteva minute, francezul se urcă în cabina camionului, îl trase pe Dougherty la o parte, şi-i şopti, uitându-se la ceas:

– Peste exact cincizeci de secunde, dana asta o să se transforme într-un infern! Nişte amici de-ai mei vor simula un atentat de-al vietcongilor. Fără pierderi materiale, însă suficient de multă pirotehnie o să fie pusă în joc ca voi să ajungeţi nevăzuţi în sampan. Cât despre instrucţiunile dumneavoastră, iată-le! Îi întinse un cilindru din oţel lui Dougherty.

Am să vă rog să nu le citiţi înainte ca Spaatz să v-o permită... Vă rog să mă scuzaţi că vă pun în situaţia jenantă de a primi permisiunea de la un sergent, dar

la aflarea misiunii, mă veţi înţelege perfect, domnule general...

Dougherty râse:

– Aşa-mi trebuie! Şi eu l-am făcut pe Spaatz şef peste un locotenent! Acum, dumneavoastră îl faceţi şef peste mine. Nu e nici o problemă...

– Încă ceva, se pregăti să încheie Personne. Pe cei doi tipi de la aprovizionare... Îi veţi lua cu dumneavoastră. Aşa fusese planul de la Saigon de la bun început. Puteţi să faceţi ce vreţi cu ei. Dacă vă încurcă, puteţi să-i aruncaţi în apă din momentul în care pierdeţi ţărmul din vedere... Dougherty îşi îngustă pleoapele şi dădu să zică ceva, dar Personne îi puse o mână pe umăr. Mă tem că nu mai avem timp de vorbă, domnule general! Cele 50 de secunde au trecut.

Parcă ar fi apăsat pe un buton. De jur-împrejur se ridicară bubuituri şi coloane de fum. Silozul dispăru îndărătul unei perdele de abur sub presiune ce ţâşnea dintr-o ţeavă, iar întreaga dană se cufundă într-un nor de praf.

– Hai! Pe sampan! strigă Dougherty şi se repezi primul pe platforma ce ducea spre ambarcaţiune.

Vietnamezii care aşteptau pe punte le arătară intrarea ce ducea în cală. Exploziile erau din ce în ce mai puternice, iar fumul învăluise întreaga dană. Se auziră rafalele unor mitraliere grele, urmate de plesniturile seci ale unor grenade.

– Ce naiba? întrebă Gold, căutându-şi un loc unde să se aşeze.

Lumina din cală se aprinse, chioară, iar băieţii se orientară care încotro. Cel mai norocos a fost Borjovski, care în mai puţin de un minut descoperise

un hamac în care se urcă imediat. Simţiră apoi trepidaţiile motorului care pornea, după care sampanul începu să se clatine uşor, semn că se îndepărtase de dană.

Unul dintre durdulii dădu să se uite pe un hublou, însă Tarjac se şi apropiase de el.

– Ia zi! Care-i treaba?

– Trebuie să acostaţi şi să ne daţi drumul...

Ar fi vrut să vorbească mai mult, însă vocea lui Dougherty îl acoperi:

– Borjovski! Fă-i pe-ăştia doi să tacă! Dacă nu, ordinul meu e să le tragi un glonţ în ceafă şi să-i arunci la baltă! 'Nţeles?

Borjovski înlemni. După cum avea s-o spună după câteva zile, nu crezuse în viaţa lui că ar fi putut auzi asemenea lucruri în altă parte decât în Armata Roşie. Momentan însă, se apropie de cei doi, care tăcură imediat.

– Dacă primesc ordin să mă uit la voi cum nu respiraţi, să ştiţi că aşa am să fac! le suflă el.

Tarjac se apropiase de hublou şi privea de acum spre cheiul pe care îl părăsiseră. Exclamaţia lui îi făcu pe toţi să tresară.

– Camioanele! strigă el. Praful s-a ales de ele!

Dougherty râse.

– Slavă Domnului! Cine ştie ce idiot s-ar fi uitat prin motoare după ce le-aţi aranjat voi... Te pomeneşti că ni le punea pe vreo notă de plată.

Igor clătină din cap. De vreo câteva zile încoace, de când se treziseră cu generalul ăsta ciudat pe capul lor, îşi amintea tot mai mult de viaţa lui de militar cu numele la clubul din Kiev şi, pur şi simplu, îi era din

ce în ce mai greu să-şi dea seama ce anume diferenţia cele două armate.

I se părea că dacă ar fi avut hamburgeri şi bere la dispoziţie, n-ar mai fi fost nici o diferenţă între Stavka şi Pentagon.

Vorobiov se foi în scaun şi se uită în puţul ce cobora spre cabinele echipajului. Ar fi vrut să meargă pe puntea de comandă a submarinului sau oriunde altundeva unde să fi fost singur cu Nikitin; astfel, scandalul care începuse acum câteva minute nu ar fi ajuns la urechile tuturor. Deja subordonaţii lui de la misiunea militară îl văzuseră cum înghite găluşca în faţa comandantului şi mai mult ca sigur că unul dintre ei o să aibă grijă ca un raport confidenţial să aterizeze pe o masă la Kremlin.

Ce-o să se facă dacă şi ofiţerul CI care nu se dezlipea de Nikitin o să-l menţioneze şi el în vreun raport?

O să le găsească el ac de cojoc, numai să fi ajuns să discute undeva în particular cu comandantul. Insă şmecherul de comandant se oprise în dreptul scării ce urca spre punte şi nu dădea semne că s-ar mişca din loc. Probabil că-i făcea plăcere ca întreg echipajul să audă cum îl pune el la punct pe ataşatul militar de la Hanoi.

– Cum ar trebui să sune un ordin pe care să-l şi urmaţi, tovarăşe comandant? se zburli Vorobiov.

– Despre asta ştiu doar comandanţii mei direcţi, spuse Nikitin şi îşi reluă argumentaţia. Sunt singura persoană în măsură să răspundă de *Komsomol.* Laurii, dacă va fi cazul, îi vom culege împreună. Cu toţii. Dar dacă se întâmplă ceva cu submarinul, voi fi

singurul care o să ajungă la Curtea marţială. N-am cum să ies acum în larg, tovarăşe Vorobiov.

– Şefii noştri de la Statul Major...

– Şefii noştri n-au ajuns la o concluzie comună, câtă vreme ordinele mele nu-mi spun clar care sunt ţintele pe care trebuie să le bombardez. Aţi căzut cumva dumneavoastră de acord cu Statul Major al Aerului de la Leningrad asupra ţintelor?

Vorobiov se întoarse şi-l căută din ochi pe colonelul Scedrin. Scedrin era un tip scund, care nu-şi arăta vârsta. Mesteca în gol chewing gum, ceea ce era teribil de nesănătos pentru dosarul lui, dar aici, la Hanoi, nimeni nu se mai împiedica de fleacuri din astea.

– Spuneţi-i tovarăşului comandant! Spuneţi-i că aviaţia ştie ce are de făcut.

Scedrin era un mucalit. Se opri din mestecat, îl privi pe Nikitin în ochi şi zise:

– Tovarăşe comandant! Aviaţia ştie ce are de făcut!

Dinspre cabinele echipajului se auziră hohote înfundate de râs.

Vorobiov simţi cum se înăbuşă. Ar fi putut să-l facă ţăndări pe ofiţeraşul ăsta de submarin care îndrăznea să se pună de-a curmezişul intereselor lui şi ale amiralului Bagration, de la Moscova. Ţăndări ar fi putut să-l facă, doar cu condiţia să se afle undeva în Uniune şi să nu depindă de tirul rachetelor de pe nava lui.

Dacă acest Nikitin şi şeful lui direct de la

Leningrad, amiralul Kuzneţov, se puneau odată de acord şi *Komsomol* lansa o salvă tactică spre Vietnamul de Sud, Vorobiov ar fi căpătat în mod sigur, peste rând, gradul de general şi un post la o

altă misiune militară - poate chiar la Washington. Aşa însă...

– Nu credeţi că ar fi mai bine să continuăm discuţia în particular, tovarăşe comandant?

Îi urmări privirea. Nikitin se uitase, pe rând, la doi indivizi: la ofiţerul CI şi la locotenentul care răspundea de rachete: Vol- kov îl chema. Amândoi îi făcuseră un gest bizar, care aducea cu o negaţie.

– Nu e o discuţie pe care s-o purtăm în particular. Eu nu pot lua o decizie fără ca principalii mei colaboratori să nu fie de faţă...

– E bine şi aşa. Ca să fie un echilibru, cât de cât, o să vin şi eu cu Scedrin.

Nikitin îl privi pe aviator. Părea absent. Se reapucase să mestece chewing gum. Boris îl studie cu şi mai multă atenţie, dar el avea un cu totul alt motiv s-o facă. Acum, la a doua vizită pe submarin, îl surprinsese pe Scedrin cum strecoară un bileţel în carnetul său de bord. Aşteptase ca toată lumea să iasă din comanda rachetelor şi luase bileţelul.

Era acelaşi scris ca pe biletul primit imediat după ce ajunseseră la Haiphong. Amiralul Kuzneţov îi recomanda, nici mai mult nici mai puţin, să încerce să facă vizibile turelele *Groznîi* în 24, 25, sau 26 septembrie, la 17.55, ora Haiphongului.

Boris simţise cum îl lasă genunchii. Ochii i se împăienjeniseră şi dăduse să se aşeze pe un scaun, dar vocea lui Nikitin, care îl striga de pe culoar, îl readuse la realitate. Ieşi în urma celorlalţi, buimac,

gata-gata să-i arate biletul ofiţerului CI şi să-l lase pe el să tragă concluziile de rigoare. Orice, numai să scape de responsabilitatea deciziilor care urmau.

Dar îşi aminti de rugăminţile lui Kuzneţov: ca Boris să facă în aşa fel încât să expună turelele fără ştirea celorlalţi, pretextând o defecţiune mecanică a cremalierelor care scoteau rachetele din coloanele lor.

...Fii sigur că gestul tău va ajuta patria! Nu te speria! Iar dacă ţi se face frică, totuşi, gândeşte-te că la mijloc suntem şi noi, Maşa şi, mai puţin important, eu!

S-ar putea ca ce-ţi cer eu ţie să n-aibă nici un fel de efect sau să fim prinşi şi deferiţi Curţii marţiale. Dar vreau să fiu sigur că am încercat totul ca să evit un dezastru. Iartă-mă că nu îţi spun mai mult, dar înţe- lege-mă!

Urma semnătura, bine cunoscută deja de Boris, iar la sfârşit de tot, un p.s.:

Crezi că-mi poţi da un răspuns cât de repede?

Nikitin fusese de acord să meargă toţi cinci în cabina sa. Fiind cel mai mic în grad, Boris intră ultimul şi închise uşa. Nikitin nici nu-i aşteptă pe ceilalţi să se aşeze şi trecu la atac:

– Ce doriţi, tovarăşe colonel? Vreţi să vedeţi un submarin atomic sovietic blocat la infinit aici, la Haiphong? Inamicul ştie unde ne aflăm. Mai ştie şi cum ne poate stopa. Ce vreţi să fac? Să lansez o salvă tactică, fără să fiu sigur că o să-i spulberăm decisiv pe americani şi după aia să rămân tot restul vieţii mele în funcţie de mecanic de întreţinere al unei nave fără interes strategic?

– Războiul cu americanii ar putea fi încheiat dacă rachetele ASA ar bombarda ţintele din Vietnamul de Sud. Fraţii noştri au ajuns la capătul puterilor... Ofensiva pregătită atâta amar de vreme n-a avut

rezultatele scontate. Dar dacă noi le-am da mâna asta de ajutor, sigur îi vom alunga pe americani din Indochina. Aşa că nu vă cer să daţi o lovitură tactică, tovarăşe comandant! Efectul salvei dumneavoastră ar fi unul strategic. Cu alte cuvinte, am pierde, într-adevăr, un submarin, dar am câştiga un război...

– Războiul l-ar câştiga vietnamezii, nu noi, se opuse Nikitin.

– Vietnamul e o piesă în jocul nostru de domino, îi reaminti Vorobiov. Gândiţi-vă! Aţi fi primul comandant de submarin din istorie care ar pune capăt unui război!

– Eventual, spuse ofiţerul CI. Dar comandantul Nikitin ar putea fi şi primul comandant al unui morman de fier abandonat la Haiphong, fără să pună capăt nici unui război...

– Inamicul ştie oricum unde vă aflaţi... Aşa că, de ce să nu tragem foloasele maxime din situaţia asta?

– Aha, râse Nikitin. Aşa s-a pus problema la Moscova? îi vârâm pe submariniştii ăia într-un deget de mănuşă, iar ei n-or să aibă de ales şi vor trage... Aşa sună instrucţiunile dumneavoastră, tovarăşe colonel?

– Eu trebuie să ajut o ţară socialistă să câştige un război!

– Iar eu trebuie să păstrez puterea de foc a marinei sovietice, în primul rând. Hotărârea mea este luată! Am să informez organele în drept că părăsesc portul

Haiphong cu prima ocazie! Prefer să fiu judecat pentru insubordonare, decât să asist cu bună ştiinţă la pierderea unei piese strategice...

Spunând asta, Nikitin se uită la ofiţerul CI şi la Boris. Cum primul încuviinţa atitudinea lui Nikitin, lui Boris nu-i rămase altceva de făcut decât să fie şi el de acord. Gândi febril: dacă se decidea să dea curs sfatului lui Kuzneţov, era în stare să convingă pe toată lumea de defecţiune. Practic, o putea provoca chiar el, fără să lase nici un fel de urme.

Singurul lucru care ii deranja era că, în acest caz, toată greutatea cădea pe umerii săi. Il privi pe Scedrin, curios să citească ceva pe faţa celui care îi adusese mesajul din partea amiralului. Numai că acesta continua să mestece chewing gum, de parcă toată povestea nu l-ar fi interesat.

– Tu ce părere ai? îl trezi din letargie Vorobiov.

Scedrin se scutură, ca un urs trezit din somn:

– Nu putem să-i punem comandantului pistolul în tâmplă, să facă ce vrem noi. Nu putem face altceva decât să avem grijă ca dispozitivul aerian de mascare să fie pus la punct şi să cerem instrucţiuni de la centru. Instrucţiuni scrise, sublinie el şi se uită ţintă la Boris. Mie aşa mi se pare că e mai cuminte.

Il punea la încercare? Greu de spus.

– Dumneavoastră ce părere aveţi, tovarăşe locotenent? îi zâmbi deodată mieros Vorobiov lui Boris.

– La mine, lucrurile sunt mai simple. Eu nu trebuie decât să ascult ordinele comandantului meu.

– Aha, făcu ataşatul, cuprins de o satisfacţie inexplicabilă. De ce credeţi că socrul

dumneavoastră ezită atât de mult să dea ordinul de bombardare a Vietnamului?

Boris simţi că dă în clocot. Se întrebă dacă Vorobiov ăsta ţinuse măcar o dată în viaţa lui vreo

puşcă în mână, sau dacă fusese pus în situaţia să apese pe butoane care ucideau oameni, sau care, din contră, scoteau oamenii sau bunurile de sub un eventual foc.

– De ce nu sunteţi dumneavoastră în locul socrului meu? În mod sigur, aţi fi ştiut la ce se gândeşte în momentele astea, zise el după câteva secunde.

Ofiţerul CI râse. Scedrin şi Nikitin rămaseră neclintiţi, dar Vorobiov se schimonosi: se străduia din răsputeri să zâmbească, dar nu-i reuşea decât o mimică crispată. Scedrin aplecă din cap, imperceptibil, iar Boris crezu că sesizează un aer întrebător în privirea sa.

– În ultimă instanţă, reluă Nikitin, cred că putem bombarda Vietnamul de Sud şi de undeva din largul Mării Chinei, unde am fi mult mai greu de depistat şi unde, în mod sigur, am putea să scăpăm nedetectaţi. Aşa că, planul meu este să ies cât mai repede cu *Komsomol* din căldarea asta şi să trag de undeva din larg.

De data asta, Scedrin fu cel care se ambală:

– şi cum ne vom coordona? >

– Prin radio, tovarăşe colonel. Prin radio. Cu un bun ofiţer de legătură şi cu nişte transmisionişti care gândesc brici, în două ore putem transforma toată Indochina într-o pălălaie.

Vorobiov îl privi lung. Dacă lucrurile ajungeau să decurgă astfel, el unul ar fi căpătat doar un rol secundar în toată afacerea. Era cu totul altceva ca

întreaga operaţiune să se desfăşoare în apele teritoriale ale Republicii Populare Vietnam, unde el era ataşat militar. În fişa lui de cadre ar fi figurat o misiune de luptă la care luase parte nemijlocit, chiar

dacă pe tot parcursul acesteia el ar fi stat în fotoliul de la ambasadă, supraveghind mersul ei în faţa unei hărţi, cu un pahar de votcă la îndemână. Dintre toţi, Scedrin şi Nikitin ar fi cules grosul laurilor victoriei, iar Vorobiov s-ar fi trezit că e pus la locul lui de conţopist.

Cu toate astea, nici Scedrin nu părea în apele lui. Spuse:

– Am câteva zeci de piloţi aici... Piloţii vietnamezi, chiar dacă i-am şcolit noi, nu cunosc bine limba rusă. O operaţiune cum e cea pe care o plănuim presupune ordine şi contraordine rapide. Corecţii de itinerare. Verificarea ţintelor. Conuri de umbră radar. Nu mai pun la socoteală diferenţa de pregătire între oamenii noştri şi ai lor. Dacă voi veţi fi în larg, o să trebuiască să vin chiar *eu* cu voi şi să-mi trimit toţi oamenii, *absolut* toţi, în misiune... Asta ca să fim siguri că obţinem efectul scontat. Iar americanii vor fi cu urechile pe noi. Vor auzi comunicaţiile în rusă. Le vor înregistra. Le vor trimite, ca probe, agenţiilor de ştiri şi organismelor internaţionale.

Făcu o pauză şi se uită lung la Boris. Mai lung decât ar fi trebuit, iar ofiţerul CI îi surprinse căutătura dezorientată.

– Vreţi să spuneţi că noi nu suntem parte în acest conflict? întrebă ofiţerul.

– Am declarat noi război Vietnamului de Sud? întrebă Scedrin.

Părea că aerul din cabină e gata să irumpă într-un fulger: Scedrin îl scotocea cu privirea pe Nikitin, Vorobiov şi ofiţerul CI îşi îngustaseră pleoapele, iar Boris trecea febril în revistă posibilităţile prin care ar

fi putut scoate din uz turelele *Groznîi.* De ce dorea Kuzneţov ca misiunea submarinului să nu fie dusă la capăt? Ce ştia el şi nu-i putea spune? Cât de multe ştia Scedrin, sau era şi el un participant inocent la toată babilonia asta?

Comandantul Nikitin se ridică din scaun şi puse capăt întrevederii:

– Pe mine nu mă interesează dacă suntem sau nu în război cu Vietnamul de Sud. Pe mine mă interesează submarinul meu. Misiunea mea este să-l menţin în situaţia de a putea ameninţa... Dacă putem lovi cu minimum de risc pentru bastimentul meu, o vom face. În plus, *eu* sunt aici, nu comandamentul de la Leningrad, şi văd situaţia cât se poate de clar. Nu voi putea lovi decât din larg, cooperând prin radio cu aviaţia. Aşa că mă pregătesc de ieşire. Indiferent de ce credeţi dumneavoastră, tovarăşe colonel! Vă avertizez! Nu încercaţi să mă opriţi! Dacă voi găsi şenalul blocat sau dacă pretextaţi probleme cu plasele de baraj, voi trece peste ele! Am suficient de mulţi oameni care pot să-mi sape trecerea prin şenal sau să arunce plasele în aer. Vă mulţumesc.

Ieşi din propria-i cabină fără să salute. Cei rămaşi se uitară unii la alţii, iar ofiţerul CI se întinse peste masă şi-i zise lui Boris:

– Condu-i tu pe dumnealor! Am onoarea să vă salut! spuse şi el şi dădu să iasă din cabină, dar vocea lui Vorobiov îl opri:

– Poate că n-ar strica să aveţi o discuţie cu omologul dumneavoastră de la Hanoi. Am să-l trimit mâine dimineaţă aici...

Ofiţerul se opri în cadrul metalic al uşii de oţel.

– Aveţi un ofiţer de CI specializat în submarine atomice, tovarăşe colonel?

– Ofiţerul CI de la Hanoi este specializat în problemele În- dochinei, tovarăşe maior. Dumneavoastră sunteţi doar căpitan, iar este colonel. Cunoaşteţi regulamentul. Din moment ce vă aflaţi aici, sunteţi răspunzător în faţa superiorilor ierarhici.

– Am auzit că Indochina este tare nesigură, tovarăşe Vorobiov. Câţi ofiţeri superiori am pierdut de la începutul războiului numai în oraşe?

De data asta ieşi, iar Vorobiov şi Scedrin se ridicară şi ei de pe scaune.

– Să vă conduc! găsi cu cale să zică Boris.

Ajunşi pe coridor, se pregăteau să urce prin puţul de la baza *schnorchel-ului.* Scedrin se opri.

– Azi suntem în 24 septembrie. Oricât de repede v-aţi mişca, nu cred să puteţi ieşi din Haiphong mai devreme de 27 septembrie, la prima oră... Dacă ne punem de acord asupra operaţiunii în comun, va trebui să mă mut aici cu tot calabalâcul...

Boris ridică din umeri.

– Vă daţi seama că mi-e foarte greu să vă spun *eu* ce e de făcut. Numai comandantul Nikitin...

– Înţeleg. Înţeleg. Dar o să trebuiască să mă grăbesc.

Iarăşi se uită foarte lung către Boris, iar acesta se simţi obligat să-i spună:

– Aveţi dreptate. Vom ieşi nu mai târziu de 27 septembrie dimineaţa din Haiphong. Pe undeva, regret că nu pot părăsi nava. Aş fi vrut să *ies afară măcar în seara de 26 septembrie...* sublinie el.

– Ştiu eu? făcu Scedrin. Mi s-a părut că Nikitin vă simpatizează. Poate că o să reuşiţi să-i smulgeţi o învoire...

Vorobiov se căţărase deja pe primele trepte ce duceau spre chioşcul bastimentului. Se întoarse şi zâmbi amar către cei doi:

– O învoire? De la câinele ăsta de Nikitin? N-am văzut om mai încăpăţânat decât el!

Boris deschise gura, gata să zică ceva în apărarea comandantului său, dar se opri în ultimul moment. Pur şi simplu nu se simţea în stare să spună ce avea pe suflet în faţa unui tip atât de autoritar precum era Vorobiov.

Se aşeză în faţa biroului de comandă a rachetelor ASA. Se asigură că închisese uşa blindată şi că nu putea fi descoperit de nimeni, după care se apucă să treacă în revistă succesiunea comenzilor prin care, din stare neutră, ajungea să-şi armeze rachetele şi să le lanseze asupra ţintelor.

Treaba lui Boris începea din momentul în care comandantul îl anunţa că a atins adâncimea de *schnorchel.* Pentru *Komsomol,* asta însemna o imersiune de opt metri. În primul rând, primea coordonatele ţintei. Acestea îi parveneau prin două căi distincte: exista o primă modalitate, cea auditivă, prin care îi erau transmise obiectivele, pe care sergentul Hazbariev le nota în computerul de bord după o discuţie preliminară, în care întrebările şi răspunsurile de verificare se succedau într-un ritm

ameţitor, de neurmărit pentru cineva neavizat. Apoi, aceleaşi date erau descărcate direct în computerele de bord care afişau hărţile teritoriului de bombardat, iar Boris compara informaţiile. Întregul proces dura

sub patruzeci şi cinci de secunde, moment din care sergentul operator marca ţintele cu cruci roşii, pâlpâitoare, care se aprindeau şi se stingeau de două ori pe secundă.

Urma pregătirea sistemului de direcţionare a rachetelor. Boris se străduise de multe ori să-şi amintească cum decurgeau lucrurile din clipa în care începea să „încarce" rachetele cu date, dar nu reuşise niciodată să facă un rezumat al celor două minute - în medie - în care învăţa proiectilele *Groznîi* unde şi cum să se ducă. În primul rând, trebuia să ţină cont de poziţia submarinului. Din câteva fraze schimbate cu ofiţerii de punte, i se comunica punctul navei, el îl verifica, iar operatorul îl înscria în computer, pe aceeaşi hartă pe care marcase ţintele. Submarinul apărea sub forma unui spot albastru care ilumina continuu.

Următoarea problemă era stabilirea traiectoriei. Exista, bineînţeles, o traiectorie directă, cea mai scurtă, sub forma unui arc de cerc, care unea submarinul de ţintă, dar nici un ofiţer rachetist cu scaun la cap nu s-ar fi rezumat la înscrierea în creierul electronic al rachetelor sale a unui astfel de traseu. Existau ofiţeri rache- tişti şi în armata adversă, pentru care ar fi fost un fleac să calculeze traiectoria după câteva relevmente radar şi să lanseze o rachetă antirachetă la întâlnire.

Aşa că Boris trebuia să ţină cont de centrele radar despre care fusese informat şi care figurau, împreună cu razele lor de acţiune, pe hărţile din ecran, sub forma unor ciuperci galbene. Ideal era să le poată ocoli pe toate, dar în practică acest lucru nu era posibil. Apoi trebuia să calculeze înălţimea la

care avea de gând să lanseze salva, în aşa fel încât arcul de cerc se transforma într-o linie sinuoasă care urmărea formele de relief şi evita dispozitivele de cercetare adverse. Dacă vremea era proastă, Boris cerea şi un raport meteo, în care îi erau transmise forţa şi direcţia vântului, oricând susceptibile să inducă o derivă a rachetelor.

În sfârşit, totul era băgat în creierul electronic al rachetelor, iar Boris se putea ocupa de lansarea propriu-zisă. O turelă ASA era alcătuită din şase tuburi r.icluse într-un cilindru telescopic ataşat de fiecare parte a chioşcului. Dintr-o apăsare pe buton, cilindrul se telescopa şi ajungea în mai puţin de treizeci de secunde la suprafaţă. Dacă submarinul nu putea să atingă, din varii motive, adâncimea de *schnorchel,* atunci Boris ar fi putut să lanseze rachetele şi de la o adâncime mai mare, de şaisprezece sau chiar douăzeci de metri.

În acest caz însă, rachetele ar fi parcurs primii metri prin apa mării, împinse de un motor cu reacţie de care rachetele s-ar fi descotorosit după ieşirea din mediul lichid.

O dată cilindrii ajunşi la capătul cursei, capacele care îi acopereau trebuia să basculeze, turelele mai avansau cu o jumătate de metru, un bec uriaş de control se aprindea deasupra biroului lui Boris, iar el declanşa aprinderea motoarelor reactive.

Pentru un ofiţer experimentat, toată procedura lua până în cinci minute, iar deviaţia de la ţintă, pentru

o distanţă de sub o mie de kilometri, cum era cea preconizată pentru loviturile lui Boris în Vietnamul de Sud, era sub o sută de metri.

În care din aceste verigi care alcătuiau procesul de lansare a rachetelor putea să pretindă Boris că are probleme? îl înţelese pe socrul său, amiralul Kuzneţov, care obişnuia să-şi ruleze ţigările cu aparatul acela din plastic cumpărat de undeva de prin Olanda, se pare. Amiralul răsucea la o ţigară minute în şir, până ce reuşea să scoată un cilindru extrem de îngust, având grosimea apropiată chibritului pe care îl folosea la aprins.

Asta ar fi avut chef să facă acum şi Boris. Să ruleze minute în şir o ţigară pe care s-o fumeze apoi în mai puţin de 60 de secunde.

Bătrânul avusese dreptate. Singura metodă prin care putea împiedica submarinul să părăsească portul era să blocheze turelele după ce le-ar fi telescopat afară din chioşc. Putea să pretexteze că defecţiunea survenise în timp ce făcea exerciţiile de rutină, obligatorii înaintea oricărei ieşiri. De fapt, dacă se gândea bine, asta îi şi promisese lui Scedrin şi, prin el, lui Kuzneţov. Ultima parte a discuţiei dintre ei se referise cât se poate de clar la faptul că Boris se va strădui să ţină cont de indicaţiile bătrânului. Cu alte cuvinte, trebuia să blocheze turelele la ora 7.55, în seara de 26 septembrie.

William Dougherty se întreba cum naiba de nu renunţaseră chinezii la sampane de atâtea sute de ani de când se ocupau cu navigaţia. Spre deosebire de orice altă navă occidentală cu pânze, un sampan era mult mai puţin maniabil şi mai greoi.

Răstignit într-un şezlong, alungă o muscă ce încerca cu tot dinadinsul să i se strecoare sub pălărie, bâzâind enervant, când auzi un şir de bufnete din cală. Ce dracu' făceau acolo focile?

Fidel obiceiurilor deprinse în peste 20 de ani de fronturi, generalul nu se mişcă. Dacă era ceva important, oamenii lui nu vor întârzia să vină să-i spună ce se întâmplase. Altfel...

Se auzi un scrâşnet: probabil că cineva deschisese capacul de lemn al unei lăzi cu o rangă, iar Dougherty îşi dădu seama că, împinşi de curiozitate, oamenii săi nu mai rezistaseră şi se apucaseră să desfacă materialele cu care trebuia să-şi îndeplinească misiunea. Din acest punct de vedere, sergentul Spaatz se ridicase la înălţimea aşteptărilor: nu suflase o vorbă nimănui. Băieţii se folosiseră de toate trucurile posibile ca să-l tragă de limbă, numai proba de foc a oricărui SEAL nu apucaseră s-o folosească împotriva lui, şi asta din simplul motiv că la bordul sampanului nu exista strop de băutură. Ultimele cutii de bere le băuseră de sete cu două zile în urmă.

Din cală se auzeau tot mai multe exclamaţii, iar zgomotul capacelor deschise cu ranga nu mai contenea. Dintre toţi, Borjovski părea să comenteze cel mai mult: înjura din cauză că în absolut nici una dintre cutii nu găsea de mâncare. În seara trecută, Borjovski afirmase că pricepuse de ce toţi chinezoii erau atât de galbeni, mărunţi şi cu picioarele strâmbe.

– Cineva îi ţine pe tipii ăştia în cură de slăbire de la naştere, înţelegeţi? Un pumn de orez şi două fărâme de came pe zi! Cred că le e greu să şi respire...

– Ai uitat cât de mult cară şi cât de tare aleargă cu tot harna- şamentul în spate? îi reaminti Mengele de anii petrecuţi în junglă.

Borjovski rămăsese pe gânduri.

– Ştii, reluase el după mai bine de un minut, de fapt, cred că şi Mart e tot aşa. L-am văzut eu cum bagă în el. E slab ca scândura, dar ar fi în stare să mănânce un porc cu totul.

Băieţii discutaseră apoi despre Myers şi stabiliseră că fără nas şi stomac, Mart n-ar mai fi cântărit decât ceva mai mult de 50 de pfunzi, chestie care era foarte bună, de altfel, pentru un SEAL, care îşi petrecea multă vreme din viaţă în apă - cu alte cuvinte, Mart avea o rezervă de flotabilitate apreciabilă.

– Cu condiţia să aibă stomacul gol! conchisese Frank, care îl cunoştea din copilărie pe Mart. Intre mese, tipul ăsta trebuie să aibă în stomac mai mult aer decât un balon meteorologic.

O bubuitură mai puternică decât celelalte îl făcu pe Dougherty să tresară, iar musca se îndepărtă definitiv de pălăria lui de plută. Simms, care acorda o chitară prăpădită la câţiva iarzi mai încolo, rupse o coardă: zgomotul ei izbind cutia de rezonanţă se auzi ca o tingire lovită cu un polonic găurit.

– Ce naiba or face ăia acolo, dom' general?

– Nu mai face pe prostul, Simms. Ia zi! N-ai prins nici un post?

Negrul făcu semn că nu. Pe lângă alte inconveniente, sampanele astea n-aveau nici măcar un post de radio ca lumea. Tipii se plimbau încoace şi încolo prin Marea Chinei ghidându-se doar după soare şi stele.

Simms îi făcu cu ochiul generalului.

– Da' io cred că acu' aş putea să vă prind un post marfă! zise el şi privi semnificativ spre bocaportul ce dădea în cală.

– Sunt sigur, îi zise generalul, urmărindu-i privirea, după care continuă: De unde spuneai că eşti?

– Din Mississippi. E un sătuc p-acolo de-i zice Saltplate. Aţi auzit de el? Dougherty făcu semn că nu. N-aţi pierdut mare lucru. Doar mie-mi pare rău după el. Mie şi lui frate-miu, care şi-a găsit o fufă de s-a luat după el la Saint Louis.

– Păi, de ce ai plecat din Saltplate, dacă-ţi pare aşa de rău?

– Dac-ar fi fost după mine, n-aş mai fi plecat niciodată de acolo. Tata avea un câmp cu bumbac, nişte căluţi şi un camion. Câţi eram noi acasă, ne descurcam. Nici corent electric şi nici telefoane n-aveam p-acolo, iar maşinile şmechere n-ajungeau în fundu' ăla de lume că li se strica suspensiile. Eh, numa' că-ntr-o bună zi - io aveam şaişpe ani, da' nu figuram prin nici un act federal - a trebuit să dau o fugă până-n Meridian... Ştiţi unde-i Meridian?

– Mda. Am avut o prietenă din Meridian. O auxiliară în corpul medical la Inchon...

– Ehh, sunt ceva fete frumoase în Meridian, admise Simms. Şi cioroaice de-ale mele şi găinuşe de prăsilă de-ale voastre... Da' i-un praf p-acolo prin oraşu' ăla, ceva de speriat! Io nu credeam că e v'un loc pă lumea asta mai plin dă praf dăcât Saltplate, da' nici nu să compară cu Meridian! Şi vă zic, dom' general, noi ăştia din Mississippi suntem un fel de experţi în praf! Eram în stare să-ţi spun cam pă unde mersese un om în ultimele două zile numa'

dacă mă uitam la cizmele lui. Uite! Asta a fost ieri seară la Greenrock, după aia s-a oprit să bea o bere la benzinăria lu' scrânciobu' dă Fields din Little Creek şi a luat un camion cu muncitori sezonieri

pân' la Les Fourchettes, după care a venit la noi, în Saltplate. Da' acu' nu mai sunt în stare dă chestii d-astea... Cu radiourile astea, am uitat cum vine treaba cu prafu' prin Mississippi...

– Ziceai că e mult praf la Meridian.

– Ah, da! Păi mă duc io la Meridian să iau nişte săpăligi 'oaţe de care-i spusese lu' tata un vecin, unu' tare deştept, Marlin îi zice. Ei, şi mă plimb io prin Meridian pă strada principală, ca să dau dă magazinu' dă care-mi zisese Marlin. Io, pă vremea aia, habar n-aveam ce e ăla un magazin şi am intrat mai întâi la o frizerie ca să întreb dă săpăligi şi un tip d-acolo m-a dat afară. Era un mărunţel pă care l-aş fi bătut cu ochii închişi şi mâinile legate la spate, stând într-un picior, ea un cocoş d-ăla irlandez. Mi-a zis că ei n-au grădină zoologică în Meridian şi că el unul nici n-are chef să s-apuce să pună dă vreo grădină zoologică din aia... Şi mergeam aşa pă stradă cu ochii pă sus că nu-nţelegeam ce-i cu tărăboiu' din jur, când, la un moment dat, mă ciocnesc de un pachet de hârtie, mare cam cât doi săculeţi cu raţii tip C. Mă aplec, îl ridic şi mă uit în el. Măiculiţă! Era plin de bani. Banc-note frumos aliniate, le-am recunoscut imediat, că de bani auzisem şi noi în Saltplate, ba chiar tata ţinea v'o 15 dolari într-un sertar şi se uita la ei de Paşti şi de Crăciun, şi o dată chiar i-a pus în faţa intrării, când am avut invitaţi.

Iau io pachetu' cu bani şi încep să mă gândesc: ce dracu' făceau banii ăia acolo, ziua-n amiaza mare, în mijlocul străzii? Il opresc pe un tip care semăna a şerif, vreau să zic că avea stea pe surtuc, ca şerifu'

din Saltplate, numa' că mai ţinea pă nas şi nişte ochelari de soare, de 'oţ ce era.

,,Ia uite ce-am găsit!" îi întind io pachetu'.

Tipu' îl ia şi-l cântăreşte în mâini. Se uită la bani şi deodată scoate Coltu' şi mi-l pune în piept. Nu prea le avem noi cu străzile şi cu maşinile p'în Saltplate, da' pistoalele le ştim de mici.

„Fii atent cu pocnitoarea asta, dom' şef!" îi zic. „Am văzut oameni de-au întins copita după fiţe din astea..."

„Lasă gargara, gagiule, şi hai cu mine la birou! De unde ai tu banii ăştia?"

„Uite, erau aici! în mijlocu' străzii. I-am găsit acu' trei minute. Te-am văzut pă mata şi am zis că tre' să ţi-i dau."

„Ai zis că tre' să mi-i dai pă dracu'!" se încrâncenă şerifu'. „M-ai văzut pă stradă, te-ai speriat şi n-ai mai avut ce să faci! Unde-ai fost tu aseară pe la ora opt?"

Când îmi punea întrebările astea, deja mă împungea şi mă punea să merg p-acolo pă stradă, dă faţă cu toată lumea.

„Eram la mine acasă. Mâneam nişte..."

„Mâneai pă dracu' ghem!" mi-a retezat-o şerifu'. „Asta mâneai aseară, iar acu' mănânci rahat! Mergem la mine la birou şi spui tu tot! Ia zi! Dă unde ştiai că mătuşa Annie ţine banii ascunşi în horn?"

„Al dracu' să fie ăla care-a auzit de mătuşa Annie!"

Buuf! - mă plesni el cu pistolul peste faţă de mi-a rămas semnu' ăsta. Buuf! - îmi mai trase încă una de faţă cu toată lumea aia strânsă ciotcă să se uite la noi.

„L-am prins p-ăla de-a furat banii lu' Annie!" se umfla el în pene pă stradă şi mă mai pocnea din când în când cu pistolu' în ceafă. Ăilalţi se apropiaseră şi ei de noi, care cu o bâtă, care cu pumnii strânşi şi erau chitiţi să mi-o tragă, da' şerifu' le tot zicea să nu se atingă de mine, că trebuie să se aplice legea, că de când cu Kennedy nu mai puteau să-i bată pă cioroi aşa cum ar fi trebuit şi mă tot pocnea în cap cu pistolu'.

Ce mai tura-vura, când am ajuns la el în birou, capu' îmi vâjâia şi-mi curgea borşu' din nas şi din gură. M-au băgat la zdup şi a doua zi m-au şi judecat. Am avut mare noroc. Cei mai mulţi ziceau că e pierdere dă timp şi dă bani, că până şi o spânzurătoare era prea scumpă pentru un cioroi ca mine. De fapt, lumea se încinsese aşa de tare, de judecătoru' a trebuit să mă trimită să fiu judecat tocma' la Jackson şi ăsta a fost şi norocu' şi ghinionu' meu.

La Jackson a apărut un tip tânăr care mi-a spus că se ocupă el de mine fără nici un ban. Pă vremea aia, io mă uitam chiorâş la tipii care ziceau că au ei grijă de treburile tale şi nu-ţi cerea nimic, da' n-aveam ce să fac, aşa că l-am lăsat pă el să aibă grijă de toate, el a vorbit nu ştiu cum la tribunal, de le-a făcut pă femeile din Armata Salvării să plângă, şi după aia mi-au dat două luni de închisoare, iar tinerelul ăla a fost tare bucuros că m-a scos doar cu atât.

N-am stat la pâmaie decât patru zile, pen' că un alt

şerif i-a prins p-ăia de-o furaseră pe Annie. Mi-au dat drumul şi, când am ieşit de la pârnaie, am început să mă plimb ca prostu' prin oraş şi să întreb cum ajung io la Meridian ca să cumpăr săpăli- gile alea

'oaţe de care-i spusese Marlin lu' tata. Întârziasem şi-aşa prea tare, iar tata era pă vremea aia şi mai în putere ca mine şi mi-era frică că mă deznoadă cu bătaia. Le spuneam la toţi care era treaba, da' nimeni nu vroia să-mi spună cum se ajungea la Meridian. Am încercat să-i întreb şi dă Saltplate, da' dă Saltplate n-auzise nimeni.

Pân' la urmă, am dat peste un cioroi de-al meu şi m-am gândit că el o să fie mai omenos, l-am povestit toată tărăşenia şi el mi-a zis că nici gând să mai ajung pe la Meridian. Auzise de povestea cu Annie, iar ăla de-o furase era un şmecher din oraş, un alb, şi nu credea nimeni că el o furase; ziceau toţi că era numa' mâna democraţilor, că se apropiau alegerile şi că singura mea salvare era armata. Îmi punea o singură condiţie ca să mă scape cioroiu' ăsta şmecher: să semnez nu-ş' ce hârtie. I-am zis că nu ştiu să scriu. Atunci el mi-a zis că nu e o problemă, că semnează el în locu' meu.

Şi aşa a şi făcut. Pe urmă a venit un autobuz, plin de negri ca mine, şi atunci a apărut şi tata, care îmi luase urma de la Meridian pân' la Jackson. Mi-era aşa o frică de-am vrut să mă ascund în autobuz. Da' tata plângea şi-l înjura pe negru' ăla care mă scosese din rahat şi spunea c-o să-l blesteme, da' tipu' se ţinea băţ şi-i spunea lu' tata că armata o să facă din mine un om.

Nu ştiu ce-a făcut armata din mine, da', cum am ajuns...

O bubuitură zgudui sampanul şi-l opri pe Simms din povestire. Dougherty, care fusese numai ochi şi urechi, ţâşni de data asta din şezlong şi se îndreptă spre bocaportul ce ducea în cală.

– Ce ziceţi, dom' general? Te pomeneşti că stăm pe un butoi de pulbere!

– Asta e sigur! Numai că trebuie să nu-l detonăm înainte de vreme.

Intrară amândoi pe scara scârţâitoare de lemn ce ducea în fundul calei şi Dougherty se luă cu mâinile de cap. Focile desfă- cuseră toate lăzile şi împrăştiaseră totul pe jos, de la un capăt la altul al calei. Mart îi ieşi în faţă şi raportă regulamentar, cu mâna dusă la frunte:

– Domnule general! Cred că vă pot spune care este scopul misiunii noastre!

Dougherty îl privi din cap până în picioare. Locotenentul era plin de praf şi de vaselină, dar zâmbea ca un puşti care tocmai descoperise cum poţi să spargi baia de ulei de la maşina lui tai-că-tău. Spaatz stătea retras într-un colţ, fără să zică nimic. Generalul era sigur că nu le dăduse nici un fel de informaţie.

– Spune, Myers!

– Păi, să începem cu materialele, zise el şi se duse spre capătul dinspre pupa al calei. Aici avem cinci transportoare pentru câte doi militari. Scuba Driver, model 1959. Odată, am să fur o sculă din asta în bucăţi şi am s-o trimit acasă. Mor de poftă să le scot la plimbare pe gagici pe sub apă...

– În regulă, Myers. Ce-i cu asta? Majoritatea misiunilor SEAL pornesc cu scule din astea... Nu-mi arăţi şi LB-urile? întrebă Dougherty plictisit şi arătă spre bărcile strânse undeva în mijlocul calei.

– Buun! în lăzile astea am descoperit o grămadă de mine, mai precis, 18, de tip MK52, cu senzor mixt, acustic şi magnetic. Gold s-a uitat la ele. Sunt

programate să explodeze de la prima trecere a unei nave în apropierea lor şi sunt active timp de zece ani de acum încolo.

– În regulă. Mai departe.

– Aici avem zece costume complete de scafandru, plus rezervoare *i-ta-li-e-neşti,* din cele care nu lasă bulele de aer să iasă la suprafaţa apei. Din cât de rare sunt piesele astea în Marină şi din faptul că am văzut deodată zece bucăţi, am tras nişte concluzii... Dar prefer să mai amân puţin momentul culminant. Aici, continuă Mart, am dat peste hidrofoane şi peste câteva micro- staţii de emisie-recepţie. Dincoace, am găsit lămpi de sudură subacvatice şi mine uşoare. Iar aici, am descoperit tot ce-ţi trebuie pentru o ieşire pe uscat, sub un intens foc de apărare. Torpile Bangalore, încărcături Hagensen gata preparate, grenade P, lopeţi şi armamentul nostru standard.

– Myers! Până acum, n-ai făcut nimic altceva decât să-mi prezinţi echipamentul cu care am fost dotaţi. Eu unul sunt mirat că ai aşteptat atâta vreme până să desfaci lăzile astea. Încă nu m-ai impresionat...

– O idee am eu deja, dar vreau să-l rog pe Simms s-o verifice. Am găsit şi un aparat de emisie-recepţie nou-nouţ, clasic. O să facă el nişte probe şi o să vă spun cam ce o să avem de făcut. Până atunci însă, vă spun că vom acţiona într-o zonă care dospeşte de vietcongi, că va trebui să mergem mai degrabă pe sub apă, şi asta pentru mult timp, fără să lăsăm

posibilitatea de a fi depistaţi - asta din cauza sculelor italieneşti de scufundare - deci va trebui să lucrăm, probabil, în cursul zilei. Lămpile de sudură subacvatică ne-au spus că trebuie să forţăm o

intrare undeva sub apă, fie într-un buncăr, fie într-un submarin. Cu alte cuvinte, vom acţiona într-un port dintr-o ţară inamică. Dar în Marea Chinei noi avem doi inamici. Vietnamul şi China... Simms! Eşti, te rog, amabil să ne faci punctul?

– Doar o secundă, dom' locotenent! zise negrul şi se apropie de aparatul de emisie-recepţie şi puse căştile pe cap. Pomi aparatul şi începu să baleieze scala, în timp ce Mengele scoase o hartă a Indochinei dintr-un sac.

– Gata! îl am pe operatorul nostru de la Quang, le făcu Simms cu ochiul, după care pufni brusc în râs. Băieţii de acasă sunt furioşi! Cică li s-au stricat rezervoarele de la WC!

– Lasă textele, Simms! Orientează scula, mai bine!

Simms scoase antena şi începu s-o plimbe încoace şi încolo.

– Asta e! zise el deodată, iar Tarjac se uită la busolă şi zise:

– 182 de grade.

– Trage linia, Mengele!

Mendez se execută imediat şi trase o linie cu raportorul pe hartă. Între timp, Simms baleia din nou scala de transmisiuni. Se opri la un moment dat şi aplecă capul într-o parte, închizând un ochi, ca şi cum se străduia să audă apropierea unui vânat. Scutură capul şi căută un alt emiţător. Exclamă, satisfăcut:

– Amicul de la Cao Bang! După câteva secunde, le mărturisi: E tare nervos în seara asta! Pân' la urmă o să mă apuc dracului să-nvăţ vietnameza asta că tare-s curios să ştiu ce-şi tot povestesc gălbejiţii!

– Dă-mi direcţia lui, Simms! scrâşni Mart.

– În regulă, dom' locotenent! Poftim! găsi el orientarea antenei în care îl auzea cel mai bine pe transmisionistul de la Cao Bang.

– 354 de grade, anunţă Tarjac, iar Mengele trasă linia de la Cao Bang în jos, spre Marea Chinei. Cele două linii se intersectau undeva pe la 18 grade latitudine nordică şi 107 grade longitudine estică, la câteva zeci de mile de ţărmul Republicii Populare Vietnam, oarecum în largul portului Dong Hoi.

Louis se mai uită la busolă, strâmbă din nas, după care trasă o linie aproximativă pe hartă şi i-o întinse lui Mart.

Mart se chiorî în hartă şi i-o întinse, la rândul său, generalului.

– Dacă ţinem direcţia asta, zise el, nu ne îndreptăm în nici un caz spre Hainan, ceea ce era oricum foarte puţin probabil. Dacă ţinem în continuare linia asta şi dacă ţinem cont de materialele cu care am fost înzestraţi, nu putem să avem decât o singură ţintă.

– Haiphong! spuse generalul în locul lui şi se uită la Spaatz.

Dar privirea acestuia era impenetrabilă. Zâmbi, se uită la toţi, după care părăsi cala.

– Mare brânză... zise generalul Dougherty, după care se pregăti şi el s-o ia după Spaatz. Nu mai apucă s-o facă. Skipperul sampanului, după cum îi plăcea să i se spună, pretenţios, apăru val-vârtej pe scări şi-l apucă pe general de mâneca hainei, fără multă vorbă.

– Veniţi pe punte! Avem submarin la prova!

*

În război, regula este ca din momentul în care eşti convins că lucrurile capătă un anumit curs, să

survină totdeauna ceva care să-ţi dea totul peste cap. Mart, de pildă, ar fi pus mâna în foc că sampanul îi va duce până în apropiere de Cat Bo, o insulă situată la doi paşi de Haiphong, şi că îşi vor începe misiunea de acolo. Dougherty, după ce îl ascultase, căpătase şi el convingerea asta.

Nu le rămăsese decât un singur lucru neclar: ce trebuia să distrugă în port?

Iată însă că această convingere a lor durase mai puţin de cinci minute. Un submarin de asalt din clasa Los Angeles răsărise pe nepusă masă în faţa lor, profitând de pâclă, şi oprise sampanul. Din chioşcul abia răsărit peste nivelul mării îşi făcu apariţia un individ pe jumătate dezbrăcat, care îi strigă cu o portavoce.

După câteva minute, submarinul ieşi din imersiune - era o superbă piesă hidrodinamică de 360 de picioare lungime, a cărui cocă neagră lucea bizar în apa cenuşie a Mării Chinei. Un grup de marinari se năpusti afară pe bocaporturile laterale ale chioşcului şi le făcură semn „albinoşilor" să descarce lăzile primite la Da Nang. A fost o primă problemă, pe care focile au rezolvat-o extrem de rapid, aruncând materialele claie peste grămadă în lăzi, ducându-le pe punte şi coborându-le cu troliile amărâte ale sampanului, care păreau că niciodată nu vor rezista la sarcinile la care erau supuse.

Simms îşi dădu seama imediat că, în ce-l privea, vor urma zile tare grele. Ii era cât se poate de clar

că pe submarin nu va fi lăsat să fumeze, aşa încât, cât timp a durat descărcatul şi încărcatul, el s-a dus undeva mai la o parte şi a tras câteva Luckies, cât ai zice peşte.

– Te pregăteşti pentru Guiness Book, focă nespălată ce eşti! se auzi o voce venind de undeva chiar de sub copastia de lemn a sampanului, dar Simms degeaba se strădui să vadă cine-i vorbea: nu reuşi să observe pe nimeni.

După ce ajunsese în submarin însă, îşi dădu seama că nici n-ar fi avut cum să-l observe pe cel care îi vorbise, pentru că, pur şi simplu, o făcuse într-un difuzor, urmărindu-l prin hublourile din partea de la pupa chioşcului.

Abia avură timp să se dezmeticească. O dată coborâţi pe scările ce duceau spre puntea de comandă, avură cu toţii strania senzaţie despre care auziseră de la ceilalţi camarazi care îşi petrecuseră o vreme pe submarine: aveai impresia că toate zidurile alea te pândesc, doar-doar te-or prinde singur la un moment dat ca să te strivească între ele.

În momentul în care intraseră pe puntea de comandă, mai înghesuită decât o căruţă cu toate cele trebuincioase, pornită pe lunga cale a Vestului îndepărtat, îi surprinseră vocile teribil de apropiate cu toatele: indiferent cine ar fi vorbit şi la ce distanţă s-ar fi aflat de tine, tot aveai impresia că îţi urlă cumva în ureche.

– Comandor Timothy, se prezentă un slăbănog care nu părea să aibă mai mult de 40 de ani.

Aflară mai târziu că sărise bine de 50 şi că războiul din Vietnam fusese ca o mană cerească pentru el. Il

obsedau din tinereţe încă practicile esoterice orientale, iar Da Nang i se păruse un loc magnific din care putea să afle una şi alta despre obiceiurile chinezoilor. Marea lui problemă era dieta, exclusiv

vegetariană, care îl obliga pe bucătarul submarinului la tot soiul de ingeniozităţi culinare, având în vedere că Timothy nu punea gura pe concentrate sau pe alte alimente tipice submersibilelor.

– Or să vă arate băieţii cabinele voastre... Am auzit că e şi un general cu voi. Se uită de la unul la altul până îl ochi pe Dougherty. N-avusese cum să-l recunoască altfel decât după aspectul fizic, pentru că Dougherty nu purta nici însemnele de armă şi nici uniforma măcar. Dumneavoastră sunteţi?

– Da, făcu William.

– În regulă. Mă tem că n-o să putem să vă acordăm prea multe semne exterioare de respect pe nava mea. Nu ţinem cont de aşa ceva pe aici şi, chiar dacă am vrea s-o facem, n-am avea cum! E o înghesuială de nedescris. V-am eliberat un loc în cabina secundului. E tot ce-am putut face pentru dumneavoastră. Secundul va dormi în cabina mea.

– Nu trebuia să te deranjezi, domnule comandor.

– *Denver* este nava mea. Ştiu perfect ce am de făcut, domnule general... Se chiori în periscop, făcu un tur de orizont, după care strânse mânerele piesei cu un pocnet metalic şi anunţă: Imersiune! Adâncime de *schnorchel*| Curs: 10 grade!

– 10 grade?! exclamă Mart. Nu mergem la Haiphong? Comandorul Timothy rămase câteva clipe pe gânduri, ca şi cum s-ar fi străduit să-l recunoască pe individul care îl luase atât de repede,

după care răspunse:

– Haiphong? Nu, domnule! Misiunea noastră e să organizăm o mică vânătoare în Marea Chinei. De ce credeţi că am dat fuga după voi?

Lu Dan urmări cu extrem de multă atenţie bomba lansată de ultimul „bulumac". Nimerise exact peste silozurile care mascau docul submarin. Ca şi toate celelalte, nu provocase nici o avarie, nici docului, nici submarinului. Mai periculoase i se păreau minele lansate de elicopterele de asalt în rada portului, chiar la ieşirea din şenal, dar Nikitin îi spusese lui Scedrin că nu-şi făcea probleme din pricina lor. *Komsomol* era echipat cu tot ce era mai nou în materie de depistare a explozibilelor şi, singurul avantaj obţinut prin minarea portului avea să fie că submarinul va părăsi Haiphong cu o *viteză* mai mică decât cea programată iniţial.

Lu se uită la ceas. La ora asta, submarinul trebuia să se afle în şenal, mai bine adăpostit decât oriunde altundeva. Probabil că exploziile care zguduiseră macaralele şi suprastructurile portului, care transformaseră toată rada într-o vâltoare de flăcări şi praf din care nu se vedea nimic clar, abia fuseseră auzite din submarin.

Aştepta cu nerăbdare întoarcerea lui Scedrin, ca să se convingă că lucrurile fuseseră exact după cum îşi imaginase ea.

Planul pus la cale împreună cu Personne şi cu Clark, la Saigon, se dusese de râpă. Boris îi dăduse să înţeleagă lui Scedrin că va face tot posibilul să blocheze turelele rachetelor în seara de 26 septembrie. Dar, sau se speriase în ultimul moment, sau pur şi simplu nu reuşise să-şi ducă planul la capăt, docul rămăsese la fel de inert pe tot parcursul serii trecute.

Lu nu putea decât să se uite în sus şi să-şi imagineze că sateliţii americani şi avioanele U2 de

spionaj se învârteau ca demente, la peste treizeci de kilometri înălţime, dând roată Haiphongului, în speranţa că vor vedea măcar un telescop de rachetă ASA printre macarale şi silozuri.

Mda. Totul se dusese de râpă, momentan, iar Lu trebuia să recunoască adevărul celor spuse de Clark: nici un dispozitiv, oricât de sofisticat, nu poate perfora o linie de apărare bine pusă la punct. Nici o sculă, oricât de inteligentă, nu putea să-ţi blocheze un submarin într-un port.

Chestia asta n-o puteau face în mod eficient decât oamenii. Nişte carcase, care de regulă cântăreau mai puţin de două sute de livre, extrem de puţin rezistente la şocuri, care se puteau defecta uşor, dar care se puteau folosi de inteligenţă ca să depăşească toate aceste handicapuri. Oamenii în slip fuseseră cei care debarcaseră la Betio, la Tarawa şi la Peleliu, ca să nu mai vorbim de Iwo Jima şi Okinawa. Tot oamenii deschiseseră drumul şi printre liniile de sârmă ghimpată din Normandia, croind poteci sigure pentru grosul armatei care îi urma.

Dogma asta o scosese un tip pe nume Draper Kauffman, cel care pusese pe roate trupele SEAL. Trecuseră peste 20 de ani de tehnologie de când Kauffman statuase acest adevăr, iar ce spusese el rămăsese în continuare în picioare.

Lu îşi aprinse o ţigară şi scoase din buzunar hârtia pe care i-o lăsase Scedrin. Ca să poată coopera cu

MIG-urile care vor decola de la Hanoi şi Cam Thuy, Scedrin trebuia să menţină legătura radio cu aeroporturile. Pe bileţelul pe care îl citea acum Lu, figurau lungimile de undă pe care chiar ea trebuia

să le asculte din acest moment 24 de ore din 24. Scopul ei, ca şi al lui Scedrin, era să împiedice intrarea în luptă a submarinului *Komsomol.*

Nu că unul sau altul ar fi dorit ca Vietnamul de Nord sau URSS să iasă ciufulite din încercare. Poate că şi Scedrin, ca şi Lu, făceau parte dintre cei care avuseseră norocul să dea peste puţinele creiere inteligente, care gândeau pe termen lung, în absolut toate armatele.

Ea, de pildă, era convinsă că Vietnamul de Sud era o invenţie; la fel ca şi sistemul de viaţă pe care îl promovau ei şi sprijinitorii lor din SUA. Ce-ar fi însemnat însă ca americanii să dovedească implicarea unui submarin strategic sovietic în conflictul din Indochina? Ce-ar fi însemnat ca submarinul *Komsomol* să ajungă să-şi lanseze încărcăturile tactice asupra Saigonului, Da Nangului şi a centrelor industriale din Vietnamul de Sud?

În primul rând, o grămadă de morţi şi de obiective făcute praf. Atât morţii, cât şi obiectivele erau vietnameze şi nu costau nici un ban URSS-ul. Iar americanii s-ar fi considerat îndreptăţiţi să răspundă din acel moment cu aceeaşi monedă. Rezultatul ar fi fost alţi morţi şi alte obiective distruse - de asemenea vietnameze.

Pe plan local, singurii care ar fi tras avantaje ar fi fost khmerii roşii din Cambodgea. Deja khmerii le puneau suficiente probleme în aprovizionarea Vietcongului din Vietnamul de Sud, iar după distrugerile provocate de bombardamentele tactice, ar fi fost un fleac pentru ei să se extindă spre Marea Chinei în detrimentul Vietnamului.

Pentru ruşi, lucrurile stăteau la fel de rău. Nu trecuseră mai mult de cinci ani de la tărăboiul din Cuba. Atunci se văzuseră siliţi să plece cu coada între picioare, retrăgând întreg armamentul strategic din Caraibe, fiind priviţi pieziş nu numai de membrii comunităţii internaţionale, dar şi de generalii de la Kremlin care se arătaseră sceptici faţă de toată acea desfăşurare de forţe.

Dar acum? Ce-ar fi însemnat să permită americanilor utilizarea armamentului tactic în Indochina?

Scedrin avusese noroc că dăduse peste un superior care înţelegea bine aceste lucruri. Lu nu ştia cum îl cheamă pe mareşalul aerului care îi strunea acţiunile lui Scedrin la Hanoi, dar aflase că fusese coleg de promoţie la Frunze şi la Leningrad cu amiralul Kuzneţov. În ce o privea, avusese noroc să lucreze cu Pham Vinh, un colonel tânăr, care studiase dreptul la Paris înainte să înceapă războiul de eliberare cu francezii.

Apoi fuseseră şi alte mici lucruri care le permiseseră să pună pe picioare toată afacerea. Pham Vinh îl cunoscuse pe Kuzneţov la o recepţie acum doi ani, la Moscova. Iar ginerele lui Kuzneţov se afla îmbarcat pe *Komsomol.*

Lu se urcă în Gazul sovietic care o adusese până în apropierea portului. Ii ordonă şoferului s-o ducă la o casă conspirativă situată undeva la ieşirea din Haiphong. Tot drumul, reflectă la ciudata înşiruire

de coincidenţe care le permisese să acţioneze într-o misiune comună cu inamici care nu simţeau nici ei nevoia să câştige un război cu orice preţ.

Nu era pentru prima oară când Lu se întreba dacă nu cumva oamenii se omorau prosteşte, numai din cauză că nu erau în stare să comunice între ei.

*

Scedrin aruncă şi el o privire în periscop, la invitaţia lui Nikitin. Lăsaseră în urmă vâlvătăi şi trombe de praf ce urcau până la cer. Abia dacă putea zări blocul tum din capătul bulevardului Vinh pe care bombardierele americane nu-l doborâseră; nu exista alt punct de orientare mai bun pe întreaga suprafaţă a Haiphongului.

– Nu-i aşa că am făcut bine că am plecat? îl întrebă Nikitin.

– Oare? Dacă ei ştiu că ne aflăm în zonă, vor scotoci marea după noi. La Haiphong vă aflaţi la adăpost.

– Era un adăpost din care nu puteam riposta. Dacă mai stăteam multă vreme acolo, scafandrii americani ne-ar fi zidit şena- lul şi n-am mai fi ieşit niciodată din port. Şi aşa, abia am putut scăpa de minele pe care le-au azvârlit în radă... Încă puţin, şi tot fundul portului s-ar fi transformat într-o podea căptuşită cu mine antisubmarin...

– Mda. Acum însă, sezonul de vânătoare s-a deschis.

– Prefer să fiu vânat decât să aştept în bârlog. În plus, parcă poţi să ştii când vine momentul ca din vânat să te transformi în vânător?

Nikitin închise periscopul şi comandă imersiune la patruzeci de metri. Era mai mult ca sigur că tot ce însemna ochi şi ureche electronică baleia de acum golful Haiphong. Avioanele care bombardaseră portul nu efectuaseră decât o misiune de intimidare,

dar Nikitin ştia cât se poate de clar că nu va trece mult timp până ce Marea Chinei să dospească de avioane şi elicoptere lansate în urmărirea lui.

– Scedrin, Scedrin! zise el. Dacă n-ar fi nevoie să dăm loviturile astea, aş scăpa de orice fel de plasă pe care vor s-o ţească băieţii ăştia tunşi pierdut care beau Coca Cola.

– Şi tu trebuie să-ţi primeşti ţintele tot prin radio... se apără Scedrin.

– Da. Dar la mine, transmisia nu durează mai mult de douăzeci de secunde. Tu o să ai însă nevoie de minute în şir de contact.

– Asta e! conchise Scedrin. Spune-mi! Crezi că ne pasc ceva probleme în viitoarea oră, sau mă pot duce să trag un pui de somn în cabină? în ultimele două nopţi n-am dormit decât patru ore...

Se întrerupse la mijlocul frazei. Comandantul nu-l asculta. Se apropiase de harta afişată pe ecranul de sticlă şi se uita la linia ţărmului.

– Dar, ca să-ţi arăt că mă pricep să-mi iau măsurile de prevedere, am să te familiarizez cu un sistem de emisie-recepţie pus la punct numai pe nava mea. Ghenadi! strigă Nikitin.

Un ofiţer de transmisiuni, scund şi gras, cu ochelari, se apropie de Nikitin şi-i făcu cu ochiul lui Scedrin:

– Ordonaţi!

– O secundă!

Nikitin tocmai marca pe harta de sticlă poziţia submarinului cu un creion dermatograf. Brusc, se răsuci către ofiţerul de transmisiuni:

– Vreau o antenă în imersiune aici.

– La ce adâncime o fixez? se interesă Ghenadi, apropiindu-se de pupitrul de comandă.

Nikitin păru să reflecteze. Dar, o ştiau cu toţii, aşa făcea el ori de câte ori acţiunea se încălzea.

– La opt metri.

– La opt metri, confirmă ofiţerul şi luă un microfon. Vreau să lăsăm pe loc o antenă, la adâncimea de opt metri, cu stabilizator giroscopic. Acoperi microfonul şi se uită la comandant. Mai doriţi altceva?

– Momentan, nu, clătină Nikitin din cap. Dacă o să fie nevoie, o să umplem marea asta cu cabluri de câte antene o să lăsăm în imersiune...

– Antene în imersiune?! îi iscodi Scedrin.

– Exact. E mică, nu poate fi detectată decât dacă dai peste ea din nebăgare de seamă sau dacă o prind pescarii în năvoade. Pluteşte între două ape la adâncimea pe care i-o fixez eu şi e ţinută acolo de o contragreutate. Când vreau să transmit ceva, decuplez contragreutatea, iar rezerva de flotabilitate a antenei devine pozitivă şi antena urcă la suprafaţă. E legată de submarin cu un cablu care se desfăşoară de pe un tambur. În felul ăsta, pot să vorbesc şi cu nevastă-mea acasă, liniştit... Un cablu din ăsta poate să atingă zeci de mile lungime...

– O să facem ca Hansel şi Gretel, comentă Scedrin, amuzat. Lăsăm firimituri de pâine în urmă.

– Mda. Numai că le lăsăm tocmai ca să nu se poată lua nimeni după noi.

Scedrin salută şi dispăru în puţul ce cobora către cabine. Având în vedere că pe tot parcursul ieşirii urma să coopereze cu Boris, primise un loc în cabina acestuia.

Intră şi se întinse pe patul îngust fără să se dezbrace. Ar fi putut să trimită un semnal încă de pe acum, dar mai mult ca sigur că asta ar fi făcut să fie privit cu suspiciune de ofiţerul CI care nici până acum nu catadicsise să se prezinte.

Treaba lui! Scedrin o va afla oricum şi va afla şi o grămadă de alte amănunte din discuţia pe care o pregătise cu Boris. Încercă să adoarmă, dar vibraţia permanentă a pereţilor îl făcu să se simtă neliniştit. În plus, aerul era deja excesiv de umed şi de cald. Cum naiba de puteau să stea tipii ăştia atâta timp în puşcăria asta subacvatică?

Se ridică din pat, se încălţă şi pomi către compartimentul rachete, unde ştia că se învârte Boris.

Îl găsi în faţa ecranelor sale, simulând traiectorii cu operatorul său, ca şi cum s-ar fi plictisit de moarte şi n-ar fi găsit altă metodă de a face să treacă timpul.

– Bună! începu Scedrin, neprotocolar. Cum merge?

Boris zâmbi acru:

– Când m-am îmbarcat prima oară pe un submarin, aveam impresia că n-o să mă plictisesc în viaţa mea de marşurile în imersiune. Aveam impresia că fac o chestie deosebită, pe care aş putea s-o povestesc prietenilor la nesfârşit, fără ca ei sau eu să ne plictisim vreodată. La a doua îmbarcare, starea asta nu m-a mai ţinut decât fix o săptămână. La a treia îmbarcare, am simţit cum mă apucă dracii după primele ore de imersiune. De atunci, e tot aşa.

Scedrin se uită la ceas:

– Să înţeleg că mai ai puţin şi te apucă dracii?

Boris râse şi corectă o traiectorie imaginară pe ecran.

– Ai dat-o în bară, îi zise operatorul. N-ai ţinut cont de direcţia vântului de sud-est!

– Îl dau dracului de vânt de sud-est! Stii bine că nu sunt în stare să mă *joc.* Nu-mi merge capul decât când tragem efectiv!

– Mda... făcu Scedrin. Înţeleg că dracii te-au apucat deja!

– Nu încă! Nu încă, făcu el.

– Mai ai treabă pe aici? se interesă Scedrin. Boris făcu semn că nu. Hai în cabină, atunci. Nu mă descurc deloc în spaţiile astea înguste ale voastre.

– E perfect! Poate că timpul o să treacă mai uşor cu tine. Serghei, îl arătă el pe operatorul cu ochi piezişi, de oriental, mă scoate mereu din circulaţie!

Râseră şi ieşiră din comandă. După câteva secunde, închideau uşa cabinei, iar Scedrin nu-i lăsă timp lui Boris şi tăbărî pe el cu întrebările:

– De ce n-ai scos turelele?

– N-am avut cum. De ultima oară de când aţi fost voi aici şi până am ieşit din port, Nikitin a ţinut să verifice personal şi ultimul şurub de pe submarin. N-am putut face nimic.

– Ce? Nikitin se pricepe la rachete?

– Despre rachete nu ştie decât generalităţi. Problema e că singurele asupra cărora puteam să acţionez erau cremalierele care telescopează lurelele. Aia e o problemă mecanică. N-aveam cum să le blochez fără să să găsească cineva care să le deblocheze cu uşurinţă... Asta dacă nu cumva mă

puneam cu ciocanul pe ele şi atunci s-ar fi prins cu toţii că e vorba de un sabotaj şi lucrurile s-ar fi împuţit şi mai şi...

– Mă rog, admise Scedrin. Tu ce alte instrucţiuni ai primit de la amiral?

– Exact acelea pe care le-ai primit şi tu. Boris se uită într-o parte şi respiră adânc, după care se hotărî să întrebe: Ai idee pentru ce trebuie să facem toate astea?

Scedrin se încruntă.

– Foarte explicit nu mi s-a spus nici mie. Un şef de-al meu de la Moscova este însă extrem de agitat pe tema voastră. El crede că am putea începe un război mondial, dacă nu suntem atenţi...

Boris se holbă, neîncrezător. Dădu să râdă în hohote, dar zâmbetul i se curmă la jumătate, văzând expresia impasibilă întipărită pe chipul lui Scedrin. Cu excepţia masticatorilor cu care frământa veşnica gumă de mestecat, faţa lui părea împietrită.

– Un război mondial?!... reuşi Boris să articuleze.

– Exact. Ai mai auzit tu să fi folosit cineva rachete tactice până acum? Care crezi că ar fi reacţia pe afară, după ce tu ai apăsa pe butoane, ca atunci când te joci cu Serghei?

Boris îl privi pe Scedrin în ochi. Dar n-avea nevoie să-i vadă figura ca să-şi dea seama că nu-i dădea prin cap să facă nici un fel de glume. Îi reveni în minte - pentru a câta oară? - gândul că el, Boris Denisovici Volkov, nici n-ar fi trebuit să se facă militar de fapt, sau, şi mai corect, că era un militar în conservă, atât la propriu, cât şi la figurat.

Nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut ucide oameni, cu atât mai puţin îşi pusese vreodată problema că la locul de impact al rachetelor sale se aflau indivizi care îşi trăiau vieţile, bune sau rele, uşoare sau dificile. Pentru el nu existau decât nişte

puncte marcate cu cruci roşii pe ecranul din comandă. Problemele lui se rezumau la a gândi rapid şi la stabilirea unor traiectorii a căror abatere de la ţintă să fie minimă.

Într-un fel, între el şi Vorobiov, ataşatul militar, nu erau diferenţe fundamentale. Nici unul, nici altul nu trăiau cu conştiinţa faptului că, indirect, ajungeau să ucidă. Ucideau indirect, de la adăpost. Boris se întrebase însă totdeauna ce fel de oameni fuseseră cavalerii medievali, care începeau lupta în zori şi o încheiau tocmai seara, privindu-şi adversarii în ochi ore în şir?

Era sigur că astfel de gânduri nu-i trecuseră niciodată prin cap unuia ca Vorobiov.

– Ei? îi dădu ghes Scedrin. Ce părere ai?

– Vrei să spui, începu el cu voce tărăgănată, că în cele cinci minute pe care le am la dispoziţie ca să lansez rachetele, după ce primesc coordonatele, se joacă un război mondial?

– Dacă nu faci în aşa fel încât rachetele să cadă undeva în mare, ai să declanşezi un război.

– Cum să lansez rachetele în mare?

– Asta ziceam şi eu. Cum să le lansezi în mare?... Aşa că nu rămâne decât o singură soluţie. Să nu se declanşeze sistemul. Să nu apuci să tragi. Cum militarii de stat major sunt nişte indivizi extrem de precauţi, au învăţat lecţia ofiţerilor germani din al doilea război mondial. Ei au făcut ca lucrurile să funcţioneze astfel încât e imposibil ca o dată amorsate ordinele de la Moscova, rachetele tale să *nu* lovească ţintele. Deci trebuie făcut în aşa fel încât *tu* să n-apuci să le tragi... Pricepi?

Boris se înroşi. Simţea cum broboane de sudoare îi alergau pe frunte. Oamenii ăştia ştiuseră tot timpul că el nu se poate sustrage ordinelor. Oamenii ăştia ştiuseră tot timpul că Boris De- nisovici Volkov nu e bun decât să calculeze traiectorii cu maximum de viteză. Ştiuseră tot timpul că nu au de-a face decât cu un militar de conservă.

– Cam aşa suntem toţi, râse Scedrin, ghicindu-i gândurile. Nu mai tragem în oameni. Tragem în ţinte. N-a mai rămas decât o mână de războinici adevăraţi: tipii din prima linie şi gherilele... Restul nu suntem altceva decât nişte jucători mai mult sau mai puţin abili.

– Înţeleg, făcu Boris. Ne jucăm de-a şoarecele şi pisica într-un mod mai special. Şoarecele îi dă informaţii pisicii despre ce are de gând.

Scedrin încuviinţă, gânditor. Adăugă:

– Şoarecele îi dă informaţii pisicii despre cum ar fi mai simplu de capturat, Boris, asta facem noi. S-ar putea să fie nevoie chiar să le înlesnim misiunea americanilor care ne caută. şi o să facem asta, fără ca americanii care ne vânează să ne cunoască. Suntem între ciocan şi nicovală.

– Chestia asta o să provoace sigur un scandal diplomatic cu chinezii, spuse Clark şi îi întinse peste umăr lui Personne sticluţa de oţel. L-am primit de acasă alaltăieri. E whisky de casă, făcut de tata la ferma noastră de lângă Shenandoah. Prohibit de FDA.

Personne desfăcu capacul şi adulmecă licoarea. Fusese totdeauna de părere că un whisky excepţional aduce la gust şi la aromă cu un soi de armagnac al cărui nume - ciudat! - nu şi-l mai

amintea. Whiskyul pe care i-l oferea Clark promitea mult în acest sens. Il gustă.

– Cam ce producţie scoate tatăl tău la fermă?

– Nu mult. În jur de două sute de litri anual. Ne ajunge nouă şi prietenilor noştri.

Personne îl privi cu coada ochiului, dar, ca de obicei, Clark se uita aiurea, ca şi cum l-ar fi jenat afirmaţia pe care o făcuse.

– Mulţumesc, Clark.

– Cu plăcere.

– Şi? Te deranjează ultimatumurile chinezilor?

– Ah, nu! Le ador! Mai ales dacă ştiu că le provoc eu, le urmăresc cu o atenţie de colecţionar. Oricum, nu avem de ales. Planul lui Lu nu a ţinut, iar noi trebuie să blocăm cumva acţiunile *Komsomol-* ului...

– Uite-o! îl întrerupse Jacques şi Clark aprinse o dată farurile.

Maşina care venea pe contrasens opri chiar în dreptul lor, Personne se grăbi să deschidă portiera din spate. O umbră se strecură afară din celălalt automobil şi din doi paşi ajunse pe bancheta din spate, lângă Jacques.

– Am fost precaut cu voi, sper că vedeţi! spuse Clark. V-am rezervat locurile cele mai bune din maşină.

Lu chicoti şi adulmecă aerul.

– Ooh! L-ai iniţiat pe domnul Personne în tainele whiskyu- lui de Shenandoah...

Jacques simţi că-l umflă râsul.

– Ascultă, Lu! De ce naiba lupţi tu de partea Vietcongului? Eşti, cum să spun... cu totul şi cu totul altfel decât o comunistă înverşunată. Prin simplul fapt că te pricepi la mâncăruri şi la băuturi fine...

– Poate că am chef să-i iniţiez pe vietnamezi în plăcerile de lux... Poate că am chef să se democratizeze consumul de whisky de Shenandoah... Poate că am semnat un contract cu imperialiştii ca să învăţ poporul cu înlesnirile fast-food-ului, ce părere ai?

Jacques rămase cu gura căscată.

– Uite ce e! zise el. Având în vedere acţiunea la care participăm, dacă îţi vine cumva în cap să ni te alături, te asigur că cetăţenia franceză nu va fi o problemă pentru tine. Nu sunt foarte sigur că amicii tăi din *Lao Dong* apreciază whiskyul şi salatele franţuzeşti. Nu sunt produse naţionale.

– OK! OK! îi opri Clark. Ia spune-ne, Lu! Cum stau lucrurile?

– *Komsomol* a părăsit Haiphong, iar Scedrin mi-a lăsat lungimile de undă prin care va comunica cu comandamentul aerului de la Hanoi. Le aveţi aici, zise Lu şi-i întinse o hârtie împăturită lui Clark. Nu ştiu încă dacă submarinul va acţiona din marş sau dacă nu-şi va alege vreo bază...

– Cel mai comod pentru *Komsomol* va fi s-o facă din marş. Orice submarinist ştie că-i e mai bine dacă acţionează din mers. O să încerce să-şi păstreze libertatea de manevră.

– Probabil. Dar dacă voi îi veţi pisa cu operaţiuni de cercetare, or să trebuiască să-şi găsească un bârlog.

– Ne-am gândit la asta şi o vom face, zise Jacques. Problema e că amicul Clark estimează o reacţie dură din partea Beijingului.

– Ce vă pasă vouă de Beijing? Ei n-ar avea decât de câştigat din tărăboiul care stă să se işte aici... Uite cum sună planul lui Scedrin. La un anumit moment,

submarinul îşi va primi ţintele de la Leningrad. În acel moment, echipa de la bord se va pregăti de lansare. Scedrin va trebui să ia legătura cu forţele operaţionale de pe aerodromurile Hanoi şi Cam Thuy, astfel încât aparatele noastre să pornească un raid de bombardament asupra Vietnamului de Sud. În paralel, o serie de aparate de la baza Hong Gai va trebui să se ridice şi să urmeze îndeaproape traiectoriile rachetelor lansate de Boris. Va fi un raid în valuri, pentru că nenorocitele astea de *Groznîi* se deplasează cu Mach 2+. Scedrin n-a dormit două nopţi numai ca să calculeze câte valuri de supersonice de acoperire vor fi necesare pentru a prinde în conul lor de umbră rachetele...

«■ - şi cam câte valuri sunt necesare?

Lu îşi aprinse o ţigară şi se uită de la unul la altul.

– Mă întreb de ce vă e atât de frică de reacţia chinezilor... Sunt băgaţi şi ei în povestea asta până în gât. Noi nu avem suficiente aparate de acoperire, aşa că am făcut apel la fraţii noştri chinezi să ne trimită nişte aparate şi au făcut-o... zise Lu, şi se decise, în sfârşit, să răspundă la întrebare: Ţinând cont că Boris o să lanseze 12 bucăţi de undeva din Golful Tonkin până peste Vietnamul de Sud, pe o distanţă de aproximativ şase sute de mile marine, Scedrin estimează necesarul de aparate la opt valuri de câte 12 bucăţi, navigând la o viteză de Mach 1,3. Asta înseamnă 96 de aparate de acoperire, pornind numai de la Hong Gai. Dacă la astea adăugăm aparatele puse în stare de alertă la Hanoi şi la Cam Thuy, reiese un necesar de peste 130 de aparate.

– Scedrin ăsta al tău ştie ce face? se miră Clark. Cum îşi imaginează că va masca 12 rachete cu 96

de aparate de zbor? Un Hawkeye E-2C e în stare să supravegheze toate aerodromurile voastre de unul singur. O să se prindă la un moment dat că au apărut 12 piese suplimentare în aer...

– Asta nu mai e treaba lui Scedrin. El trebuie să-i ducă de nas pe ai noştri. Pe ai voştri, voi trebuie să-i duceţi de nas. De fapt, totul stă pe umerii tipilor pe care i-aţi trimis în golf. Dacă ei îşi duc misiunea la bun sfârşit, avioanele alea de la Hanoi, Cam Thuy şi Hong Gai or să se învârtă în aer prosteşte şi vor efectua un raid obişnuit, pentru că nu vor avea ce să acopere...

– Pricep, făcu Clark. Problema e că va trebui să aflăm pe unde se află submarinul. Scedrin când o să-ţi dea primele semnale?

– Nu ştiu. Cât de repede va putea.

– Iţi dai seama că, dacă aflăm prea târziu unde se află *Komsomol,* oamenii noştri nu vor mai putea acţiona împotriva lui.

– Ca să comunice, Nikitin va fi obligat să scoată o antenă la suprafaţa mării. Spuneai că un singur Hawkeye poate supraveghea tot golful Tonkin. O să-l depistaţi şi o să vă îndreptaţi oamenii acolo unde e necesar.

– Ca să găseşti o antenă într-o mare, nu ajunge un Hawkeye, stabili Clark. Scedrin ăsta nu poate fi şi el contactat cumva? Să ne transmită poziţia submarinului?

– Glumeşti! Sunt sigură că cei de acolo sunt cu ochii pe el. În al doilea rând, nimeni altcineva de pe ţărm nu mai este avizat asupra afacerii... Ar bătea la ochi dacă i-am cere mereu una şi alta lui Scedrin...

Tăcură toţi trei. Clark răsuci cheia în contact.

– Vii la Saigon cu noi? o întrebă pe Lu.

– Ce rost are? Trebuie să supraveghez desfăşurarea operaţiunii de la mine, de la Haiphong. V-am dat datele. *Toate* datele! Acum nu ne rămâne decât să ne descurcăm. Deschise portiera şi dădu să iasă din jeep, dar se întoarse în ultimul moment. Mai păstrează o mostră din whiskyul ăla al tău. Am chef s-o facem latră, eventual la Hu şi, dacă terminăm afacerea cu bine.

– Aşa am să fac.

– Bine. După aia, cine ştie când o să mai am ocazia să degust o licoare ca asta...

*

– Pur şi simplu, trebuie să staţi pe loc, îi zise comandorul Timothy generalului. Vă înţeleg nerăbdarea, dar ce rezolvăm dacă vă dau drumul afară de pe acum? De unde sunteţi atât de sigur că submarinul se află la Bac Long?

– Este singura insulă din Golful Tonkin cu facilităţi pentru andocarea submarinelor, zise Dougherty, bătând cu palma în hârtiile pe care, în sfârşit, Spaatz consimţise să le dezvăluie.

Le desigilase cu două ore în urmă, ceea ce fusese un prilej de amare reflexii din partea lui Andy:

– Ne prinsesem că trebuie să ajungem la Haiphong şi uite că nu mai mergem acolo. Bănuiam că avem de-a face cu un submarin şi uite că trebuie să vânăm unul. Ce ziceţi, domnule comandor? Găsim noi acul în carul cu fân?

– De unii singuri, nu. Dar o putem face cu ajutor. Până una alta, am să-mi pun transmisioniştii să măture suprafaţa golfului în căutarea unor puncte de emisie mai bizare.

– Luaţi-l şi pe Simms printre ei! sugerase Mart. El e un fel de vrăjitor în comunicaţii.

Trecuseră 12 ore de căutări şi singurul lucru pe care reuşiseră să-l afle fusese chiar de la Personne: *Komsomol* părăsise Haiphong la ora 2.00, în £7 septembrie, imediat după un bombardament lipsit de sens al portului. Dougherty sugerase ca *Denver* să se îndrepte direct spre insula Bac Long Vi, dar atât Personne, cât şi Timothy acum, respinseseră ideea.

Întâi de toate trebuia depistat submarinul. Luaseră legătura de urgenţă cu Saigonul, iar Personne le spusese că tocmai se pusese pe picioare o misiune capabilă să are cu unde şi locatoare tot golful în căutarea submarinului sovietic. Avioane de recunoaştere de la Saigon, elicoptere antisubmarin de la Dong Ha şi Da Nang, patru distrugătoare şi trei Hawkeye, care urmau să se învârtă încoace şi încolo, sub o acoperire de F-111 şi de Thunderbolturi.

– O să avem un creier bicefal al operaţiunii, le comunicase Personne în final. Jumătate aici, în biroul generalului Lintz, şi jumătate la voi. Aşa că nu mai băgaţi antena în apă că o să trebuiască să vorbim tot timpul.

Comandorul Timothy se băgă imediat pe fir:

– În cazul ăsta, trebuie să-mi asiguraţi şi mie protecţia, fir-ar al dracului! Cu o antenă pe care o târâi la nesfârşit după mine, chinezoii ăştia or să mă fileze... Mai mult ca sigur!

Din difuzor se auziră şoapte precipitate, brusc acoperite de vocea generalului Lintz:

– O să ai acoperirea pe care o ceri, Timothy, doar nu crezi că-s tâmpit!

– Cât despre şmecherii ăia pe care i-aţi ridicat de la Saigon, mai bine i-aţi pune în puţul ancorei. Am aflat câte ceva despre ei şi s-ar putea să trebuiască să-i folosim. Vreau să-i băgaţi în spe- rieţi până una alta. Generale Dougherty, mă auzi?

– Cinci pe cinci, Jacques.

– Întreabă-i doar atât: Câte hectare de mac au primit în mai în Birmania?

– În regulă... Câte hectare de mac au primit în mai în Birmania?

– Asta e. Să vă rupeţi picioarele!

*

Simms se strecură afară din cuşetă şi se îndreptă tiptil către toalete. Mendez ridică şi el capul din pături:

– Eşti gata? îl întrebă.

Simms îi făcu un semn scurt din cap.

Ieşiră amândoi din cabină şi o luară prin puţ către nivelul următor. Ajunseră pe un culoar gol în care nu se auzeau decât vocile celor din puntea de comandă. Apoi o cotiră spre tribord şi dispărură pe cea mai apropiată uşă, pe care Mendez se asigură că o trăsese bine după el.

Negrul aprinse o lanternă şi se uită la Mendez.

– Îţi dai seama, începu el, că tot ce-am mai mâncat şi tu şi eu în războaie până acu' e floare la ureche faţă de ce ne aşteaptă...

– Unde vrei să ajungi?

Simms se scotoci în buzunarul pantalonului şi scoase un pachet de ţigări. Mendez dădu să pufnească în râs. Probabil că lui Simms i se păruseră

o eternitate cele câteva ore petrecute la bordul lui *Dehver.* Nu pusese ţigară în gură de când venise şi probabil că dăduse în clocot.

– Ce naiba, Simms? Ţi-era frică să nu te prindă ăştia singur de m-ai chemat să vin cu tine?

Negrul îşi aprinse ţigara, trase fumul adânc şi rămase aşa, ca şi cum ar fi aşteptat ca nicotină inspirată să-i difuzeze în întreg corpul. Chipul i se lăţi într-o expresie de plăcere nefirească, după care dădu drumul fumului.

Zise:

– Ştiu că niciodată n-ai plecat într-o misiune fără să nu-ţi aduci oamenii înapoi. Aş vrea să-mi faci şi mie o vrajă...

– Ţie?! O vrajă?! De ce?

– Mi-e frică, Mendez! În viaţa mea nu mi-a fost frică de nimic. Nici când m-au înconjurat vietcongii, nici când au tras cu tunul după mine, numa' acu'! Nu se întâmplă nimic în juru' meu şi simt cum mă trec sudorile...

– N-ai mai fumat... Încercă Mendez să-l liniştească.

– Am mai stat io nefumat şi ştiu cum e! Acum mi-e altfel de frică.

Mendez tăcu. Ascultă murmurul discret al motoarelor şi crezu că descoperă de ce i se făcuse frică lui Simms.

– N-ai mai fost pe un submarin, aşa e?

Simms clătină din cap.

– Ascultă, Mengele! Tu eşti mexican. Eu sunt cioroi.

Ştiu că trebuie să ai lu nişte trucuri cu care să ajuţi oamenii... Vreau să mă ajuţi şi pe mine acu', reluă el, trăgând cu nesaţ din ţigară. Ştiu cât se poate de

clar că dacă nu-mi faci un truc, o să crăp. Simms o să crape dacă nu-l ajuţi acu', Mengele!

Mendez rămase pe gânduri. Brusc, îl privi pe negru dintr-o parte şi-l întrebă:

– Da' de unde ştii tu că mă pricep la farmece?

– Stie toată lumea, Mendez! Stie toată lumea... Am auzit cum făceai în timpul războiului vostru...

Mendez dădu din cap şi se dădu bătut.

– În regulă, Simms! Ia treci tu în genunchi, cu spatele la mine.

Simms se execută imediat, iar Mendez, ezitând, îl apucă de ceafă cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi frecă părul sârmos din creştet. După câteva secunde, începu să scandeze ceva pe nas.

– Hei! se întrerupse la un moment dat. Lasă ţigara, Simms! Nu trebuie să fumezi când fac chestii d'astea!

Negrul puse chiştocul lângă el şi-l stinse cu puţină salivă dată pe degete, iar Mendez îşi reluă gesturile stranii. Spre final, îşi scoase cuţitul din buzunar şi-l crestă pe Simms pe ceafă, îşi trecu arătătorul peste minuscula pată de sânge şi-l rugă pe Simms să se ridice.

Ii arătă picătura de sânge şi-i făcu semn s-o înghită. Simms îi linse degetul cu promptitudine.

– Dacă negrului Simms o să-i curgă sânge, sângele ăla să ajungă tot în trupul negrului Simms.

II mai crestă o dată pe frunte şi repetă figura, numai că de data asta el fu cel care supse sângele.

– Dacă negrului Simms o să-i curgă sânge, sângele ăla să i-l dea prietenul lui, Mendez!... Gata! îi zise şi puse pumnalul la loc.

Simms părea să-şi fi revenit. Căută chiştocul şi şi-l aprinse, după care se uită' cu coada ochiului la Mendez.

– Hai să nu ieşim deodată din toaletă... Ai mei spuneau că marinarii ăştia au tot soiul de obiceiuri ciudate... N-aş vrea să creadă că suntem ca ei...

– Cum vrei, Simms, spuse Mendez şi-l lăsă să iasă primul.

II urmă, după mai bine de un minut în care se uşură. Dar numai ce ajunse pe culoarul care ducea spre cabinele lor şi simţi că şi pe el îl apucă frica. Avea impresia că prin vene îi curg cuburi de gheaţă, aşa cum nu mai simţise decât o dată în viaţă: atunci când fugise de acasă după ce spărsese magazinul lui Alon- so ca să fure doi pui.

Se întoarse în cabine şi văzu că toţi băieţii erau treji.

– Hei! Ce naiba aveţi?

Tarjac îşi scosese centura şi o agăţase de marginea patului. Intr-un lighean pe care îl aşezase între picioare făcuse clăbuci şi acum îşi ascuţea pumnalul de centură. Simms îşi golea pachetul de ţigări pe care le fixa în curelele interioare ale căştii şi, naiba ştie de unde, scosese un pumn de nisip pe care îl îndesa acum în pachetul golit.

– Nisip de la Quang, îi explica el lui Lennox, care se prefăcea că-şi curăţă mitraliera M60, care oricum strălucea şi de care oricum nu va avea nevoie, după ce aflaseră cam ce fel de misiune îi aştepta.

Frank îşi dădea cu vaselină pe faţă, discutând în şoaptă cu Mart. Igor mesteca pesmeţi, iar Giuseppe făcea noduri cu o singură mână. Mendez simţi cum frica pune stăpânire pe el din ce în ce.

– Băieţi, începu el. Dar ăştia nici nu ne-au spus măcar că ar trebui să ne pregătim... Dracu' şţie pe unde o fi submarinu' ăla...

– Tu crezi, începu Andy, tu crezi că e aşa departe?

Mendez nu mai apucă să răspundă. Difuzoarele din perete începură să piuie ascuţit, iar vocea secundului se auzi, printre ţignalele alarmei:

Toată lumea la posturi! A1armă roşie! Toată lumea la posturi!

Stând pe platforma de beton din faţa cazematei ce domina plaja, maiorul Xuyen Binh se gândea că fusese norocos toată viaţa lui. Privind la întinderea plată a mării, sorbind dintr-o cană cu ceai, lui Xuyen nu i se păruse niciodată că războiul era mai îndepărtat decât până acum.

Insula Bac Long Vi era un paradis pentru un vietcong în anii '60, iar Xuyen se felicitase că alesese postul de artilerist-şef aici. Departe de convoaiele de aprovizionare care se duceau spre Da Nang, în afara traiectoriilor raidurilor aeriene care se îndreptau către Haiphong "sau Hanoi, Bac Long Vi nu era decât un punct întărit, pe care un om cu calităţile lui Xuyen nu trebuia decât să-l administreze cât mai bine ca să primească la inspecţii cele mai înalte calificative. Dacă stătea să se gândească, insula era croită special parcă pentru a fi o oază de linişte pentru şefii tracasaţi ai *Lao Dong-u|ui*, iar el, maiorul Binh, aducea din ce în ce mai mult cu un director de hotel care avea grijă de

odihna personalităţilor din partid.

Îşi amintea de cele spuse de tatăl său, când îl îndemnase să intre în Viet Minh: Alege-i pe ăştia, pentru că naţiunea vietnameză n-o să piară cu una

cu două, iar ei sunt cei mai activi. Dacă e să pierim, oriunde altundeva te-ai duce, praful o să se aleagă de tine. Şi mai ales, nu te băga în faţă! Lasă-i pe alţii să se umple de glorie. Tu străduieşte-te să-i faci pe şefi să se simtă bine!

J

Bineînţeles că Xuyen nu-şi ascultase tatăl, ba chiar îl acuzase în sinea lui de defetism, pe care îl pusese pe seama consu

mului excesiv de rachiu de orez. O dată intrat în Viet Minh, fusese trimis ca servant de tun şi, pentru că mintea îi mergea rapid, şeful lui, un locotenent care făcuse şcoala în Franţa, la Saint Cyr, îl trimisese să urmeze un curs de perfecţionare în artilerie la Lai Chau.

Cursul trebuia să dureze şase luni, după care Xuyen avea să revină la unitatea sa. N-" ' făcut-o însă, pentru că şi cei de la Lai Chau l-au remarcat şi i-au trimis în China, să studieze la o şcoală de ofiţeri de artilerie. Când Xuyen a terminat şcoala, Vietnamul şi Franţa semnaseră armistiţiul de la Geneva, iar el nu mai avea unde să lupte. Aşa că Xuyen fusese trimis în URSS, la Vladivostok, unde se specializase în apărarea de coastă.

Când alesese Bac Long Vi, o făcuse cu intenţia cât se poate de clară de a le lua faţa comandanţilor de la Hanoi. Războiul cu sudul abia începuse, iar Comitetul Central considera pe vremea aceea că întreaga coastă nordică va fi supusă unor asalturi,

debarcări şi bombardamente nesfârşite.

Poziţia excentrică a insulei îl făcuse pe Xuyen să se simtă ca un fel de cavaler solitar, în calitate de

comandant al ei. Un cavaler solitar care îi va ţine mereu în şah pe agresorii patriei sale.

N-avusese prilejul s-o facă niciodată. Bac Long Vi se transforma încet, dar sigur, într-o staţiune de recuperare pentru bonzii partidului.

Ceea ce nu-l împiedicase pe Xuyen să înarmeze insula până în dinţi şi s-o transforme într-o fortăreaţă inexpugnabilă - conform doctrinei militare învăţate la Vladivostok.

j

Insula era alcătuită din stânci rotunde, conglomerate, şi nu avea decât o singură plajă: către sud. În partea de nord se afla un golf natural, pe care la un moment dat Xuyen primise ordinul să-l dragheze şi să-l amenajeze într-un doc inundabil la flux, cu ecluze, cheiuri şi macarale, astfel încât puţinele nave ce alcătuiau flota Vietnamului de Nord să poată fi retrase aici la nevoie pentru reparaţii. Dincolo de golf, către nord, fundul mării se adâncea brusc, iar comandamentul marinei amplasase în apă o platformă de supraveghere pentru submarine, pe care o dotase cu radioloca

toare, antene şi staţii de emisie, toate având rolul de a supraveghea traficul din partea de nord a golfului Tonkin.

Militarii detaşaţi pe platformă au ajuns automat sub comanda lui Xuyen, care, pe măsură ce lunile treceau, simţea cum devine din ce în ce mai mult suveranul de necontestat al insuliţei. Singurele

momente în care trebuia să fie atent erau cele în care soseau comandanţii, dar, cu timpul, maiorul ajunsese să aprecieze la adevărata lor valoare sfaturile tatălui său.

Pe ei îi trata bine şi, ca să nu aibă impresia că stă degeaba sau că n-ar fi util, profita de sosirea lor ca să facă comenzi peste comenzi de materiale. Transformase plajele în tot atâtea câmpuri de mine, motiv pentru care nici chiar comandanţii care veneau la odihnă nu-şi mai permiteau să facă baie decât din sampanele care mişunau în cel de-al doilea port, amplasat undeva la câteva mile est de plajă. Fundul mării însuşi fusese perforat, astfel încât militarii lui Xuyen să poată amplasa stâlpii de susţinere pentru plase antisubmarin.

Plasele astea nenorocite erau, de altfel, singurul lucru care îi mai lipsea. După părerea lui Xuyen, Bac Long avea toate şansele să devină la un moment dat ţinta unui raid dirijat de pe submarin, nu de alta, dar prea mulţi şefi veneau pe aici ca să-şi petreacă zilele libere, constituind o ţintă predilectă pentru comandouri. În plus, Bac Long putea să devină oricând un refugiu pentru submarine, în ipoteza în care Vietnamul Popular s-ar fi decis să se doteze cu astfel de echipamente. El unul depistase un loc ideal pentru andocarea submarinelor, undeva la două mile sud de insulă.

Dar activitatea lui Xuyen nu se oprea aici. Organiza şedinţe de tragere de trei ori pe săptămână, două de zi şi una de noapte, astfel încât, chiar dacă Bac Long Vi nu văzuse picior de american, avea probabil mai multe proiectile trase pe cap de militar decât orice altă unitate combatantă din Vietnam.

Xuyen putea deci să fie mulţumit. Oamenii săi cunoşteau insula ca în palmă, foraseră coridoare şi adăposturi printre stânci, erau instruiţi, iar fiecare inspecţie se lăsa cu laude la adresa lui.

Sorbi ultima gură de ceai şi se uită în larg. Se pregătea să-şi aprindă o ţigară când auzi paşii grăbiţi ai lui Bui Van, aghiotantul său.

– Tovarăşe maior! Sunteţi chemat de urgenţă la telefon!

Anii de inacţiune nu făcuseră din Xuyen un gras care abia să-şi mişte şuncile de colo până colo. Ţâşni din scaun şi se repezi spre cazemată. În drum, îl întrebă pe Bui:

– Ce zi e azi?

– Miercuri.

– Ciudat. Tovarăşii de la Hanoi nu vin decât de vineri încolo. Şi în nici un caz la sfârşit de lună... Poate om avea o delegaţie mai deosebită, mai ştii?

– O fi vreo delegaţie de străini, făcu Bui cu ochiul. Delegaţiile din ţările frăţeşti se lăsau totdeauna cu chiolhanuri nemaipomenite.

– Stai că văd eu! conchise Xuyen şi ridică receptorul. Maiorul Xuyen Binh la aparat.

Rămase cu receptorul lipit de ureche. Bui şi bucătarul remarcară cum degetele maiorului se albesc din ce în ce. Răspunsurile lui monosilabice se succedau din ce în ce mai hotărâte, iar totul se finaliză cu un „înţeles!" tunător.

Când se răsuci să-i privească pe cei doi, zâmbea, ţinând ochii mijiţi.

– Vreau să-i chemaţi pe toţi şefii de armă la mine. O să ne viziteze un alt fel de delegaţie.

*

George Masters n-avea decât 25 de ani şi era comandant de escadrilă de elicoptere antisubmarin. Cu alte cuvinte, avea în subordine cinci elicoptere Choctaw, care puteau transporta fiecare câte 18

militari. Ziua de 29 septembrie începuse pentru el în patul soţiei unui ofiţer de informaţii din Hue, un vietnamez veritabil, care plecase în misiune cu 24 de ore în urmă. Un detaşament vietcong fusese capturat în apropiere de Khe San, iar insul, care era expert în dispunerea marilor unităţi vietnameze, fusese chemat de urgenţă să stabilească repartiţia pe teren a trupelor inamice.

Urmarea fusese că George, un expert în dispunerea zonelor erogene ale vietnamezelor, fusese chemat de urgenţă în casa unui coleg. De cheie făcuse rost Vian, soţia ofiţerului de informaţii, încă dinainte ca George să aterizeze. Casa colegului nu avea telefon, aşa că George a fost trezit de o bătaie puternică în uşă, la fix 7.00 dimineaţa, deşi comandantul unităţii de recunoaştere an-tisubmarină îl asigurase că permisia lui va dura cel puţin trei zile.

Vian nici nu apucase să se trezească bine când George străbătuse de câteva ori drumul dintre baie şi bucătărie, din ce în ce mai îmbrăcat şi abia dacă îşi dădu seama ce se întâmplă când el o sărută şi-i spuse că îi pare rău, dar trebuie să plece.

– Lasă cheia la Mark! îi spuse. Nenorocitul! E mult mai norocos decât mine! Rămâne pe loc.

Mark era cel care ţinea <pa$a în care se întâlneau ei. Pilot ca şi Masters, era ţintuit la sol de un examen medical pe care nu-l trecuse. El pretinsese că nu era vorba decât de un surmenaj pasager, însă

medicii comisiei fuseseră cât se poate de fermi şi îi ridicaseră permisul de zbor, drept pentru care Mark mai mult se învârtea în jurul casei, ocupându-se de trampele colegilor săi.

– Vezi să nu fie Mark mai norocos decât vrei tu! îl ameninţase Vian, mai în glumă, mai în serios.

George se oprise în uşă:

– Cu soţul tău n-am nimic! Dar dacă te prind cumva cu Mark, deşi mi-e prieten, să ştii că vin dracului pân-aici cu elicopterul şi praf vă fac pe amândoi! Ştii că un Choctaw vede prin ziduri!

Un Choctaw nu vede *chiar* şi prin ziduri, dar Vian n-avea de unde să ştie asta. Sau, în orice caz, Choctaw-urile pe care le comanda George n-o făceau: ele erau utilate cu hidrolocatoare, analizoare de gaz şi contoare de particule radioactive, din cele care traversau cămaşa de protecţie a submarinelor; iar unul dintre elicoptere avea chiar un termograf şi un magnetometru pentru depistarea submarinelor atomice.

Pentru Vian însă, George o ştia, n-aveai nevoie decât de ochi buni: te prindeai imediat când privirile ei începeau să patineze aiurea şi după aia nu-ţi rămânea decât să pui aparatele pe pilot automat, că de restul avea ea grijă. Era mai ceva ca un turn de control în ce-i privea pe bărbaţi.

La ora 9.05, aparatele lui George se ridicară în aer, cu ordinul expres de a se îndrepta către insula Bac Long Vi. Restul instrucţiunilor urma să le primească în zbor. Misiunea începu prost, iar echipajele lui Masters văzură în asta tot atâtea semne de rău augur. După ce lăsară în urmă Dong Ha, radioul unuia dintre elicoptere căzu, iar când ajunseră deasupra mării, descoperiră că al treilea elicopter din formaţie avea mitraliera din tribord blocată.

Dar astea erau fleacuri. Pe la ora 10 primiră primele instrucţiuni. Ele îi anunţau că trebuia să

intre în contact cu un Hawkeye care patrula la sud-est de Haiphong şi că trebuia să se pună cu totul la dispoziţia lui.

– Ascultă, Mei! se enervă George. Ce dracu' e tâmpenia asta? Mă scoţi din pat şi mă trimiţi peste mare fără să ştii de ce? V-a luat Dumnezeu minţile, acolo în tum? Aţi băut, aţi fumat *ganja,* sau ce mama naibii aţi făcut?

– Ordinul este, repetă Mei fără să-şi schimbe vocea câtuşi de puţin, să te pui la dispoziţia unui Hawkeye care răspunde la indicativul Stormbringer. Ţi-am dat coordonatele, aşa că problema asta nu mă mai interesează de acum încolo, George! Terminat!

– Ce pastele mă-sii?! se miră George şi-i făcu semn transmi- sionistului să-l caute pe Stormbringer.

Tipul baleie scala încoace şi încolo pe coordonatele primite de la tumul de control, dar nu descoperi nimic.

– Parcă ar fi morţi cu toţii, acolo sus!

– Ia vezi în radare! se răsuci George către partea din spate a cockpitului. Unde naiba poate să fie Stormbringer ăsta?

În loc de răspuns nu primi decât un ridicat din umeri.

– Nu sunt! Vreau să zic că nu se află la înălţimea la care ar trebui să se afle un Hawkeye...

– Caută-l mai jos atunci! Poate se prăbuşeşte dracului şi noi umblăm pe-aici ca orbeţii...

Căutarea nu dură mult. Descoperiră un singur spot,

care avea semnătura radar a unui Hawkeye, numai că zbura foarte jos, la un plafon de patru mii de picioare.

– Asta să fie? se întrebă George. Ce naiba caută aşa de jos? la încearcă să mai dai o dată de el!... Îi ordonă transmisionistului. Şi vezi! Nu uita să-i dai indicativul nostru!

– Am să încerc! zise sergentul şi pufni în râs: Lilliput cheamă Stormbringer! Lilliput cheamă Stormbringer!

Vocea care îi răspunse păru să plesnească membrana difu- zoarelor, iar transmisionistul îşi smulse căştile de pe urechi. Cuvintele se auzeau atât de puternic, încât păreau să acopere huruitul palelor elicopterului:

– Stormbringer către Lilliput! Ce-aţi păzit atâta? Vă am în radare de câteva minute. N-aţi primit încă ordinele?

Transmisionistul răsuci potenţiometrul şi îşi puse căştile pe urechi:

– Spune Stormbringer! Acum te aud perfect! Am avut probleme până am dat de tine. Nu ne aşteptam să...

Sergentul se întrerupse din vorbit, iar ofiţerul electronist care deservea radarele întrebă:

– Ce se întâmplă, Dick?

Sergentul clătină din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– În viaţa mea n-am mai auzit pe cineva să vorbească la fel de urât ca tipul ăsta! E prima oară când aud asemenea înjurături! Doamne, cât de stilat e! E nebun! E nebun!

– Ia dă-l mai tare ca să auzim şi noi! se amuză George, dar transmisionistul deja nu îl mai asculta. Era preocupat să noteze ordinele primite de la Stormbringer.

– E vorba de un submarin. Se află într-un careu situat la câteva mile vest de insula Bac Long Vi. Iată coordonatele!

George aruncă un ochi asupra datelor înscrise de transmisio- nist şi suflă într-o parte:

– Slavă Domnului că e vorba de ape internaţionale! Puse degetul pe un punct marcat cu o cruce roşie. Aici au estimat ei că se află piesa?

– Aici i-au localizat antena. A comunicat cu Hanoi, vreme de câteva minute bune. Stormbringer zice că suntem nişte tâmpiţi... Că dacă ne-am fi aflat acolo de când ne-a chemat el, acum ne-am fi dus cu toţii acasă, să tragem un pui de somn şi că ni s-ar fi contabilizat o ieşire şi că ne-am fi ales şi cu niscaiva avansări şi medalii... Doamne, da' cum mai înjură!

– Cap la 40 de grade, ordonă George pe fonia interelicopte- re, după care întrebă: Da' cum mama naibii înjura ăla, Dick?

– Extrem de complicat! O lua de la... O lua de la...

– O secundă! îl opri George şi ordonă ca întreaga formaţie să coboare la rasul valurilor. Ia zi-i tu lu' şmecheru' ăsta de Strombringer să ne acopere radar cumsecade, că noi ţâşnim!

Dick se execută, în timp ce formaţia de aparate a lui George se apropiase la mai puţin de zece picioare de suprafaţa mării. Vizibilitatea era extrem de scăzută, iar undeva, către est, se vedea un uriaş nor cenuşiu care aducea ploaia.

– În cât timp ajungem în cadranul de cercetare? se interesă George, mai mult ca să se afle în treabă.

– ETA e 25 de minute.

– şi ăia de la serviciul meteo ce-au zis?

– Că pe la 11 începe să toarne cu găleata...

– Aia e! se resemnă George. Înseamnă că s-a zis cu analizorul nostru de gaze. Fixă manşa aparatului şi îşi aprinse o ţigară, după care se întoarse către Dick: Hai, domnule, spune-ne şi nouă cum înjura deşteptu' ăsta de Stormbringer!

*

Lu surprinsese comunicarea lui Scedrin către Hanoi. *Komsomol* se afla la 48 de mile sud de insula Bac Long Vi, la 20 de grade şi 43 de minute latitudine nordică, şi la 108 grade şi 3 minute longitudine estică. Dispozitivul de pe cele trei aeroporturi trebuia pus în alertă roşie.

Hanoiul întrebase când estima Scedrin că va începe operaţiunea, însă acesta replicase că Nikitin aştepta instrucţiuni de la Leningrad şi că nu putea să spună nimic mai mult. Le cerea să fie gata, pentru că el le va mai transmite un mesaj cu cel puţin cinci minute înainte de lansare.

Lu îşi aprinse o ţigară şi se ridică de pe scaun. Ieşi pe balcon şi se uită spre rada portului. Pe stradă, câţiva trecători se grăbeau să prindă un autobuz din care atârnau aripile vopsite în galben. Se întrebase totdeauna cum naiba de mai rezistau maşinile astea de transport în comun, rămase la Haiphong de pe vremea francezilor. Din punctul ăsta de vedere, ţările frăţeşti nu-i ajutaseră deloc.

Barele de protecţie ale camioanelor şi ale autobuzelor erau prinse cu sfori, parbrizele nu mai fuseseră înlocuite de ani de zile, iar cauciucurile

erau peticite în zeci de locuri, lipiturile fiind cel mai adesea făcute cu pasta ce curgea din copacii de cauciuc. Cauciucul industrial era destinat în întregime frontului.

Imediat ce termină ţigara, Lu se întoarse în cameră şi selectă frecvenţa prin care comunica cu Clark, la Saigon. Era curioasă să afle dacă, după ce vor termina această misiune în comun, Clark va mai putea fi contactat pe aceeaşi lungime de undă.

Transmise coordonatele pe care le emisese Scedrin şi îşi răspunse la întrebare: Clark nu era prost să renunţe la canalul cu ea. Şi nici ea n-avea de gând s-o facă. De unde altundeva ar mai fi putut obţine un whisky la fel de bun ca cel manufacturat la ferma Shenandoah din Alleghany?

Bâzâitul aparatului îi întrerupse şirul gândurilor. În prima clipă, îşi imagină că cel care o cheamă este tot Scedrin, dar privind scala aparatului văzu că rămăsese fixată pe lungimea de undă a lui Clark. Puse căştile la urechi.

– Eşti sigură de coordonate? se auzi printre pârâituri vocea lui Personne.

– Absolut sigură.

– Încearcă să verifici! Aparatele noastre au depistat o antenă scoasă de *Komsomol* din imersie. Are cu totul alte coordonate. Mult mai la vest.

– N-am cum să verific. Scedrin e blocat acolo, pe submarin. Dar va trebui să scoată antena încă o dată. Trebuie să fie contactaţi de Leningrad, din moment în moment.

– În regulă, Lu! Vezi ce faci! Dacă afli ceva, ne anunţi imediat! Dacă simţi că se strânge cercul în jurul tău, ne faci semn şi venim să te săltăm!

– Cu elicopterele? Ca pe militarii MIA? râse ea şi dădu să închidă, dar se răzgândi în ultimul moment. Care sunt coordonatele pe care le aveţi voi? se interesă ea.

Personne i le recită, iar ea le notă pe o hârtie de orez smulsă din carneţel, după care schimbă pe lungimea de undă pe care i-o lăsase Scedrin.

Se ridică de pe scaun şi se apropie de harta Vietnamului, lipită pe unul dintre pereţi. Căută cele două puncte în care ar fi trebuit să se afle submarinul şi scutură din cap. Erau despărţite de peste o sută de mile marine.

Care era poziţia corectă? Ţinând cont de faptul că Scedrin avea toate datele problemei şi că el era cel care dirija raidul aerian, se putea să fi furnizat date false, la cererea expresă a comandantului Nikitin.

Atunci Lu îşi dădu seama de greşeala copilărească pe care o făcuse: nu stabilise cu Scedrin un cod prin care să poată transmite dacă este silit să dea date false. Dar nici nu-şi imaginase că submarinişti ar fi putut fi atât de suspicioşi încât să-l oblige pe camaradul lor de arme să lanseze în eter coordonate false.

*

– Eh? Unde mergem acum? în punctul de la vest de Bac sau în cel de la sud?

Comandorul Timothy se sprijinise de harta trasată pe sticlă şi se uita la subordonaţii săi. Dar nu primi nici un răspuns. Îl privi atunci pe Dougherty.

– Ce părere ai, generale?

– Nu sunt comandant de submarin. Nu ştiu cum gândeşte un astfel de individ...

– Nici nu trebuie, replică Timothy şi îşi trecu palma peste chelia umedă. Eu sunt comandant de submarin şi amândouă variantele mi se par verosimile. Nici o poziţie nu e mai bună decât cealaltă, din punctul de vedere al unui submarinist.

– Poate că ar trebui să ţinem cont de poziţia antenei depistate de oamenii noştri din Hawkeye. Poziţia unei antene nu poate fi contrafăcută, remarcă Mart.

Timothy îl privi strâmb.

– Din câte locuri vrei să emit mesaje în următoarele trei ore, locotenente? Vrei să-ţi trimit acelaşi mesaj, în acelaşi moment, din două puncte aflate la, să zicem, cincizeci de mile depărtare? Figura asta nu e scrisă nici măcar în manualele noastre, darămite în ale voastre...

– În regulă. Înţeleg. Problema e că nu avem mai mult de câteva ore la dispoziţie. Încotro ai de gând s-o iei? întrebă Dougherty.

– Îmi vine să dau cu banul, zise Timothy şi se aşează în cel mai apropiat scaun.

Din puntea de dedesubt se auziră murmure. Timothy era un comandant nonconformist, asta era sigur, dar şi un comandant care îşi cunoştea oamenii perfect. Nu era nevoie să-i vadă pe cei care vociferau ca să-şi dea seama că erau subordonaţii lui Dougherty.

– Am impresia că focile tale vor să zică ceva, generale...

Dougherty ieşi din puntea de comandă şi privi în jos, spre puţul ce se deschidea pe puntea dormitoarelor.

– Hei! Are careva vreo idee?

– Pot să urc? se auzi vocea plângăreaţă a lui Simms.

– Ia zi, tipule, ce vrei? îl chemă Timothy.

În câteva secunde, Simms se înfiinţase pe puntea de comandă şi se chiora încoace şi încolo după aparatele de transmisiuni.

– Putem să aflăm lungimea de undă pe care au emis ruşii, nu-i aşa?

Timothy rosti rar, privind ţintă la Simms:

– Tipul ăsta vrea să ştie pe ce lungime de undă a emis *Komsomol...*

Dinspre blocul aparatelor de emisie-recepţie se auzi o forfotă, doi subofiţeri începură să baleieze scala, şoptiră ceva în microfoane, după care, unul dintre ei se apropie de comandor.

– Poftiţi!

– Ce-mi dai mie asta? Dă-i-o lui! El ştie ce vrea să facă cu ea!

Subofiţerul se apropie de Simms şi-i întinse bileţelul. Simms făcu ochii cât cepele şi se apropie de aparatele de transmisiuni.

– Care e ultima poziţie a antenei? Cea marcată de Hawkeye?

Celălalt transmisionist îi azvârli un carneţel. Stiti, continuă

Simms, aş vrea să fiu şi eu cu urechea pe ei când emit. Cred că aş putea să vă spun dacă sunt acolo unde zic că sunt sau în altă parte. Am înţeles că trebuie să mai comunice o dată cu Leningradul, ca să primească coordonatele ţintelor. Asta o să dureze destul de mult. Dacă le dezvălui poziţia prietenilor mei cu care conversez când n-am ce face la Quang

Ngai, ei pot să scaneze întreaga scală şi să le surprindă emisia în rusă şi apoi să-mi paseze mie lungimea de undă prin care comunică submarinul, ca să-i ascult şi eu, la rândul meu.

Simms se uită de la Timothy la Dougherty şi zâmbi, în aşteptarea răspunsului.

– Se poate face ce zice tipul ăsta? îl întrebă comandorul pe unul dintre transmisionişti săi.

– Le poate depista emisia şi poate s-o asculte, asta da... Nu ştiu dacă se poate determina distanţa dintre antenă şi emiţătorul propriu-zis, însă... N-am mai auzit până acum.

– Tu ai vreo idee mai bună?

– Nu, răspunse subofiţerul imediat.

– Decât să dăm cu banul, mai bine să mergem pe mâna lui... De unde spuneai că eşti, băiete?

– Saltplate. Mississippi, zise Simms şi îşi puse imediat căştile pe urechi. Începu să forfotească cu degetele printre butoanele aparatului. După câteva secunde vorbea deja într-un argou de neurmărit cu colegii lui de pe coasta Vietnamului de Sud.

– Să nu pierdem timpul, zise Timothy. Punem cap compas pe punctul de la jumătatea distanţei dintre cele două coordonate.

Nu ştiu dacă omul ăsta al tău are dreptate, se uită el la Dougherty, eu unul n-o să fiu sigur decât când derbedeii ăia de la cercetarea aeriană or să-mi depisteze submarinul... Sunt nişte profesionişti... Şi cred că-l ştiu pe şeful de escadrilă. După indicativ şi după baza de la care a plecat, sunt şanse mari să fie unu' George Masters... E un măgar! M-a trişat la pocher de câteva ori la Saigon, da' n-am reuşit să-mi dau seama nici până acum cum face.

– De ce nu iei legătura cu el? Poate că are vreo idee, zise generalul. El unde se apucă să caute?

*

– Unde să caut? răcni George. Am cinci aparate, deci pot să caut şi colo şi colo! Zi-i că eu unul o să stau pe undeva pe la jumătatea distanţei dintre cele două coordonate şi că o să dirijez scotocirea.

Transmisionistul pufni şi transmise răspunsul. Apoi spuse:

– Comandorul Timothy îţi transmite salutări. Zice că dacă mai stăm mult pe aici, o să ne întâlnim. şi el îşi dirijează submarinul tot în zona în care vrei să stai tu.

– Ia întreabă-l dacă n-are o pereche de cărţi la îndemână. Până vă faceţi voi treaba, poate îl mai uşurez de ceva marafeţi.

Sergentul se execută, după care ascultă răspunsul, cu atenţie încordată.

– Eh? Ce-a spus? se interesă George.

– Te-a înjurat. Nu la fel de tare ca Stormbringer, da' te-a înjurat. A zis că data viitoare te taie!

– O taie pe mă-sa! se amuză George. Mai bine vezi de fă ce ţi-a zis amicul ăla al tău de pe submarin. Poate că dăm şi noi peste emisia lor către Leningrad... Caută muzică sau alte frecţii din astea... Ruşii ăştia sunt chiar mai proşti decât noi când e să se ocupe de mascarea transmisiunilor. Sunt sigur că o să-şi trimită coordonatele ritmat pe vreo simfonie de-a lor.

– Simfonie? făcu sergentul.

– Daa, lungi George răspunsul. E un fel de muzică, ştii? Ia nişte negri din New Orleans, pune-i la post

negru fără whisky vreo zece luni, dă-le haine bune să se îmbrace şi după aia înghe- suie-i pe toţi într-o cameră mare de tot, cum e aia a Congresului. Ai să vezi că or să cânte o chestie foarte ciudată care se

cheamă simfonie... La tine, în Wisconsin, nu s-a mai auzit aşa ceva...

– Bătrânu' e profesor de muzică, George, aşa că las-o mai moale! îl opri sergentul.

– Mda. Profesor de muzică, pufni Masters şi ridică aparatul cu câteva zeci de metri mai sus de luciul apei. Uite cu cine plec eu să caut submarine ruseşti! Cu fiul unui profesor de muzică! Se întoarse şi se uită către operatorul radar. Taică-tu ce e, Jim?

– Păzeşte un cimitir de maşini.

– Buun! Asta e o ocupaţie demnă. Te respectă toată lumea. Şi ăia cinstiţi, şi hoţii care vin pe la tine să facă rost de plăcuţe de înmatriculare expirate. În ochii mei, ţi-ai depăşit gradul, Jim. De aici încolo eşti locotenent, ca şi mine, iar tu, Dick, o să trebuiască să-i cam faci bocancii de acum încolo, că e superiorul tău.

Întreg cockpitul se umplu de râsetele lor, iar mitraliorul din coada aparatului slobozi o salvă de trasoare, aşa, ca să marcheze momentul. Numai inteligenţii carc aveau grijă de echipamentul electronic de depistare a submarinelor tăcură, dar aşa erau ei: firi subtile, care nu se amestecau cu muritorii de rând. George redevenise însă serios. Se uită într-o parte şi în alta, examină norul de la est, după care îi anunţă:

– Într-o juma' de oră n-o să mai fim în stare să folosim analizoarele de gaze dacă ne rezumăm să căutăm numai la est. Hai să le dăm şi noi o mână de

ajutor lui Davies şi Mort! Hei, tu, ăsta cultu'! Anunţă pe toată lumea că ne ducem spre est.

Elicopterul păru că se prăvăleşte din înalt, numai pentru ca George să capete viteză şi să se repeadă

către norul de furtună care se apropia. Se uită la ceas. În cel mult zece minute avea să ajungă în careul de căutare pe care i-l atribuise Stormbringer înainte să-i parvină mesajul lui Mei, de la Hue, care îl anunţase că are cu mult mai mult de căutat.

Încercă să se transpună în pielea comandantului rus. Ce ar fi făcut el ca să scape de urmăritori? Citise însă suficient de mult despre comandanţii de submarine, învăţase şi mai mult la Academie şi, pentru mai multă siguranţă, jucase pocher cu toţi subma- riniştii pe care îi cunoscuse.

Concluziile lui Masters erau cât se poate de clare. Un sub- marinist avea reacţii paradoxale. De neprevăzut. Poate că selecţionau, dracului, special tipi din ăştia cu minţile puse pe bigudiuri!

La un moment dat, primiră un mesaj de la Davies:

– Dacă tot vii încoa', George, ce-ar fi să începi să iei probele de aer? Ai ajuns deja în fâşia pe care ne-ai atribuit-o! -OK!

George opri elicopterul în aer şi ordonă escamotarea şi coborârea analizoarelor de aer. Toţi pufarezii care până acum tăcuseră mâlc începură să zumzăie ca un stup de albine nervoase şi să se agite în jurul ecranelor lor. George îi examină, mirat, ca de fiecare dată când îi vedea în acţiune. Scotocitorii erau băieţi de gaşcă, nimic de zis, dar şi în misiuni, ca şi pe uscat, simţeau nevoia să se adune numai între ei, ca şi cum războiul ăsta nu i-ar fi privit. Erau un fel de şoareci de bibliotecă, după părerea lui

Masters, care se pricepeau să umble prin sculele alea ale lor mititele şi, în plus, purtau cu toţii ochelari, iar la fete nu mergeau decât după ce se

asigurau că medicul regimentului le dăduse prezervative etanşe.

Cine naiba îi adusese pe ei în Vietnam? Şi cine naiba o să-i primească pe ei când se vor întoarce acasă? O să-i întrebe: cum a fost în război? Iar ei vor răspunde: Ohh, am *auzit* că s-a tras al naibii de tare şi că a murit multă lume... Ăştia erau pufarezii lui George.

Momentan, îşi făceau datoria faţă de ţară. Analizorul de gaze - George îl urmărea cu extrem de multă atenţie - se afla la mai puţin de două picioare deasupra mării şi preleva probe într-o cadenţă de cinci pe secundă. Aerul nu se umezise încă suficient de mult şi nici vântul nu bătea prea tare. Gazele astea nu făceau doi bani dacă ruşii nu navigaseră la suprafaţă sau măcar la adâncimea de *schnorchel* - aparatul nu făcea altceva decât să măsoare concentraţia de bioxid de carbon... Aerul *expirat* de submarin.

George începuse să avanseze încetişor, uitându-se când şi când la ochelaristul care citea probele din analizor. Tipul părea inert, iar George ştia foarte bine că eventuala descoperire a vreunei probe mai interesante n-o să-i smulgă nici măcar un strigăt de satisfacţie. O să aibă el grijă de ei şi-o să-i urmărească atunci când or să meargă la curve! Oare cu ele cum făceau?

Pe de altă parte, bip-urile contoarelor de particule radioactive sunau la fel de egal, de parcă niciodată,

nici un submarin atomic nu navigase prin zonă. George mai aruncă un ochi asupra hărţii, examinând fâşia elipsoidală pe care i-o marcase navigatorul: plaja de itinerare a submarinului

– Hai că am ajuns la capăt! îi zise navigatorul, cu ochii ţintă în ecranul satelit.

– Bun! Facem o trecere înapoi. Coborâţi hidrolocatoarele!

Alţi pufarezi se agitară în cockpit şi tijele lungi şi rigide ale hidrolocatoarelor se iţiră din corpul elicopterului, precum picioarele fine ale unui flamingo. Se cufundară în apă şi lăsară un siaj argintiu, abia vizibil.

– Davies! Voi aţi găsit ceva?

– Nimic, nimic, nimic! veni răspunsul, plictisit.

– Să vezi tu dac-o fi măcar sămânţă de submarin prin zonă! spuse George şi se uită la navigator când, brusc, Dick începu să urle cât îl ţinea gura, apăsând difuzoarele de ureche:

– Al naibii să fiu, George! Da' de unde ştiai tu că ruşii ăştia or să facă figura cu muzica? îi am în căşti! Emit chiar acum!

– Dă-i coordonatele mai repede amicului din submarinul nostru şi miră-te mai târziu!

Dick începu să vorbească precum o mitralieră, lansând în eter lungimea de undă prin care *Komsomol* comunica cu Leningradul.

– Eşti sigur că ei sunt? se mai interesă George o dată.

– Stormbringer mi-a dat coordonatele antenei! Stiu şi eu *o* , , cum se urmăreşte o pistă radio, George, ce pastele mă-sii!

– OK, OK, nu te şifona!

– ...Simms! răcnea Dick în microfoane. Uite-i! Ţi-i dau pe tavă! Emit pe 23,87 kilohertzi! Vezi să nu te ia cu ameţeală când o să-i asculţi cum cântă... Dick începu să râdă: Auzi ce zice Simms! Cică nu poa' să

cânte ăştia mai aiurea decât un coleg de-al lor, unu' Gold! Cică p-ăla ar trebui să-l auzim cu toţii!

– Sunteţi doi deştepţi tu şi cu Simms! se ambală George. Ia fă-mi tu legătura cu elicopterele de la vest de Bac Long! Dick încuviinţă, în timp ce George se răsti la mormolocii ăia care se zgâiau în sculele de depistare a submarinelor: Ce aveţi? Scotociţi mai departe după piesă! Credeţi că gata, s-a terminat?

– Nu te enerva, George! zise cu voce tărăgănată unul dintre inginerii ăia deştepţi. Da' sunt sigur că pe aici n-a trecut nici măcar umbra vreunui submarin...

– Hai să-ţi spun o chestie! îl întrerupse George. Dacă tu îţi imaginezi că ai de-a face cu nişte fleţi, te înşeli amarnic! Eu unul habar n-am de sculele tale şi nici nu mă interesează să ştiu cum lucrează ele, câtă vreme am nişte operatori atât de şmecheri precum sunteţi voi! îmi ajunge să ştiu că ele pot depista un submarin pe o rază de o sută de mile marine, cu condiţia ca tipii să nu se bage sub stratul termic de reflexie. Un submarin atomic însă poate să stea zile întregi fără să ia aer, merge fără zgomot de colo-colo, iar adâncimea mării în punctul în care ne aflăm e de peste o_ptzeci de metri. Nu-ţi trebuie decât puţină bunăvoinţă! Treaba ta e să te uiţi în ecranele alea până îţi spun eu să iei pauză! De restul, mă ocup eu!

– Ai elicopterele de la vest în căşti, George! îi opri Dick tirada.

– OK! Steve? Mă auzi?

– Te aud, George! Şi pe tine şi pe ruşi! Sunt exact acolo unde ne-a spus Stormbringer că se află...

– Submarinul? Vrei să spui că...

– Nu vorbesc despre submarin, George! Chair acum mă uit la antena lor, mă înţelegi? La mine e soare şi marea e liniştită, eu plutesc la trei metri deasupra apei, iar băieţii mei se uită cu ochiul liber la antenă! E o chestie drăguţă şi lucioasă care emite tot soiul de frecţii în eter!

– Steve! E vreun submarin prin preajmă?

– Am coborât hidrolocatoarele şi magnetometrele la peste cincizeci de metri sub mare, George, dar n-am căpătat nici un semnal! Am măturat toată zona de mi-au ieşit ochii din cap şi n-am dat peste nici o urmă... Sunt sigur că tipii sunt *dincolo,* la tine... Antena asta trebuie să fie legată cu un cablu extrem de lung de nava pe care o căutăm...

– Bine, Steve! Rămâi pe recepţie că vreau să-i-cer nişte instrucţiuni lui Mei!

Ridică brusc aparatul, fără să-i mai anunţe pe băieţii de la locatoare, şi se îndreptă cu toată viteza către est. Unde puteau să fie ruşii ăştia nenorociţi? Poate că nu se aflau nici în careul lui de căutare... Poate că erau în cu totul alt loc. Văzu prin pâ- clă aparatul lui Davies, care continua să se plimbe pe deasupra mării. Privi spre nord: insula Bac Long Vi nu se vedea din cauza nebulozităţii, dar era sigur că tipii de acolo erau cu pâlniile pe ei, dacă nu cumva se întâmpla să le pregătească şi o încărcătură pe care s-o lanseze...

– Simms! strigă Dick deodată şi începu să salte în scaun de parcă îl apucaseră năbădăile. Simms zice

că, după el, antena e tare departe de submarin... Nu-ş' cum dracu' face... da' părerea lui e că se aud prea multe fâsâituri... E sigur că submarinul e tare departe de antenă... Al naibii!

– Simms ăsta e un vrăjitor, OK! Da' zi-i să nu se mai umfle în pene, că noi ne-am prins de chestia asta înaintea lui! Şi fă-mi odată legătura cu Mei!

– Îl ai în căşti!

– Bine... George coborî iarăşi elicopterul la rasul apei şi le făcu semn deştepţilor de la locatoare. Ia! Vedeţi ce e şi pe aici!

– Care e treaba, George? Am auzit că Steve se uită la o antenă...

– Exact! Ce fac cu antena? Parcă aş rade-o...

– O secundă... Eşti sigur că submarinul nu se află în zona antenei?

George rămase pe gânduri. Fir-ar al dracului să fie! Nu se putea afla în două locuri deodată! Avea multă încredere în şmecherii ăştia cu locatoarele lor şi avea şi mai multă încredere în Steve: dacă îi spusese că submarinul nu era acolo, erau peste 90% şanse să aibă dreptate. Numai că George ar fi vrut să fie sigur. Iar el nu era sigur decât când se afla *pe* zonă... Ca şi cum intuiţia ar fi fost cea care îl făcea, în ultimă instanţă, să ia o decizie.

– Mei! Submarinul ăla nu se află în preajma antenei... se hotărî el în cele din urmă.

– Ţin să te anunţ, Lilliput, că această convorbire este înregistrată! Iţi asumi responsabilitatea integrală pentru afirmaţia pe care ai făcut-o?

George se uită de jur-împrejur peste suprafaţa argintie a mării. Calm plat. Trase cu ochiul la locatori. Şeful lor îi susţinu privirea şi făcu semn că nu: ei nu depistau nimic. Încă. Totul stătea pe umerii lui.

– Submarinul ăla nu se află lângă antenă, Mei!

– OK! S-a marcat! se auzi vocea lui Mei care vorbea în şoaptă într-un telefon, după care căştile răsunară de vocea lui: George! Rade-le antena!

– O rad, fir-ar ea a dracului să fie! răspunse el şi comută pe fonia interelicoptere. Steve! răcni el. Fă-le jucăria ţăndări!

*

Transmisionistul se uită de la Nikitin la Scedrin şi ridică din umeri:

– S-a terminat! Lăsă ostentativ magnetofonul să meargă, ca să înregistreze liniştea care se aşternuse în eter. Părerea mea e că ne-au depistat antena şi că ne-au distrus-o...

– Poate că Leningradul trimite un mesaj în evantai, sugeră Scedrin. Abia dacă au transmis primele coordonate.

– Nu e un mesaj în evantai, susţinu Ghenadi. N-am primit codurile pentru aşa ceva. E un mesaj care pur şi simplu s-a întrerupt...

– Bun! stabili Nikitin. Trecem pe cea de-a doua antenă lăsată în urmă...

Scedrin se uită la blocul de date înscris pe ecranele calculatorului. Din câte înţelesese până acum, Kuzneţov nu avusese câştig de cauză: şefii doreau cu orice preţ să îndrepte o lovitură tactică spre Vietnamul de Sud, iar în ce priveşte coordonatele, nu indicau ţintele. În rest, operaţiunea le aparţinea celor de aici: plan, orar, mascare şi toate celelalte.

Ghenadi derulă unul dintre magnetofoane şi înregistră ultima parte a mesajului: cea care premersese întreruperea legăturii, apoi se apucă se emită în Morse, retransmiţând şi mesajul tăiat.

Se întrerupse brusc.

– Ce s-a întâmplat? se interesă comandantul.

– Schimbăm lungimea de undă.

Scedrin începu să netezească coala de hârtie pe care se apucase să noteze mesajul de la Leningrad. Era din ce în ce mai nervos. Ce naiba făceau americanii ăia? De ce mai acceptaseră să-şi pună pielea la bătaie, dacă nu erau în stare să împiedice operaţiunea?

Il privi pe Boris. Părea inert. Se gândi că dacă trupa aia de şoc n-o să atace la timp, mai avea cum să câştige câteva ore ca să le dea mai multe posibilităţi de a-i depista: va comunica cu bazele aeriene şi va pretexta o schimbare de plan... ceva legat de prognoza meteo, care, înrăutăţindu-se, îl obliga la modificări de ultimă oră.

Mesajul de la Leningrad se reluă. Scedrin recunoscu ultimele secvenţe Morse, după care, datele începură să curgă, făcându-i pe toţi să asculte încordaţi. Transmisionistul recita, oarecum inutil, pentru că toţi cei din jur înţelegeau Morse:

– Sediul Statului Major Saigon.... Urmau coordonatele precise. Sediul CIA, Saigon... Aerodromul de la Long Suien... Baza de distrugătoare de la Fak Rang... Instalaţiile portuare de la Da Nang... Complexul industrial de la Loc Nun...

Lista ţintelor părea să nu se mai termine. Scedrin şi Nikitin se priviră lung. După primele 12 ţinte, urmară încă 12, şi încă 12, şi încă 12. Apoi

transmisia se încheia. Echipajul primea urările de succes ale Statului Major de la Leningrad şi încredinţările

Consiliului Militar Superior PCUS că operaţiunea va fi un succes, iar în final urmau recomandările tehnice pentru comunicările ulterioare.

– Patru salve... Patru salve... repeta Nikitin, neîncrezător. Aşteptă încheierea mesajului şi se uită la semnatarul ordinului: Amiralul L.U. Kuzneţov. Boris! îl privi pe locotenent. Mă întreb dacă cei de la Leningrad ştiu cu adevărat ce se întâmplă aici...

– Amiralul ştie, răspunse Boris. Dar ştiţi cum e...

– Ştiu cum e. Ce părere aveţi, Scedrin?

– Eu făcusem un plan pentru o salvă. Era dificil, dar o puteam masca prin raiduri aeriene concomitente. Sunt cât se poate de sigur însă că patru salve vor fi imposibil de mascat. Americanii îşi vor da seama că sunt rachete trimise de pe submarin şi vor avea timp să riposteze. De cât timp e nevoie ca să lansaţi salvele?

– Între 25 şi 30 de minute.

– La ce distanţă de noi era antena pe care ne-au distrus-o?

– La aproximativ optzeci de mile.

– Cât timp credeţi că o să le ia ca să ne depisteze?

Nikitin închise ochii şi zâmbi acru. Pe moment, îşi luase toate măsurile de precauţie. Se aşezase pe fundul mării, la peste nouăzeci de metri adâncime, între două stânci de granit, şi oprise toate motoarele. Era mascat audio, reactorul nuclear trecuse pe regim de repaus, iar stratul termic al mării era o umbrelă bună împotriva scotocirii prin

hidrolocaţie activă. Dar când va trebui să tragă, chiar dacă nu va ieşi din imersiune, o să fie necesar să iasă la o adâncime de minimum şaisprezece

metri. Şansele elicopterelor vânătoare de submarine de a-l depista vor creşte simţitor.

În plus, mai erau antenele. Cele prin care Scedrin va trebui să comunice cu uscatul.

– Cât timp o să vă ia, îl întrebă el, să luaţi legătura cu aerodromurile?

– Trebuie să modific planul şi să arunc mai multe valuri de aparate, chiar dacă americanii se vor prinde... Barem să reuşesc o bună dispersare a atenţiei lor... Cât să câştigăm mai mult timp. Mai mult de trei, patru minute n-o să-mi ia, conchise el.

Nikitin rămase pe gânduri.

– S-ar putea să avem noroc... Da, da! S-ar putea să avem noroc! Cu condiţia să operăm cât mai aproape de Bac Long Vi. Dacă avem sprijin de artilerie împotriva aparatelor de scotocire, poate că vom reuşi să ne strecurăm printre căutătoarele lor şi să ieşim în Marea Galbenă prin strâmtoarea Hainan...în felul ăsta, am scăpa... Ascultă! se întoarse el spre Ghenadi. Ia legătura cu Bac Long şi vezi dacă au vreun punct de unde să putem opera!

Transmisionistul dădu din cap şi căută frecvenţele insulei în caietul său. După mai puţin de un minut, dădu răspunsul:

– Am vorbit cu comandantul insulei, maiorul Xuyen Binh. Era la curent cu o eventuală comunicare din partea noastră. Mi-a dat coordonatele unui punct întărit, deschis, situat la sud de insulă. Mi-a spus că poate să asigure aria pentru câteva zile, nu pentru câteva zeci de minute.

– Să văd! se repezi Nikitin şi se chiorî pe hartă.

Dădu din cap. Locul era perfect. După tragere, ar fi putut să pornească în orice punct cardinal ar fi dorit.

Erau suficiente bariere naturale în jurul locului respectiv - lanţuri de stâncă, mai ales, dar şi coridoare de mine de toate felurile pe care nici un submersibil nu le-ar fi putut străbate dacă nu le-ar fi ştiut dinainte amplasamentul.

– În regulă! Ne deplasăm spre Bac Long! stabili Nikitin.

– Cum ziceţi, făcu Scedrin şi se uită la Boris: Tovarăşe locotenent! O să trebuiască să ne apucăm de lucru. Habar n-am ce o să iasă din toată afacerea asta, dar dacă socrul dumneavoastră consideră că putem da lovitura în timp ce ginerele său se află pe acest submarin, bănuiesc că acolo, la Leningrad, suntem creditaţi cu ceva şanse...

*

– George s-a strâns cu toate aparatele la sud de Bac Long, îi anunţă transmisionistul pe Dougherty şi pe Timothy. Este absolut sigur că submarinul trebuie să fie pe undeva prin zona situată la sud de insulă.

– şi eu zic la fel, sublinie Simms.

– De câteva minute, spuse comandorul, toţi zicem la fel... Mai citeşte-mi coordonatele o dată. Transmisionistul se execută, iar Timothy îl privi întrebător pe Simms, care dădu din cap a negaţie:

– Cea de-a doua antenă se află mult mai spre nord.

– Mult mai spre nord... Da. Il privi pe Dougherty şi spuse: îl cunosc binişor pe George ăsta. Face el cacealmale, da' numa' când e sigur că rămâne cu

cărţile în mână! Dacă şi-a pus toate aparatele în careul de la sud de Bac Long, înseamnă că se bazează el pe ceva. Poate că oamenii lui au prins vreo urmă de-a ruşilor...Ceva mai mult bioxid de

carbon în aer... Vreun contor neutrinic de pe elicopter o fi piuit mai tare... Ştiu eu?

– Cu alte cuvinte, eşti decis să mergem şi noi la sud de Bac Long.

– Da. Cum i-am spus şi lui Simms... În ultimă instanţă, comandantul rus se poate baza pe artileria de pe insulă ca să alunge căutătoarele. Oricum, dacă stăm pe loc, nu obţinem nimic. Barem să ajungem cât mai aproape de punctul pe care îl ştim...

– E punctul despre care *credem* că îl ştim, sublinie Dougherty. Problema e: pot oamenii mei să acţioneze asupra ruşilor în mare liberă?

– De ce mă întrebi pe mine? O să vedem după ce le depistăm scula... zise Timothy şi dădu ordinele care îndreptau *Denver* la sud de insula Bac Long Vi.

– Spuneţi-mi, domnule comandor, se băgă Mart deodată. Cât de adâncă e marea la sud de Bac Long?

– Adâncimea e variabilă. Între o sută şi şaptezeci de metri.

– La adâncimea aceea, o să fie foarte greu să acţionăm.

Comandorul râse.

– Speranţa mea e ca ruşii să nu fi venit aici degeaba. Poate că au totuşi o misiune de executat. În acest caz, trebuie măcar să se *apropie* de suprafaţă. Şi atunci, o să-i puteţi plesni. Pornim către careul de la sud de Bac Long! ordonă el.

Ofiţerii de punte începură să strige în microfoane, iar pereţii de oţel ai submersibilului intrară în vibraţie. Luminile din tavan r începură să tremure, iar carneţelul pe care Dougherty îşi notase ceva în

cursul discuţiei începu să alunece către marginea biroului.

– În 30 de minute ajungem în zonă! zise Timothy.

– E ca un făcut! comentă secundul lui. Facem ce facem şi ne tot ţinem de coada lui George!

– Eh, dacă el m-a bătut la pocher, poate că o să i-o iau înainte la treaba asta cu ruşii...

*

Xuyen văzuse nenumărate filme sovietice în care, la un moment dat, un ofiţer al Armatei Roşii se trezea pe nepusă masă faţă în faţă cu nemţii, primind de la superiorii săi libertatea totală de manevră pentru rezolvarea situaţiei. El crezuse că toate ordinele răspicate ce începeau să curgă din acel moment, precum şi fiţele din faţa oglinzilor, când ofiţerii îşi potriveau ţinuta sau când se puneau pe examinat împrejurimile cu atenţie - exagerată, după cum crezuse - făceau parte din recuzita regizorală.

Un adevărat ofiţer n-avea de ce să se poarte mai altfel când aţa se strângea în jurul său.

Xuyen trebui să recunoască însă că, de când fusese contactat de comandantul Nikitin, se purta şi el la fel ca eroii din filme. Momentan, se dusese pe platforma din faţa cazematei şi, în timp ce subordonaţii săi trăgeau încă o plasă de camuflaj pe deasupra ei, Xuyen încerca să perforeze pâcla de deasupra mării cu un binoclu est-german. Nu trecuseră mai mult de zece minute de când

compartimentul radarelor semnalase prezenţa a trei puncte la patruzeci şi două de mile sud de insulă. Cu numai un minut în urmă, Xuyen fusese avertizat că numărul spoturilor din radare se mărise la cinci: alte

două puncte se apropiaseră, venind dinspre vest. Din comunicaţiile radio, surprinse de punctul de radioemi- sie amplasat undeva în centrul insulei, săpat în stâncă, subordonaţii lui Xuyen îi raportaseră acestuia că cele cinci puncte trebuia să fie elicoptere antisubmarin bazate la Dong Ha.

Acum, toate cinci se apropiau cu lentoare de insulă, ca nişte mormoloci amorţiţi de frig. Unul dintre ofiţerii de legătură se apropie de Xuyen în fugă şi-i spuse că pe radar apăruse încă un punct - cel mai probabil, un avion de supraveghere radar. Se afla destul de departe de Bac Long, la mai bine de şaizeci de mile, numai că zbura mult prea jos.

– Nici că se putea altfel, zise maiorul, simţind cum un aer ciudat îi intră în plămâni. Nu mai participase direct la o luptă de mai bine de 14 ani, când fusese servant de tun. Uitase cum este să simţi că adrenalina îţi curge de-a lungul nervilor.

– Vreau să anunţăm aerodromul de la Haiphong. Spune-le că am luat legătura cu prietenii noştri şi că au nevoie de acoperire radar completă. Aparatul de supraveghere radar trebuie doborât. Cât mai repede.

Câteva minute trecură înainte ca răspunsul celor de pe ţărm să sosească, cât se poate de sec:

– Aparatele sunt consemnate la sol până la primirea unui ordin de la Marele Stat Major de la Hanoi.

Când aruncă ţigara pe jos, Xuyen îşi dădu seama că, fără să vrea, reprodusese atitudinea plină de draci a lui Tihonov din nu ştiu ce film. Se repezi la punctul de comandă şi-i ceru telegrafistului:

– Fă-mi legătura cu aerodromul Haiphong. Urgent!

Nu dură mai mult de cinci secunde. Radistul schimbă câteva cuvinte cu colegul său, după care îi întinse receptorul lui Xuyen.

– Generalul My la aparat!

Xuyen îl cunoştea bine pe My. Era un scundac cu părul alb, cu faţa mereu roşie, un chefliu nemaipomenit care făcea circ de fiecare dată când ajungea pe Bac Long. Gurile rele spuneau că nevastă-sa, o thailandeză suplă, cu 15 ani mai tânără, îl ţinea prea din scurt şi că din cauza asta se dădea generalul în spectacol când pleca de acasă.

Xuyen ştiuse să-i ofere lucrurile de care avea nevoie: exista o căsuţă minusculă la capătul plajei, pierdută prin unicul pâlc de palmieri de pe insulă. Acolo obişnuia maiorul Xuyen să-şi trateze în mod deosebit oaspeţii de marcă. Pentru My, asta însemna o fată docilă din satul de pescari şi o sticlă de coniac franţuzesc, *Bisquit.*

– Să trăiţi, tovarăşe general! Sunt Xuyen Binh, comandantul insulei...

– Hei! îl întrerupse vocea veselă a generalului. Ce naiba, Xuyen? Lasă figurile astea cu mine. Ce doreşti?

– Am transmis acum câteva minute o informaţie către aerodromul dumneavoastră. Un avion-radar american survolează marea la sud de Haiphong. De mine se apropie o navă prietenă de importanţă strategică, care nu trebuie depistată. Cu alte cuvinte, aparatul trebuie doborât de urgenţă. Dar

am fost informat că aparatele dumneavoastră nu pot părăsi aeroportul...

– Ai fost informat corect, dragul meu, spuse My, la fel de vesel.

– Aparatul acela trebuie doborât, tovarăşe general. Nava de care vorbesc va staţiona în perimetrul insulei mele cel puţin o oră...

– Stiu asta. Dar n-am ce să fac. Ordinele mele sunt stricte. $

Am cerut confirmare şi după ce i-am avertizat în legătură cu problema navei. Mi-au spus aşa: să păstrez avioanele pentru o operaţiune legată de aceeaşi navă. Cică au pasat problema comandamentului de artilerie reactivă. Aşa că, nu e nici problema ta, nici problema mea, stabili My, râzând.

– Înţeleg! făcu Xuyen, mirat. Mai sunt cinci elicoptere care se apropie şi ele de...

– Xuyen! De alea poţi să te ocupi liniştit, zise My, şi râse în hohote, ca şi cum ideea l-ar fi amuzat extrem de mult. Cinstit să fiu, zise el, zău dacă-mi convine că iei şi tu parte la chestia asta! Dacă iese tărăboi prea mare, o să te trezeşti pe cap cu un raid aerian care o să transforme în praf şi pulbere facilităţile alea care-mi plăceau mie. Şi, crede-mă, aveam chef să-ţi fac o vizită la sfârşitul săptămânii...

– Mă descurc eu cumva, tova...

– Hai, lasă-mă, Xuyen! spuse My şi se pregăti să închidă. Dacă apare ceva, te ţin eu la curent! N-o să te las de izbelişte tocmai eu! Eşti tipul care îmi încarcă bateriile, Xuyen! zise generalul, chicoti şi închise.

Maiorul rămase pe gânduri. Privirile celorlalţi erau

aţintite asupra lui. Nu înţelegeau. Un submarin sovietic se apropia de insula lor, de unde avea de gând să declanşeze o operaţiune ce avea să dureze minimum o oră. Submarinul era deja urmărit de

cinci elicoptere Choctaw antisubmarin şi de un Hawkeye, care putea să mai trimită pe insulă o întreagă escadră de aviaţie şi un snop de distrugătoare. Cu toate astea, comandamentul aviaţiei nu era de acord cu îndreptarea aparatelor către Hawkeye, motivând că trebuia să ia parte la operaţiunea lansată de submarin.

– Cu ce vi se pare că seamănă chestia asta? îşi interogă Xuyen subordonaţii, brusc.

– Cred că am intrat în rahat, zise şeful geniştilor. De trei ani, n-am văzut decât în radare avioane şi nave inamice. şi asta se întâmpla din când în când. Acum cred că o să vedem cu ochiul liber toate aparatele navale şi aeriene ale inamicului.

– Mda, făcu Xuyen şi căută un scaun din ochi. Nu ştiu ce au ruşii de gând, dar ştiu că elicopterele alea, dacă or să-i depisteze, or să pună toată flota aeriană pe urmele submarinului. Maiorul făcu o pauză şi se uită, ezitând, într-o parte şi în alta. Vreau să văd cum elicopterele alea cad... zise cu o voce care îl surprinse chiar şi pe el şi se uită la locotenentul Chinh.

Chinh privi în ecranele radarelor. Zâmbi:

– Distanţa e încă prea mare. Dar am să-i pot lovi. Să ajungă la treizeci şi şase de mile şi îi dobor!

– Fă-o! scrâşni Xuyen.

Chinh încuviinţă şi se ridică de pe scaun. Salută şi dispăru afară din cazemată. Paşii lui se mai auziră preţ de câteva secunde, bocănind pe betonul

platformei, după care pieriră cu totul, acoperiţi de palele de vânt ce izbeau stâncile insulei, de undeva dinspre est.

– Vreau să văd genieştii la posturi! Să asigure intrarea submarinului, reluă Xuyen. Artileria de coastă şi AA să Fie pregătite. Să staţi cu urechile lipite de radiouri şi să aşteptaţi ordinul meu. Ştiţi prea bine de ce sunteţi în stare. Şi mai ştiţi că tovarăşii de pe uscat cred despre noi că suntem o adunătură de fleţi... O să le arătăm noi cum stau lucrurile! La câte mile sunt elicopterele? se interesă el brusc.

– La treizeci şi nouă de mile.

– În regulă! Mergeţi! le ordonă Xuyen subalternilor săi şi se răsuci către Bui. Ce-ar fi să bem un ceai până ce Chinh lansează prima salvă?

*

Se auzi un ţiuit scurt, iar unul dintre operatorii de hidrolo- caţie îşi drese glasul:

– Domnule Masters! spuse el liniştit.

– Care e treaba? se interesă George.

– Am un semnal slab în căşti.

George fixă aparatul pe loc şi strigă în microfon:

– Davies! Avem un semnal pe hidrolocator! Pune-te şi tu într-o poziţie la 45 de grade faţă de mine, la vreo două sute de iarzi... Dădu din cap şi-l privi pe operator: Mai ai semnalul?

– Îl am. Dar e foarte slab. E distorsionat de pătura termică de reflexie a apei...

– Bine. Să aşteptăm să auzim ce spune Davies...

Trecură câteva minute. Navigatorul se chiora în radare, iar Dick se străduia să ia legătura cu

Stormbringer. La un moment dat, tresări: mai mult ca sigur că transmisionistul de pe Hawkeye se lansase iarăşi într-o suită de înjurături.

– Avem un semnal slab la... - se uită în ecranele radar - la treizeci şi opt de mile sud de Bac Long. Mă auzi? De data asta, Dick aproape că se prăvăli de pe scaun: Isuuse! Dar tipul ăsta...

Nu apucă să termine fraza. Davies se aşezase unde îi ordonase George şi transmitea prin fonia interelicoptere că avea şi el semnalul submarinului. După părerea lui, se deplasa către insulă, îndepărtându-se de ei.

– Probabil că se află cu vreo milă şi ceva înaintea noastră.

– OK! făcu George. Mort! strigă el. Treci la 0 grade în faţa mea, la o milă...

Vocea nazalizată a lui Mort se pierdu în paraziţi, dar aparatul lui păru să alunece pe deasupra rotorului lui George, năpus- tindu-se către nord, de parcă ar fi pornit la asalt. Dispăru îndărătul unui nor, după care reapăru undeva la rasul apei, unde coborî tija unui hidrolocator.

– Tu mai ai semnalul? se interesă George la operatorul lui.

– Din ce în ce mai slab. Şi eu cred că se îndepărtează de noi.

– OK! Dick! Zi-i lui Stormbringer că avem noutăţi pentru el.

Dick repetă mesajul în microfoane, după care îngheţă. A

trebuit să treacă mai bine de zece secunde până ce să le poată spune:

– Stormbringer ne întreabă dacă n-avem vreun prezervativ suficient de mare că să le punem ruşilor botniţă... Da', mă rog, el a zis-o altfel...Tu înţelegi ceva din chestia asta, George?

– Nu. Dar abia aştept să-l cunosc pe Stormbringer ăsta în carne şi oase, se amuză el şi pufni în râs. Ascultă, Dick! Când naiba or să-ţi treacă ţie spaimele astea? Ce naiba, nu poţi să înjuri şi tu ca lumea?

– George? Era Mort, tot pe fonia interelicoptere. Am şi eu semnalul. Suficient de puternic. Se îndreaptă către Bac Long. Ce facem?

George păru să sărute microfonul:

– L-aţi auzit pe Mort! Vreau să ne dispunem într-un V deschis către Bac Long, cu Mort în vârful lui! M-aţi înţeles?

Aparatele se urniră din poziţiile lor şi se strecurară spre nord, razant cu apa liniştită a mării. Norul cenuşiu care venea dinspre est părea să-i învăluie de tot, iar Dick observă că în scurt timp or să se mai vadă unii pe alţii doar în ecranele radar.

În mai puţin de cinci minute, dispozitivul elicopterelor Choctaw luase forma dorită de George: un V deschis către insulă. Îşi cufundară hidrolocatoarele în mare şi înţepeniră în noua poziţie. În scurt timp, operatorii de hidrolocaţie începură să discute în şoaptă până ce, din ce în ce mai siguri pe ei, schimbară primele estimări pe fonia interelicoptere. Ecranele sonarelor, inerte până acum. Înregistrară primul spot, ce părea să se clatine uşor.

– Îl am! zise operatorul lui George şi se ridică de pe scaunul său, apropiindu-se de pilot. Întinse mâna

undeva în faţă, către mare. Aş fi tentat să-ţi spun că jucăria se află pe acolo pe undeva, unde se văd creţurile alea de spumă. Merge spre nord, cu şase

noduri. Se află la o adâncime nu mai mare de patruzeci şi cinci de metri.

– Semnezi pentru ce-mi spui acum? se interesă George.

– Nu sunt nebun! Dar dacă mai facem un dispozitiv, o să-l prindem la fix!

– Pricep! Băieţi! strigă iarăşi George. Ne apropiem de Bac Long cu două mile şi ne dispunem într-un arc de cerc deschis către sud pe 60 de grade. Vreau să fiu sigur că ştim unde e submarinul ăsta nenorocit înainte să tăbărâm cu grenadele asupra lui...

Se deplasară în mare viteză către nord. Undeva între ei se descărcă un fulger, iar primele perdele de ploaie se scuturară din norul cenuşiu. Pale de vânt le stânjeneau zborul din ce în ce, iar la un moment dat, Dick îi anunţă că pierdeau legătura cu Stormbringer.

Lui George însă nu-i mai păsa de Stormbringer. Avea submarinul sub ochi şi se putea descurca de unul singur. Nu trecuseră mai mult de câteva minute de când se dispuseseră în noua formaţie, când Dick îi anunţă că staţia de ascultare de la Okina- wa îi contacta pe un circuit secundar.

– Okinawa? se miră George. Ce vor?

– Au decriptat un mesaj emis de la Leningrad tocmai aici, în golful ăsta. Submarinul pe care îl urmărim noi este un atomic cu deplasamentul de 9 500 de tone. Ţine de flota sovietică de nord. Trebuie să lanseze un atac tactic din patru salve a câte 12

rachete ASA către 48 de ţinte de-ale noastre. Saigon, Da Nang, Quang Ngai şi aşa mai departe...

– Fă-mi legătura cu Mei! strigă George nervos şi se răsuci să-l ţintuiască pe operator cu privirea: Nu mă

interesează cum o să faci, dar vreau ca submarinul ăsta să nu-ţi mai scape din ochi...

– Nici nu mai are cum, George! zise operatorul liniştit. Îl văd cât se poate de bine de acum.

– Îl ai pe Mei! anunţă Dick.

George trase aer adânc în piept şi dădu să se lanseze într-un mic discurs radio, dar chiar atunci, un tunet zgâlţâi aparatele, iar George îşi dădu seama că pierdea altitudine. Doar câteva secunde şi fuzelajul o să atingă apa. Ambală rotoarele şi aparatul se căţără câteva picioare, dar un fulger păru să se înfigă în mare chiar lângă ei.

– Al naibii să fiu, George, dacă ăsta nu s-a dus să se înfigă chiar în submarin! Tipii sunt sub noi, George, pricepi? Sub noi!

– Îi ai în sonar, da?

– Îi am!

– Bine! Se apropie de microfoane şi ţipă cât îl ţinea gura: Ascultă, Mei! La vreo cincizeci de metri sub mine se află un rus de 9 500 de tone care se pregăteşte să ţi-o tragă!

La început, nu auzi decât voci precipitate în căşti, după care, vocea lui Mei izbucni, la fel de nervoasă:

– Ai transmis relevmentul rusului pe *Denverl*

– Cred că nu m-ai înţeles bine, Mei. Rusul se află chiar sub mine... Uite... Mă deplasez cu şase mile la rasul apei, iar spotul lui de pe locatoarele mele rămâne neschimbat. Făcu o pauză şi izbucni: Ce mama naibii, Mei? De ce nu mi-ai spus că e vorba de

un submarin atomic? De ce nu mi-ai spus că e vorba ca tipii ăştia să ne-o tragă cu 48 de ASA deodată?

– Pentru că acum am aflat şi eu de chestia asta, pricepi?

– În regulă, Mei! Eu ştiu cum sună regulamentele pentru faze din astea! Trebuie contactat Statul Major de la Saigon şi alte frecţii... Dar eu n-am timp de aiureli! îl scufund chiar acum!

– Nu fi idiot, George! Ai sub tine 9 500 de tone împinse de un motor atomic, nu de...

– Închid, Mei! Se uită spre Dick şi-i făcu semn să întrerupă legătura, după care ordonă: Reglaţi grenadele pentru patruzeci şi cinci de metri adâncime!

Aşteptă cele treizeci de secunde regulamentare, plutind anevoios la trei metri deasupra mării. Rafalele vântului erau din ce în ce mai puternice şi împingeau aparatul dintr-o parte în alta.

– Grenade reglate pentru patruzeci şi cinci de metri.

– Lansaţi!

Elicopterul păru că tresare. Un ciorchine de fusuri se rostogoli din calele sale şi plesni suprafaţa mării. George strigă în microfon:

– Am submarinul sub mine! Veniţi şi voi să începem joaca! E la o adâncime de patruzeci şi cinci de metri şi se deplasează cu şase noduri către Bac Long... Il aveţi în sonare?

– Il am! repetară unul după celălalt piloţii.

– Atunci, ce mai aşteptaţi?

Celelalte elicoptere părăsiră arcul de cerc în care se dispuse- seră şi veniră să se aşeze în şir în spatele lui George.

– Atacaţi! ordonă George şi înţepeni aparatul.

Davies fu primul care pomi. Se strecură în viteză pe deasupra lui George, coborî iarăşi la trei metri înălţime şi lansă un snop de grenade. Îl urmă Mort.

Apoi ceilalţi. Pe o distanţă de aproape jumătate de milă, marea se cutremura în tunete surde ce se amestecau cu fulgerele furtunii.

– A tăcut! remarcă operatorul lui George şi bătu cu degetul în ecranul sonarului.

– A tăcut de tot, sau vrea să se joace şi el...

– Nu ştiu. Ar trebui să ne uităm pe mare şi să coborâm contoarele Geiger...

Davies făcu un tur încoace şi încolo. Operatorii coborâră contoarele Geiger. Dar nu se înregistra nici un semn că submarinul ar fi fost lovit.

– Mda. O să continuăm pânda, stabili George. Ascultă, Dick! Cu şmecherul ăla de Timothy ai luat legătura? El ce naiba păzeşte?

Scedrin era cât pe-aci să lovească cu capul în biroul lui Boris. Ultimul şir de explozii zgâlţâise submarinul bine de tot. Iluminatul trecuse pentru câteva secunde pe circuitul de avarie, câteva garnituri de susţinere a agregatelor mecanice se descleia- ră, însă lucrurile îşi reveniseră rapid.

– Stop maşina! ordonă Nikitin, iar submarinul se cufundă imediat într-o linişte apăsătoare.

Scedrin dădu să se ridice şi, din nebăgare de seamă, atinse cu mâna un vraf de dosare metalice care se prăvăliră pe podea cu un zgomot infernal.

– Să aibă cineva grijă de colonelul Scedrin. N-are de unde să ştie ce e aia un camuflaj fonic total... spuse Nikitin în şoaptă.

– Sunt aici, lângă el, anunţă Boris.

– În regulă. Nikitin se uită după transmisionişti. Vreau să luăm din nou legătura cu Bac Long. La ce distanţă suntem de ţărm?

Navigatorul aruncă un ochi în radare:

– Treizeci şi şase de mile. Fix treizeci şi şase de mile, sublinie el.

– În regulă. Vreau să vorbesc cu maiorul ăla... Nu-i pot pronunţa numele.

– Xuyen Binh, tovarăşe comandant! îi aminti Ghenadi.

– Eh, mă descurc eu cumva.

Trecură câteva secunde de linişte. Apoi transmisionistul întinse microfoanele către Nikitin:

– Sunt comandantul Nikitin!

Din difuzoare se ridică o voce subţire, îngăimând ceva în rusă.

– Mi-aţi promis nişte rachete, tovarăşe maior! A trebuit să mă opresc, pentru că am fost supus unui bombardament nenorocit. N-am cum să mă mişc, câtă vreme ăştia îmi dau roată.

Vocea ascuţită se lansase într-o cascadă de scuze. Promitea că va face tot posibilul. Din păcate, nu se putea baza pe sprijin aerian. Toate aparatele erau consemnate la sol şi aşteptau doar un ordin de la Hanoi, ca să sprijine operaţiunea. Dar nu puteau ataca acum.

– Cum aţi spus, tovarăşe maior! reluă Nikitin, extrem de calm. Lansaţi rachetele alea odată ca să pot să mă mişc şi eu!

Închise. Se aşeză pe scaunul său şi făcu semn spre unul dintre bucătari. Acesta dispăru cu paşi neauziţi pe un culoar. Reveni după mai puţin de un minut, cu o ceaşcă aburindă.

– Ce vreme e afară? se interesă Nikitin.

– Furtună.

– Asta nu ne ajută cu nimic, se strâmbă comandantul.

– Din contră! remarcă Boris. Rachetele lansate de vietnamezi s-ar putea să dea greş...

– Mda. Aţi auzit, tovarăşe Scedrin? Nici un aparat nu poate decola ca să ne vină în ajutor.

– Mă tem că e vina mea. E nevoie de absolut toate ca să ne mascheze salva.

– Să ne mascheze salva... făcu Nikitin scârbit. Ce? Credeţi că americanii nu ştiu ce învârtim noi pe aici?

– De ştiut, ştiu ei. Dar ordinele spun clar: nu trebuie să aibă dovezi. Ce e în capul lor, asta e o chestie de care se vor ocupa diplomaţii...

– Tipii ca Vorobiov, nu? pufni Nikitin. Mă rog. Mă întreb însă cum o să lansez eu salvele de rachete, dacă nu pot scăpa de tipii ăştia care mă grenadează?

– Vreţi să ieşim la suprafaţă şi să angajăm un schimb de focuri cu ei? întrebă ofiţerul cu artileria. Am putea să-i luăm prin surprindere...

– Nu ştim câţi sunt. Nu ştim cum sunt dispuşi. În plus, ne-am demasca. Să vedem... Poate reuşeşte ceva maiorul ăsta vietnamez...

*

– George! se auzi vocea înfrigurată a lui Dick. Okinawa vrea să intre în legătură directă cu tine...

– Cu mine?! se miră George.

– Au insistat să vorbească cu tine. Zic că e ceva urgent.

Masters îşi puse căştile pe urechi şi răcni în microfon:

– Locotenent George Masters! Cu cine?...

– Lasă textele, George, şi tai-o de acolo cât mai repede! Am surprins două comunicaţii cu Bac Long Vi în care era vorba despre tine!

– Hei! Tu cine naiba eşti ca să?...

– George! Tai-o de acolo cât mai repede! E pe ţărm un general de aviaţie, My îl cheamă! A ordonat să se tragă cu rachete asupra voastră! Aveţi acoperire antiradar?

– De unde naiba să avem acoperire antiradar? Noi am plecat să scotocim după un submarin prăpădit! De unde să ştim că?...

– Pierzi timpul, George! Pierzi timpul şi n-ai nici o şansă! Submarinul a cerut şi el ajutor împotriva ta şi din cauza asta ne-am uitat şi noi în tabelele noastre... Bac Long Vi te poate plesni să-ţi sară ochii, George!

– Ascultă! Am un submarin sub mine şi...

– Lasă-l naibii, şi pleacă! Nu te-a anunţat nimeni că mai ai doar câteva minute de trăit dacă rămâi pe loc?

– Cine ar fi putut s-o facă?

Tipul de la celălalt capăt pufni nervos şi întrebă:

– George? Ai luat-o din loc? Dacă mai stăm aşa de vorbă, se alege praful de bunele mele intenţii! O să risc Curtea marţială degeaba, pentru că tu tot o să crăpi...

George se strâmbă şi se uită la subordonaţii săi.

– Vreau să marcăm locul ăsta.

– Gata de marcare, George! se auziră grenadierii.

– Largaţi! Comută apoi pe fonia interelicoptere şi ordonă: Pornim în formaţie spre Dong Ha. Făcu o pauză şi reluă legătura cu Okinawa. Am marcat locul

şi am pornit spre Dong Ha. Tu cine eşti?

– Ce importanţă are? Sunt unul care n-avea chef să vadă cum dispar nişte spoturi din radare doar aşa, ca să-şi termine ei jocurile acolo, la Statul Major...

– Spoturile din radar?! Hei! Pe cine păcăleşti tu? Doar nu vrei să spui că mă vezi într-un radar pe Okinawa?

Vocea din căşti râse:

– Doar nu vrei să spui că m-ai crezut că sunt din Okinawa?

Închise. Aparatele se năpusteau deja cu viteză maximă, la mai puţin de doi metri de talazurile înspumate. Stropii de ploaie amestecaţi cu picături de apă zburătăcite de vânt din crestele valurilor li se lipeau de parbrize. George trebuia să se chinuie din ce în ce mai mult ca să menţină aparatul pe linie. Deodată, întrebă:

– Auzi, Dick? Chiar ţi se pare că Stormbringer vorbea aşa de urât?

Răspunsul întârzia. Apoi, Dick zise, chicotind:

– Al naibii să fiu eu, George, dac-am auzit pe cineva să vorbească mai urât decât Stormbringer! Da' e băiat bun...

– Şi încă cum, zise George, chiar când strigătul înspăimântat al lui Davies se auzi din căşti:

– Sunt în coada noastră, George! Cinci bucăţi!

– Isuse! făcu George şi, primul lui gând a fost să se năpustească cu elicopterul în mare. Davies! Vreau să...

O explozie ilumină prin perdelele de nori. Zgomotul ei hu- ruitor şi unda de şoc părură să izbească în acelaşi timp aparatul lui George, învârtindu-l ca pe un titirez. Te pomeneşti că Stormbringer îi anunţase

prea târziu?

– L-au terminat pe Davies, George! răcni Mort pe fonia interelicoptere. L-au ars, fir-ar ai dracului de chinezoi!

– Taci odată, Mort, şi încearcă să te scoţi din rahat! Dick? strigă George. Eşti sigur că ai transmis coordonatele împuţitului ăla pe *Denver*!

– Le-am trimis, George!

O a doua explozie zgâlţâi aparatul şi George simţi cum pielea de pe spinare i se acoperă cu broboane de sudoare. Mort o încasase şi el. Cu coada ochiului, George observă că un operator de locaţie se ridicase în picioare, abia ţinându-şi echilibrul, uitându-se către marea înspumată care alerga pe sub ei.

Se gândea corect, nenorocitul! O rachetă sol-aer care lua un elicopter în colimator nu mai avea cum să-l piardă. Elicopterul nu era la fel de rapid ca un avion de vânătoare şi, până acum, nimeni nu descoperise vreo metodă prin care elicopterul să scape basma curată după o astfel de întâlnire.

– George! îl anunţă cât se poate de calm unul dintre locatori. Mai vine un snop de cinci rachete în urma ăstora...

Mult mai târziu, Masters avea să spună că nici nu-şi dăduse seama când răcnise în microfoanele din bord să largheze bărcile de salvare şi să se arunce cu toţii afară din elicoptere. Echipajul lui Steve n-a mai apucat s-o facă decât pe sfert. Servanţii mitralierelor plonjaseră deja în mare când bubuitura a răsunat deasupra capetelor lor, sfârtecându-i pe piloţi, navigator, transmisionist şi operatori.

Ceilalţi însă au reuşit să sară înainte ca aparatele lor să încaseze loviturile devastatoare. Lui Masters i

s-a părut că aparatul său izbit de rachetă seamănă cu o crizantemă portocalie, din ce în ce mai voluminoasă, din care elicea zbură rotindu-se, nimerind chiar peste barca pneumatică umflată de

echipajul ultimului elicopter. Nici unul dintre cei 18 ocupanţi nu a scăpat cu viaţă, iar barca s-a scufundat, sfârtecată, răspândind de jur-împrejur volute de apă însângerată.

Personne se uita pe harta desfăşurată pe masă. Îi era din ce în ce mai clar că nici elicopterele, nici avioanele nu vor reuşi să oprească submarinul sovietic. Clark dădea şi el din cap, convins de argumentele francezului. Aveau coordonatele precise ale submarinului la acel moment, ştiau că aviaţia vietnameză nu-l va sprijini, dar asta nu-i ajuta cu nimic. Hawkeye raportase că de pe Bac Long Vi porniseră câteva salve de rachete sol-aer aţintite spre cele cinci elicoptere şi, cu doar un minut mai târziu, Statul Major primea SOS-ul lui Masters, iar spoturile dispăreau pe rând de pe ecran.

Stormbringer le raportase că prinseseră o comunicaţie între Masters şi un terţ, Okinawa, după cum se prezentase, în care Masters spusese că marcase locul de pe mare unde grenadase submarinul.

– Pe furtuna asta, degeaba trimitem pe altcineva în locul lui Masters... Fumigenele lui or să intre în derivă, iar ruşii or să se ducă undeva la adăpost, comentase Clark. Cred că ai avut dreptate, Jacques. Singurii care or s-o scoată la capăt sunt oamenii tăi de la Quang Ngai.

– Cum spui, Clark! Dacă ei n-or să reuşească să descâlcească povestea asta, nimeni altcineva n-o s-o facă!

– Eşti tare mândru de muşchetarii tăi, îl luă Clark peste picior.

– Eu i-am inventat, Clark! Numai eu!

Îşi aprinse o ţigară şi se duse către unul dintre şefii de Stat Major ai Marinei, care părea să se învârtă fără rost, dintr-o parte în alta a camerei. Clark îl urmări cu privirea, curios. Avea impresia că ar fi fost mai bine să nu-l fi cunoscut niciodată pe Jacques, numai că nimeni nu era în stare să-şi aleagă aliaţii care îi conveneau într-un război. În plus, dacă n-ar fi fost el, toată operaţiunea de acum nici n-ar mai fi avut loc.

De ce naiba trebuie ca toţi oamenii cu care lucrez eu să-mi fie antipatici? se întrebă Clark şi trase cu urechea la ce spunea Personne.

– *Denver* a primit datele de la elicoptere?

– Le-au primit. Se îndreaptă cu toată viteza pe urmele rusului. De altfel, de vreo cinci minute îl au în ecranele lor, ca să zic aşa.

– Hmm! făcu Jacques. Şi de ce nu încearcă să-i trimită o torpilă?

– Nu-l au în ecranele sonarului, explică amiralul. Se ţin după urmele lui termice. Fundul mării e foarte accidentat pe acolo şi ultrasunetele nu fac doi bani. Dar Timothy m-a asigurat că va ieşi din imersiune pentru scurtă vreme şi că aşa va reuşi să-l localizeze mai bine pe *Komsomol...*

Generalul Lintz, răsărit din camera alăturată, se băgă între ei şi spuse plictisit:

– O să fie prea târziu! La ora aia, ruşii vor intra în adăpostul de la Bac Long...

– Domnul aici de faţă, făcu amiralul semn către Jacques, pretinde că pentru oamenii lui nu există locuri suficient de bine adăpostite...

– Să dea Domnul! Altfel, în scurt timp o să ne prăjim cu toţii de vii aici... Ştiaţi că figurăm şi noi printre ţintele alese de Leningrad? făcu Lintz, cu un aer din ce în ce mai distant.

– Ar fi fost ciudat să nu fim pe lista lor, nu credeţi? întrebă Personne.

Generalul rămăsese pe gânduri. Îşi făcuse buzele pungă şi se scotoci după o ţigară. Şi-o aprinse, după care spuse:

– Cum pot să ne facă ruşii una ca asta? Cum?

Personne păru că se clatină, auzind întrebarea, dar preferă să nu răspundă. Era un război rece între USA şi URSS. Dar, se gândi el, acelaşi război rece avea loc şi pe vremea crizei din Cuba. Noroc cu militari de felul lui Kuzneţov şi al lui Clark! conchise el şi stabili că, dintr-un punct de vedere, se putea considera un ales al sorţii.

*

Tarjac terminase să se radă în cap de fix cinci minute şi tocmai îşi săpunea ţeasta când se auzi în megafoane ordinul lui Dougherty.

„Focile îşi vor lua întreg echipamentul şi se vor prezenta la tubul lanstorpile din prova babord!"

– Aşa din scurt ne ia? se miră Frank. Fir-ar al dracului să fie! Nu mi-am terminat încă pacheţelul!

– Dă-l naibii, Frank! zise Mart. La ce naiba crezi tu că-ţi trebuie ac şi aţă? Mergem să prăjim un submarin, nu la chef!

– Poate că e talismanul lui! sugeră Gold.

– Nu e nici un talisman! îi întrerupse Frank. De ac şi aţă ai nevoie oricând! încheie el şi ţâşni în picioare.

Deja se îmbrăcau cu toţii în combinezoanele subacvatice. Forfoteau agitaţi, deschideau fişetele în

care depozitaseră armele, se vârau pe sub paturi să scoată echipamentul, iar Gold se învârtea în jurul minelor uşoare, de patru kilograme, pe care le descoperiseră în sampan.

– Isuse! făcu Mendez. Cum naiba o să reuşim noi să ieşim cu toate astea din submarin?

– Ne descurcăm, făcu Spaatz şi se repezi primul afară din cabină.

Îl urmară şi ceilalţi, târând după ei LB-urile dezumflate, tuburile cu oxigen şi sacii impermeabili cu echipament. Ajunseră în dreptul puţului ce cobora spre bucătărie şi îşi dădură drumul unul după altul, după care o luară în fugă prin careul marinarilor care la ora aceea era gol. La intrarea în bucătărie îi aştepta Dougherty.

– Hai! Mai repede! O să aveţi de mers cel puţin zece mile. Iar curentul este extrem de puternic aici.

– Şi după astea zece mile înotate, credeţi că o să mai fim buni de ceva? se interesă Andy.

Dougherty răsuflă adânc:

– Domnule *von* Friessner! Doar nu vă imaginaţi că o să vă las să înotaţi până la Bac Long. O să plecaţi cu scubele de două locuri. Aşa că, grăbiţi-vă! Marinarii vă aşteaptă deja afară cu torpilele...

Se strecurară printre plitele electrice fără să ţină cont de bucătari, doborând oalele cu mâncare şi pachetele cu raţii desfăcute de pe mese. Pătrunseră apoi în compartimentul torpilelor, unde activitatea era deja febrilă. Câţiva membri ai echipajului trans-

portau cinci torpile bizare către capătul sălii joase, trăgându-le de-a lungul barelor orizontale suspendate de plafonul metalic. Lagărele de suspensie huruiau îngrozitor de tare.

– Scubele! le făcu Dougherty semn spre vehiculele ciudate, în formă de trabuc, cu două ancoşe pe partea superioară şi cu un simulacru de parbriz în faţă.

Ajunseră în compartimentul lanstorpile propriu-zis şi văzură cum ultima dintre scube dispărea în cilindrul care, în mai puţin de cinci secunde, o va ejecta la exterior.

Îşi puseră rezervoarele de oxigen în spinare şi se conectară la tuburile de admisie. Mart decise ca Frank şi Andy să iasă primii, fără nici un fel de echipament, iar ceilalţi să-i urmeze împingând sacii înaintea lor în tuburile lanstorpile. În momentul în care acestea se vor deschide în mare, vor fi apucaţi de cei doi şi extraşi. Marinarii de pe submarin va trebui să-i lege de scube, după care „albinoşii" vor putea să-şi înceapă cele zece mile de marş subacvatic către Bac Long.

– Aveţi de distrus 9 500 de tone de material, începu Dougherty. Vă spun ca să ştiţi de pe acum: e un submarin atomic, aşa că să nu veniţi după aia la mine să-mi faceţi reproşuri că n-aţi ştiut! Scopul vostru este să-l împiedicaţi prin orice mijloace să-şi scoată turelele cu rachete. Vă reamintesc că n-are nici cea mai mică importanţă dacă îmi ţintuiţi submarinul ăla pe fundul mării! El îşi poate lansa rachetele şi de la o adâncime de şaisprezece metri... Aşa că, cel mai probabil, va fi cazul să şi intraţi în cutia aia de conserve... În rest, amănuntele le

cunoaşte domnul Spaatz! încă ceva! Dacă nu veţi reuşi să-l opriţi, aflaţi că tot ce aţi auzit până acum despre războaie e joc de copii faţă de ce s-ar putea

să urmeze. Cu alte cuvinte, vă cer să mergeţi până la capăt, indiferent de consecinţe... Noroc!

Tubul lanstorpile se deschise, iar Frank şi Andy dispărură înăuntru. Un marinar răsuci inelul de fixare a uşii etanşe. Se auzi zgomotul apei lovind sasul metalic gros de patru centimetri, apoi un sunet ca de ventuză desprinsă brusc de pe un geam.

Nimic nu era mai înfricoşător decât părăsiresa unui submarin prin tuburile lanstorpile. După ce sasul se fixa în urma ta, nu mai aveai nici o sursă de lumină. Practic, nu mai vedeai nimic. Nu mai simţeai decât pereţii reci şi duri, care te striveau din toate părţile. Nu exista nici un om care să nu se agaţe în acele momente cu disperare de tovarăşul lui cu care trebuia să opereze ieşirea. Accidentele se puteau produce extrem de uşor din acest moment, iar senzaţia de sfârşit iminent era accentuată de beznă, de spaţiul închis şi de secundele care păreau să nu se mai termine până la deschiderea sasului exterior.

Dacă nu erai atent, riscai să-ţi distrugi fie rezervoarele de oxigen, pe care le ţineai deasupra capului, fie tuburile de admi- sie. Din acest motiv, cu toată dorinţa pe care o aveai să părăseşti mai repede acea cuşcă de oţel, trebuia să te mişti cu maximă lentoare şi delicateţe. Veteranii din SEAL dădeau drept reală o poveste extrem de neverosimilă, dar nu exista nici un om din aceste trupe, soldat sau general, care să n-o ia în serios.

În anii '50, în timpul unui stagiu de pregătire franco-ameri- can la Toulon, unul dintre cei mai experimentaţi SEAL, recunoscut pentru teroarea pe care i-o inspirau ieşirile dintr-un submarin în

imersiune, reuşise să iasă *primul* din tubul lanstorpile, deşi intrase în urma colegului său francez, fapt atestat de cei care dirijaseră exerciţiul. Nici unul dintre cei doi nu-şi putuse explica acest lucru cvasiimposibil în acel spaţiu îngust, care abia dacă permitea *unui* individ să se mişte...

Francezul spunea că partenerul său fusese teribil de agitat şi că şerpuise tot timpul cât durase umplerea tuburilor cu apă, dar tot nu reuşea să-şi dea seama în ce fel şi pe *unde* se strecurase el de reuşise să iasă înaintea sa din tub...

Când Frank şi Andy ajunseră afară, primul lucru pe care îl observară erau cele cinci scube, care pluteau între două ape, iluminând puternic ieşirea din submarin. Fundul mării era stâncos, cu o mulţime de colţuri şi praguri ascuţite, dintre care ici-colo se ridicau vârfuri înguste din granit negru, înalte de câţiva metri.

Cei doi se postară la ieşirea din submarin, în timp ce marinarii păreau să strunească scubele ameninţate de derivă. Curentul era puternic, mai puternic decât îşi imaginaseră, şi se îndrepta curmeziş faţă de itinerarul pe care trebuia s-o ia. Apoi, sasul se deschise din nou, iar cei doi se repeziră să smulgă sacii împinşi din interior, îi dădură marinarilor şi îşi ajutară camarazii să iasă.

Tarjac şi Gold. Înotau buimaci, încoace şi încolo, până ce unul dintre marinari le făcu semn să-şi ia scuba în primire. Deja sacii fuseseră amaraţi, iar

Gold se repezi către cel mai voluminos dintre ei şi îl palpă cu atenţia cu care un ţăran îşi caută găina de ouă: minele de patru kilograme se aflau la locul lor.

În mai puţin de un sfert de oră ieşiseră cu toţii. Marinarii le mai dădură o dată roată, după care se îndreptară spre tuburile lanstorpile, gata să intre la loc în burta de oţel a submarinului.

Porniră. Motoarele scubelor zumzăiau alene. Coloana era deschisă de Spaatz şi de Simms, care se strecurau elegant printre ţancurile înalte de stâncă. După un timp, cei doi se opriră în dreptul unui prag, dincolo de care se întindea o depresiune în care algele abundente, verzi şi cafenii, păreau o junglă văzută din elicopter.

Spaatz le făcu semn spre busola sa. Acul îi dansa ca toate alea şi, din câte îşi dădură seama, nu mai indica nordul de multă vreme. Îşi examină fiecare busola. Toate făceau la fel, iar Gold le arătă pietrele înconjurătoare: negre şi lucioase, trebuie că aveau un conţinut ridicat în metale feroase. În atare condiţii, era imposibil să te slujeşti cum trebuie de busolă...

Mart îi chemă lângă el pe Tarjac şi pe Lennox. Din toată grupa erau recunoscuţi ca fiind cei care se orientau cel mai bine în teren. Hotărâră să-i lase pe ei în faţă, fiecare în scuba sa, iar restul să-i urmeze.

Aşa şi făcură, pornind pe deasupra afgelor. Deja ajunseseră într-un loc în care punctele de reper erau cu mult mai rare. Fundul mării era acoperit cu nisip, iar curentul puternic şi furtuna care agita apa la suprafaţă nu aranjau lucrurile absolut deloc: vizibilitatea scădea din cauza nisipului stârnit de valuri şi curenţi.

La un moment dat, cele două scube din frunte o luară fiecare în altă parte. Observară la timp însă că nu mai erau siguri asupra itinerarului şi se opriră din

nou. Frank sugeră prin semne că poate ar fi fost bine dacă puteau ieşi la suprafaţă. Ceilalţi îi făcură semn s-o lase baltă: ce ar fi putut să vadă pe o mare agitată, în plină furtună, la ceva mai mult de 8 mile de insulă?

Frank trebui să admită că o ieşire din imersiune nu i-ar fi ajutat cine ştie ce, dar Tarjac nu ţinu cont de disputa lor şi îndreptă scuba către suprafaţă. Reveni după un minut şi porniră cu toţii în urma lui, către direcţia în care presupunea Louis că este nordul.

Făcură tot aşa, ieşind la suprafaţă la fiecare jumătate de oră şi orientându-se nimeni n-ar fi putut spune după ce. Practic, mai multe ore, n-au avut nici o modalitate de control asupra itinerarului lor. Apoi însă, au realizat că adâncimea fundului mării scade, iar la una dintre ieşiri, Tarjac reuşi să observe siajul unui periscop undeva la mai bine de o milă în faţă şi la stânga lor.

Reintrară în imersiune şi porniră cu toată viteza în direcţia indicată de Tarjac. Era şi momentul, pentru că începuse să se întunece. Norocul a fost însă că, la următoarea ieşire, marea şi vântul se mai potoliseră, iar linia ţărmului se vedea sub forma unei dungi mai întunecate, ieşind de sub pâcla furtunii de septembrie.

Se întunecase de tot. Louis presupuse că pe insulă trebuia să fie ceva lumini aprinse care să le orienteze drumul de acum încolo şi le făcu semn tuturor să iasă la suprafaţă. Abia îndreptaseră

scubele către luciul apei când un şir de bubuituri îngrozitoare răscoli fundul mării. Se uitară unii la alţii: primul lor gând fusese că ruşii scoseseră turelele din submarin şi că îşi lansau rachetele peste

mare. Numai că bubuiturile ce se repetau într-o cadenţă din ce în ce mai rapidă semănau prea mult cu cele ale oricărei artilerii de coastă.

Se grăbiră să ajungă la suprafaţă. Tarjac le vorbise de luminiţe care ar fi putut să-i orienteze, dar ceea ce vedeau ei acum era un adevărat bazar.

Întreg ţărmul părea să fie aprins de un foc portocaliu. Canonada părea să nu mai contenească, de parcă toţi artileriştii ar fi dorit cu orice preţ să-şi spulbere insula în mii de fărâme.

– Doar n-or face tot circul ăsta pentru noi! zise Lennox.

– Fii sigur că nu! comentă Igor. N-am mai văzut aşa ceva de la paradele de 7 Noiembrie, la Moscova! privi el încântat spre ţărm.

Bubuiturile se înteţeau din ce în ce. Rafalele unor mitraliere se făcură auzite şi ele, iar şiruri de trasoare părură să dea foc văzduhului.

– Ce mă-sa?... se miră Simms.

Ii răspunseră câteva fâsâituri prelungi, urmate de tunete seci ce zguduiră insula. La un moment dat, prin vălmăşagul de foc şi fum, îşi făcu apariţia o formaţie de trei Thunderbolturi greoaie, care lansară foc de tun către ţărm. Avioanele dispărură în aburii de deasupra insulei, dar alte aparate continuau să piseze poziţiile de pe Bac Long cu bombe şi obuze.

– Unde naiba o fi submarinul, în tot haosul ăsta? se întrebă Andy.

– Haos? Că bine zici, frate! zise Simms şi îşi ridică vizorul pe frunte. În acea clipă, n-avea de unde s-o ştie, dar gestul urma să-i salveze viaţa. Parcă au dat drumu' la toate maimuţele din iad să joace tontoroiul pă insuliţa asta...

– Mda! se amuză Louis. Numai peştii zburători par să nu ţină cont de tot tărăboiul! Ia uitaţi-vă!

Figura lui Louis se acoperise cu un zâmbet înduioşat când le arătă celorlalţi fulgerările line, argintii, de deasupra apei. Plici!

Plici! se năpusteau pe deasupra mării, lucind, ca să perforeze undele, din ce în ce mai aproape de ei.

– Peşti zburători?! exclamă Mengele cu voce îngrozită. Dedesubt! Astea sunt trasoare de.50. Dedesubt! mai apucă el să răcnească.

Inotară pe lângă scube, gata să se scufunde, când îşi dădură seama că tot echipamentul lor se afla pe ambarcaţiunile minuscule. Spaatz reuşi să-şi cufunde primul ambarcaţiunea, dar Simms încasă un trasor în vizor. Cauciucul ce îi acoperea capul se despică şi aici fusese marele lui noroc: vizorul pus pe frunte cu câteva clipe mai devreme deviase traiectoria unui cartuş care, altfel, i-ar fi găurit ţeasta.

Plutiră între două ape, fără să pornească motoarele, vreme de câteva minute bune, după care auziră murmurul din ce în ce mai apropiat al unor bărci. Între timp, bombardamentul şi canonada încetaseră.

Ieşiră din nou la suprafaţă, la timp ca să vadă o întreagă baterie AA orientându-se la orizontală. Proiectilele de calibru mic, trase într-o cadenţă infernală, plesniră marea la mai puţin de cincizeci de iarzi în faţa lor.

Se scufundară din nou. De data asta porniră motoarele şi se îndreptară către capătul estic al insulei. Focul de pe ţărm încetase din nou, iar motoarele bărcilor nu se mai auzeau. Brusc, Louis îi

făcu semn lui Gold să-l urmeze şi se desprinse de scuba sa. Se chinuia să târască înot după el un sac cu grenade.

Cei doi dispărură imediat din câmpul vizual al celorlalţi care opriră motoarele ambarcaţiunilor. După câteva minute se auziră nişte explozii înfundate urmate de strigăte în vietnameză distorsionate de apă. O mitralieră lătră pe ţărm. Apoi, totul încetă.

Gold şi Louis se întoarseră. Iarăşi ieşiră la suprafaţă, în linişte.

– Trebuie să ne găsim un adăpost. Avem nevoie măcar de o oră ca să ne odihnim şi să ne facem plinul cu oxigen din bombe, spuse Mart.

– şi ce ne facem dacă submarinul rusesc îsi lansează rachetele?

– Dacă ar face-o acum, ai putea să-l împiedici? Cât timp crezi că mai putem sta sub apă? Te-ai uitat la ceas? În plus, nu vrei tu, Igor, să ne duci să găsim submarinul?

Rusul ridică din umeri. Se uită la ceilalţi. Erau cu toţii sleiţi după joaca asta de-a v-aţi ascunselea. De undeva din depărtare se auzea iar zgomotul unor avioane ce se apropiau.

– Le auziţi? întrebă Mart. Cineva, la Saigon, ţine cu noi. S-au gândit şi ei că n-o să găsim submarinul cu una cu două, aşa că acum îl pisează cu bombe. Doar-doar l-or face să întârzie cât mai mult să iasă din imersiune.

– Bun, zise Spaatz. Sunt de acord că acum n-o să fim în stare nici măcar să găsim submarinul, darămite să-l şi aranjăm, în plus, trebuie să încărcăm rezervoarele... Unde înnoptăm?

– Pe ţărm, domnule Spaatz, pe ţărm...

Porniră înot când primele bombe cădeau deja asupra părţii de vest a insulei. Canonada reîncepu, iar schimburile de focuri deveniră în câteva secunde asurzitoare. Cei zece „albinoşi" ieşiră în larg şi făcură un ocol ca să ajungă în extremitatea estică a insulei.

La un moment dat, Spaatz râse înfundat:

– Saint Tropez sau tu, Lennox, credeţi că aţi putea să ne duceţi înapoi la locul în care bietul Simms s-a ales fără bunătate de vizor?

Cei doi făcură semn că da concomitent.

– Ce naiba, domnule Spaatz? Doar n-ai pierdut ceva pe acolo?

– Ba da! făcu el. Submarinul! Cum credeţi voi că puteam noi să fim depistaţi de bateriile de coastă în plin raid aerian? Eu zic că cineva le-a transmis celor de pe ţărm informaţii asupra poziţiei noastre. Cine ne-ar fi putut depista în apă? Cine ar fi putut să ia legătura cu cei de pe uscat că să le spună pe unde suntem?

– Doar nu-ţi imaginezi că submarinul a rămas în acelaşi loc?

– Oricât e el de submarin, explică Spaatz, are nevoie de anumite chestii ca să-şi găsească un culcuş. Nu se poate aciua oriunde...

– Eu zic să ne bazăm pe băieţii de pe *Denverl* îi întrerupse Mart. Simms o să ia legătura cu ei de cum ajungem pe uscat. Ei or să ne spună cu precizie

unde s-au vârât ruşii ăştia...

– Băieţii de pe *Denver* n-au cum să vadă submarinul printre toate pietroaiele astea de pe fundul mării...

– Uite! se auzi la un moment dat strigătul lui Lennox, în- trerupându-i.

Se vedeau două stânci, mai degrabă rotunde, care străjuiau intrarea într-un golf. Se îndreptară într-acolo, iar când ajunseră la o distanţă de o sută de cabluri, Mart îi trimise înainte pe Igor şi pe Gold.

După cinci minute se întoarseră.

– Zona e asigurată! spuseră şi se strecurară cu toţii la adăpostul întunericului spre plajă.

După un sfert de oră, săpau cu toţii adăposturi individuale, de teama schijelor care le şuierau pe deasupra capetelor, venind dinspre partea locuită a insulei. Era rândul lui Gold şi al lui Louis ca să ţină garda. Ceilalţi, frânţi, se lăsară să cadă în adă- posturile săpate la repezeală în nisip şi, în mai puţin de un minut, în ciuda bubuielilor care veneau dinspre plaja cea mare a insulei, adormiseră cu toţii buştean, în timp ce Gold şi Louis începuseră să cupleze rezervoarele la bombele cu oxigen aduse de pe submarin.

– Eh, câtă vreme crezi tu că vor putea s-o ţină cu raidurile astea? se întrebă Nikitin.

– Ai impresia că au ce au cu noi? i-o întoarse Scedrin.

Comandantul rămase o clipă pe gânduri. Sorbea cafea dintr-o ceaşcă specială de porţelan pe care şi-o luase de la Shanghai cu şase ani în urmă.

– Ce vrei să spui?

Scedrin se întinse peste biroul lui Boris şi se mai uită o dată la traseele pe care le calculase tânărul locotenent. N-avea să fie în stare niciodată să mascheze lovitura tactică cu rachetele, indiferent cât de multe avioane i-ar fi pus la dispoziţie Hanoiul.

Nişte indivizi de la Leningrad aveau poftă să-şi umfle muşchii. Dar aveau chef s-o facă doar pentru scurt timp. Semăna cu un avertisment, din cele cu care Scedrin se obişnuise din filmele americane cu gangsteri: americanii ştiau că îi bombardează un submarin nuclear sovietic; ruşii ştiau că americanii ştiau ce îi bombardează, dar cu toate astea, la protestele lor internaţionale aveau nevoie de o acoperire minoră, care să le permită să spună că nu, nu trimiseseră nici un submarin în zonă, că fusese un banal raid aerian, deosebit de vast, ce-i drept, dar tot raid aerian se chema că era...

– De ce crezi tu că bombardează americanii Bac Long? Nu sunt pe urmele noastre? reformulă Nikitin întrebarea.

Scedrin clătină din cap şi întrebă:

– Aţi mai luat parte până acum la vreun război adevărat, Nikitin?

Comandantul pufni în râs:

– Bineînţeles! Cum spune şi ziarul: *O luptă ne duce pe toţi...*

Scedrin clătină iarăşi din cap:

– Eu vorbeam de războaie, tovarăşe comandant! La câte războaie aţi mai participat până acum?

– La nici unul! răspunse comandantul rapid, dorind să afle mai repede care era părerea lui Scedrin.

– Raidul ăsta nu are mare legătură cu noi. Ah, dacă se întâmplă să le picăm sub nas, vor trage după submarin, dar nu de asta au venit piloţii până aici.

Aveau de plătit o poliţă... Nikitin se încruntă. Exact. O poliţă. Elicopterele care ne vânau pe noi. Xuyen le-a doborât. Probabil că cele cinci echipaje au

pierit. Aviatorii ăştia au venit aici să-şi răzbune camarazii!....

Nikitin se încruntă.

– Doar nu vrei să-mi spui că în armata SUA nu se ţine cont de ordine...

– Păi, li s-a ordonat să vină să facă praf insula asta. Comandanţii care au dat ordinul tot aviatori sunt! De-asta v-am întrebat la câte războaie aţi mai luat parte până acum! Pentru că de pe margine, lucrurile par simple. Aşa li s-au părut şi celor care s-au trezit că au o misiune de îndeplinit în Vietnam. Fie de partea noastră, fie de partea lor. Respecţi manualele, te porţi corect, acţionezi conform principiilor ş.a.m.d. Războiul, ne spuneam şi noi şi ei, este o meserie ca oricare alta, iar noi suntem profesioniştii ei. Avem succese, avem eşecuri, mă rog, tot ce ni se putea întâmpla era cuprins în cărţi şi manuale. Şi am continuat să credem aşa, şi unii şi alţii, până ce au început să ne moară primii camarazi. În manuale, cei care mor nu-ţi sunt prieteni. Inamici sau tovarăşi de arme, sunt cu toţii incluşi la capitolul pierderi pe câmpul de luptă. Nedureroase. Cuantificabile. Este însă cu totul altceva să-ţi moară un prieten sau chiar şi un tip pe care l-ai cunoscut sau pe care l-ai văzut într-o seară la bar cum se giugiulea cu o fetişcană din asta în *ao dai...* Din acel moment începi să uiţi de cotele pe care trebuie să le câştigi sau de strategia la elaborarea căreia, eventual, ai participat şi tu. Nu

mai vrei să obţii un avantaj tactic, ci să ucizi. Să-l faci şi tu pe inamic să dea peste cap o sticlă de votcă de supărare... Asta e...

Nikitin se uită la Boris. Tânărul părea cufundat în recalcularea traiectoriilor rachetelor.

– Şi dacă lovitura noastră va reuşi... Începu Nikitin.

– Eh, da! Ce se va întâmpla oare dacă lovitura noastră tactică va reuşi? Ce-o să le treacă americanilor prin cap? Văzând că Nikitin nu răspunde, Scedrin continuă: în primul rând vor dori s-o termine cu noi. Cu submarinul care i-a plesnit. Indiferent de preţ. V-aţi gândit la lucrul acesta, tovarăşe comandant?

Nikitin râse:

– Asta face parte din manuale! Sunt capitole întregi despre ce ai de făcut ca să scapi... Până acum, ne-am descurcat destul de bine...

– Poate că noi vom scăpa. Dacă sunteţi suficient de talentat şi dacă avem noroc, vom scăpa de ei. Atunci, ce vor face americanii?

– Scedrin! Dacă e să mă iau după argumentele tale, ar fi trebuit ca de multă vreme ei să arunce bombe asupra Moscovei şi noi să încercăm să debarcăm la Los Angeles!

– Poate că nu mai lipseşte decât o picătură ca să ajungem acolo...

– Doamne, Scedrin! Dar nu lansăm decât nişte încărcături clasice!

– Da. Dar o facem de pe un submarin nuclear. Ţintind precis. Lansând o cantitate de explozibil uriaşă, care va face praf creierul corpului expediţionar USA din Vietnam... Prima lor ripostă va fi să trimită şi ei un submarin nuclear în zonă şi să se folosească de încărcături tactice. Pe care n-o să se străduiască să le mascheze. Apoi, vom trimite şi noi un alt submarin. La un moment dat, noi sau ei

vom trimite un submarin cu încărcături nucleare. Şi atunci, chiar că n-o să se mai preocupe nimeni să mascheze nimic. Vom începe un război adevărat pe faţă.

– Sunt curios să aflu un lucru, Scedrin! Calculele astea pe care le-ai făcut, cele referitoare la acoperirea aeriană a operaţiunii, au ţinut cont şi de argumentele pe care mi le-ai expus mie acum?

– Nicidecum! N-am vrut decât să vă arăt cum funcţionează mintea unui om care ia parte de mai multă vreme la un război. Gândiţi-vă la tipii ăia de afară pe care i-aţi depistat! S-a tras asupra lor după ce, cine ştie câte mile, au înotat pe urmele noastre... Cine ştie de câtă vreme se tot uitau ei după noi şi, la un moment dat, când să ajungă aproape de ţintă, cineva care n-are legătură cu vânătoarea lor, Xuyen în acest caz, începe să tragă după ei. Să sperăm că i-a terminat! Pentru că furia pe care le-a turnat-o Xuyen în sânge o să se reverse acum asupra noastră...

– Ce vrei să spui? Că nu trebuia să le deconspir poziţia? Că nu trebuia să-mi apăr submarinul?

– Ba da. Trebuia să faceţi toate astea. La fel de bine însă trebuie să ştiţi la ce să vă aşteptaţi de acum încolo. Cu adevărat! Nu la predicţiile învăţate în Academie... Scedrin făcu un semn de lehamite şi se apropie de Boris: Ei? Eşti sigur pe traiectoriile tale, băiete?

– Cât se poate de sigur.

– Le putem lansa fără să ne mai umim din loc?

– Da. Nu suntem decât la nouă metri adâncime. Practic, putem organiza lansarea când va considera necesar comandantul.

Scedrin îl privi. Se uită la ceas. Era deja 1.20 noaptea. În submarin era liniște deplină și, probabil, dacă americanii se liniștiseră sau obosiseră, aceeași liniște se aștemea acum asupra insulei comandate de Xuyen Binh. În schimb, eterul trebuia să zbârnâie de mesaje încrucișate, de ordine și de tensiunea operatorilor radio care pândeau mesajele care aveau să pornească de pe *Komsomol.*

– La ce oră credeți că putem lansa rachetele? se interesă Scedrin.

Nikitin se apropie de el.

– Ai o armată aeriană în mână. Vreau ca toate urechile lor să scotocească aerul și să-mi spună când or să se liniștească americanii. N-am de gând să demasc poziția submarinului decât dacă am la dispoziție cât mai mult timp ca să-l pun după aceea la adăpost.

– Plecați de la premisa că nu aveți acest timp, îl avertiză Scedrin.

– Am să te întreb altfel. Care e momentul în care, după experiența ta de vechi combatant în Vietnam, aviația americană are cele mai puține aparate în aer?

– Nu e o regulă, dar pe la 4 dimineața, se duc și ei înapoi în bârloguri. Avioanele radar însă patrulează tot timpul.

– Asta e clar. Dar la 4, ora locală, băieții sunt obosiți și fără chef... Asta e regula, nu?

– Da. Asta e regula.

– Bine. Boris, notează! La ora 4 lansăm prima salvă de rachete. Tovarășe Scedrin, se întoarse Nikitin, protocolar, către el. Faceți în așa fel încât acoperirea aeriană să intre în dispozitiv pentru ora 4!

Scedrin dădu din cap şi se ridică de pe scaun. Mai aruncă o privire către Nikitin care îşi savura ultima gură de ceai şi se îndreptă spre cabină, cu gândul să mai prindă măcar două ore de somn.

Ţârâitul telefonului îl opri în cadrul uşii. Boris dădu să ridice receptorul, dar Nikitin se mişcă mai repede.

– Comandant Nikitin! Ascultă cu atenţie, preţ de câteva clipe, după care încheie scurt: Pricep! Se întoarse spre Scedrin: Tipii ăia... Cei pe care i-am depistat noi prin sonar...

– Ce e cu ei?

– I-au scăpat maiorului vietnamez! Mai mult, au aruncat în aer două bărci pe care le trimisese după ei.

– Şi? Ce are de gând să facă Xuyen?

– A zis că a trimis două plutoane să scotocească insula în căutarea lor...

Comandantul se sculă de pe scaun şi dădu din cap, zâmbind din colţul gurii. Boris ridică din umeri:

– Ca să fi ajuns aici cu trotinetele alea, înseamnă că i-a transportat un submarin până în apropiere.

– Bineînţeles, spuse Nikitin. Ca să fiu sincer, în ultimele ore m-am tot întrebat când or să-şi facă apariţia şi colegii noştri americani. Şi sunt absolut sigur că s-au oprit pe undeva pe la 10-12 mile de insulă, în zona în care începeau pragurile. Nu ne mai puteau urmări, începând de acolo.

– În schimb, remarcă Boris, noi putem s-o facem.

– Exact! Merg pe punte imediat să dau ordinele necesare...

Xuyen aruncă o privire fugară către cei doi locotenenţi. În spatele lor, plutoanele pe care le conduceau: 30 de vietnamezi umflaţi cu pompa, de

parcă cineva i-ar fi luat de mici din ţara asta şi le-ar fi schimbat dieta, scoţând din ei nişte exemplare umane asimilabile tipicului occidental. Înalţi şi solizi.

Xuyen îi mai privi o dată şi se gândi că nu era doar o problemă de dietă. Indivizii ăştia parcă ar fi fost ţinuţi între ziduri occidentale şi ar fi discutat cât e ziulica de lungă cu femei albe. Erau cei mai relaxaţi vietnamezi pe care îi cunoscuse Xuyen în toată viaţa lui. Până şi la şedinţele de învăţământ politic, apăreau şi luau notiţe cu un calm care îi scotea pe toţi din sărite.

Se purtau de parcă, ştiind că nu se pot sustrage sistemului, se hotărâseră să-l ignore printr-un fel de grevă a lipsei de comunicare, superioară, detaşată, astfel încât toţi propagandiştii simţeau nevoia să le atragă atenţia că „nu sunt pe linie". Numai că, în momentul când se pregăteau s-o facă, îşi dădeau seama că n-aveau ce să le reproşeze. Nu făceau nimic în afara faptului că *se uitau* mai altfel în jur. Ca şi cum lucrurile s-ar fi întâmplat cumva în afara lor.

– Am încheiat transmisia, Doan! îl făcu Xuyen atent pe transmisionist.

Clac! Doan închise selectorul de frecvenţe. Unul dintre locotenenţi se apropie cu paşi rari de harta insulei, prinsă cu două cuie în peretele de deasupra biroului.

– Cu alte cuvinte, spuse el cu glas tărăgănat, trebuie să asigurăm aria de aici - şi făcu un rotocol

cu creionul roşu în jurul unui şenal natural în care se refugiase *Komsomol. Î*n rest?

– În rest, nu ştim nimic precis, spuse Xuyen.

– E tare păcat că nu ne-aţi trimis de la început pe noi pe urmele *lor...*

– Mă interesa mai mult protecţia submarinului, se disculpă Xuyen. Eraţi singurii care o puteaţi asigura cu maximum de eficacitate.

Locotenentul răsuflă greoi şi se uită de jur-împrejur după o scrumieră. Scoase din buzunar un pachet de Camei - Xuyen nu reuşise să afle niciodată de *unde* făceau scafandrii lui rost *numai* de Camei - şi-şi aprinse o ţigară.

– Americanii, începu el, au o doctrină militară extrem de interesantă, cu care am convingerea că sunteţi familiarizat mai bine decât mine... Xuyen abia se abţinu să nu roşească, dar nu reuşi să-i riposteze nicicum locotenentului. Cum îl chema? îşi aminti: Dinh Thong. Ei, americanii pretind că au o doctrină defensivă. Ca toată lumea, de altfel. Numai că ei spun aşa: ca să ne apărăm, trebuie să ne aflăm oriunde există interese americane. În cazul nostru, acum, aici, interesul unităţii noastre e strâns legat de cele cinci scube pe care le-au depistat ruşii. Împotriva scube- lor luptă scafandrii. Cred că ar fi trebuit să fim pe capul lor de la bun început, tovarăşe maior!

Suflă fumul de ţigară peste capul subordonaţilor săi.

– Tocmai încasam un atac aerian, se apără Xuyen.

– Şi vă gândeaţi să trimiteţi scafandri împotriva avioanelor? se interesă Dinh.

Doan, telegrafistul, abia îşi mască zâmbetul. Singurele pierderi de pe parcursul raidului nu fuseseră cauzate, aşa cum ar fi fost de aşteptat, de nici una dintre bombele aruncate din avion.

Singurele pierderi erau cei douăzeci de militari îmbarcaţi pe cele două bărci cu motor. Îi văzuseră cu toţii cum se prăjesc în mai puţin de zece secunde, iar genistul unităţii spusese răspicat că, după părerea lui, cei din mare se folosiseră de un cocteil deosebit de potent din care nu lipseau minele de mică greutate şi grenadele P.

– Văd că sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, tovarăşe Dinh Thong!

– Tocmai că nu sunt atât de sigur. Ne-ar fi fost mult mai uşor să-i culegem din apă, când ştiam precis unde se află şi când încă erau obosiţi după un marş îndelungat, decât să umblăm acum după ei fără să ştim pe unde se află.

Îl privi pe celălalt locotenent, întrebător. Unde s-ar fi putut duce o mână de oameni obosiţi? Pe uscat undeva, ca să se refacă în puţinul timp rămas la dispoziţie şi să facă un plan de bătaie, dar unde?

– Practic, se pot ascunde oriunde pe jumătate din insulă. Mă refer la jumătatea estică, bineînţeles, zise celălalt locotenent. Dincolo de portul pescarilor.

– Bine! stabili Dinh. Unul dintre plutoane, al meu, va face un tur de insulă în bărcile noastre. Plutonul lui Nguyen va asigura începând de acum submarinul. Vom ţine legătura prin radio. Câte plutoane trimiteţi să scotocească uscatul?

– Patru! se grăbi să răspundă Xuyen şi îşi dădu seama prea târziu că acţionase ca un elev prins cu lecţia neînvăţată.

– O să stabilim cu ei frecvenţele de contact. Pe ale noastre, făcu el semn că bărbia spre Nguyen, le ştim deja.

Strivi ţigara într-o cutie goală de conserve şi se pregăti să iasă, când exclamaţia ofiţerului de la radare îl făcu să se întoarcă:

– Hei! Se umple marea de spoturi!

Priviră cu toţii către ecranul verde, baleiat de o undă lumi- nescentă. Undeva, spre sud-vest, o aglomerare de puncte, precum un roi tăcut de albine, părea să se rupă de linia ţărmului.

– Nave! Distrugătoare, cel mai probabil.

– Să sperăm că nu sunt şi portavioane, făcu Dinh şi se grăbi să părăsească punctul de comandă.

*

Ofiţerului cu radarele de pe *Denver* îi era imposibil să spună care dintre toate spoturile pe care le vedea de-a lungul ţărmului era submarinul sovietic.

– Îţi vine să erezi că e Crăciunul! se amuză el. Parcă ar fi artificii!

– Ce naiba or fi făcut vietnamezii? întrebă comandorul Timothy. Parcă ar fi ştiut tot timpul că vor ajunge să adăpostească un submarin lângă insula asta.

Dougherty se apropie şi el de ecranul radarului. Semnalele neclare ale scubelor fuseseră primul avertisment. Dispăruseră de tot după parcurgerea primelor două mile. Comentaseră, atunci, că nenorociţii de cartografi ai Marinei militare luau banii degeaba. De ce naiba nu figura în nici o hartă submarină faptul că fundul mării de la sud de Bac Long Vi era de fapt un imens zăcământ de fier?

Şi ce era cu toate acele spoturi care apăreau acum? Epave? Ţinte false? Dougherty abia aştepta să-şi vadă oamenii ajunşi înapoi. Mai mult ca sigur

că ceva-ceva vor vedea ei pe fundul mării, ca să limpezească situaţia.

Problema era acum însă cu totul alta: focile erau dependente de informaţiile de pe *Denver* în legătură cu poziţionarea precisă a submarinului sovietic. Numai că *Denver* nu le putea furniza nici un fel de informaţie.

Se uită la ceas. Era 2.27 a.m. Dougherty se apropie de transmisionist.

– Hai să luăm legătura cu Simms! Să le spunem că momentan n-avem nici un fel de informaţie despre submarin...

– OK!

Transmisionistul deschise aparatul, iar Simms îi răspunse aproape instantaneu. Se aflau undeva la adăpost, unde se odihneau şi îşi puneau echipamentul în ordine ca să pornească la atac. Din păcate, nici ei nu ştiau nimic despre submarinul sovietic. S-ar fi putut afla oriunde în jurul insulei, iar fundul mării, „mai scobit decât o arătură peste care a căzut un covor de bombe de o mie de livre", după cum spunea Simms, n-avea să le permită o cercetare serioasă. În plus, vietnamezii îi reperaseră deja şi, cât de curând, cele zece foci va trebui să părăsească adăpostul.

– Ne întreabă dacă ştim ceva despre raidurile aeriene asupra insulei... Îi privi transmisionistul, mirat. Care e orarul şi care sunt ţintele lor?

Dougherty se uită la comandorul Timothy.

– Aţi fost informat cumva în legătură cu aceste raiduri?

– Nu, se încruntă Timothy.

– Idioţii! spuse Dougherty, apăsat. Nu ne-au anunţat nimic! Oamenii mei pot să crape acolo! Bombele alea îi pot face terci o dată cu ţintele!

– O să verificăm! Cu toate astea, mă tem că va fi dificil să facem un plan în comun cu aviaţia, remarcă Timothy.

– Măcar să ferească... Generalul se opri şi se apropie de transmisionist. Fă-mi legătura cu Statul Major de la Saigon! Habar n-am ce să le spun că trebuie să ferească, dar vreau să ştiu sigur ce anume o să-mi termine oamenii, dacă se va ajunge până acolo! Şi spune-i lui Simms să stea cu urechile pe noi!

Ofiţerul de legătură de la Saigon parcă i-ar fi aşteptat în eter. Vocea lui puternică, de texan obişnuit să urle după vite ca să le bage în ţarcuri, păru să le spargă urechile:

– Saigon! tună el în difuzoare.

– Ascultă, Saigon! Generalul Dougherty aici! Vreau să vorbesc cu şeful care se află cel mai aproape de tine!

– Dougherty, spuneţi? Să văd!

– N-ai ce să vezi, Saigon! îl repezi generalul. Cheamă-l dracului la mine pe tipul cel mai galonat din încăpere!

Se auziră câteva şoapte, apoi foşnetul unor hârtii şi o voce care tuşea în microfon, oarecum încurcată:

– Will? Sunt Peter Lanso. Fort Dixx, promoţia '58, îţi aminteşti?

– Nu-mi amintesc nimic, Pete! Cine mama dracului dirijează operaţiunile aeriene în sectorul în care sunt eu acum?

– Păi, e comandantul de escadră Philips. Ce? Ţi se pare prea moale? Vrei să-i băgăm pe băieţi în priză?

– Vreau doar să discut cu Philips. Pete! Doar atât!

– Doamne, dar ce aveţi cu el toţi în noaptea asta? Vocea lui Lanso deveni brusc mai scăzută, ca şi cum tocmai l-ar fi făcut pe Dougherty părtaş la un secret. Au venit doi tipi după el. Unul e Clark, de la CIA, celălalt e unul...

– Celălalt e unul cu o mustaţă subţire, îl blocă Dougherty pe Lanso. Ce-i cu ei? Sper că-i freacă ridichea lui Philips!

– Nu numai lui! I-au strâns pe toţi barosanii într-o cameră alăturată, de unde au ieşit după aia, pe rând, privind în pământ.

– Bine le-au făcut! II vreau acum şi eu pe deşteptul ăla de Philips!

– Cum zici tu, Will! Cum zici tu!

Nu trecură mai mult de două minute când în căşti se făcu auzită o nouă voce. Părea să fie a unui tip până în patruzeci de ani - mult prea afectată pentru ca tipul să fi mirosit vreodată praful de puşcă.

– Comandant de escadră Philips, domnule general!

– Mai e cineva lângă tine, Philips?

Vocea celuilalt marcă o pauză. Probabil că acolo, în birourile liniştite de la Saigon, tipul căsca ochii şi-i făcea semne operatorului de transmisiuni că tocmai discută cu un nebun.

– În afară de transmisionist şi de colonelul Lanso, nu mai e nimeni, domnule general! Vreţi să-i trimit

şi pe ei afară?

Vocea lui Philips era puţin iritată. Probabil că şi Clark, şi Personne, scoseseră untul din el.

– Nu. Cred că vreau să audă şi ei ce vorbim. Ce crezi tu că faci la Bac Long Vi, Philips?

– Parazitez comunicaţiile unui submarin inamic. Il împiedic să iasă la suprafaţă. Toc piesele de artilerie vietnameze. Vreau să dau cât mai multe şanse echipelor noastre care operează acolo.

– Philips! Tu îţi imaginezi cumva că noi ne jucăm aici de-a debarcarea în Normand ia?

– Nu, domnule general!

– Atunci înseamnă că ai de gând să-mi ucizi oamenii...

– Aţi vorbit cumva cu maiorul Clark deja? se grăbi să întrebe Philips.

– Nu. Dar dacă Clark ţi-a atras atenţia asupra acestui aspect, înseamnă că e un tip deştept care merită toată consideraţia mea. Cine te-a pus, Philips, să parazitezi comunicaţiile ruşilor?

– E procedura uzuală, domnule general. *Komsomol* trebuie să emită şi să primească instrucţiuni. Regula e să-l bruiem din toate puterile! E un lucru care ne-a reuşit, continua Philips, din ce în ce mai sigur pe el, la ora asta, *Komsomol* este practic înconjurat de mine de distorsiune care emit paraziţi...

– Eşti un tip fericit, Philips, pufni Dougherty. Eşti un tip tare fericit. Primii pe care ai reuşit să-i parazitezi suntem chiar noi. Nu mai suntem în stare să localizăm *Komsomol-u*l, Philips! Oamenii mei acţionează sub bombele tale şi or să le iasă ochii din cap până vor da de submarin. Ai făcut o treabă

bună, Philips! Lăsă să treacă câteva secunde, după care încheie: Dacă Clark ţi-a frecat ridichea, află că ce ţi-a făcut el e nimic pe lângă ce o să-ţi fac eu după ce mă întorc la Saigon!

Dougherty puse căştile pe birou şi-i făcu semn transmisio- nistului să taie legătura. Il privi pe Timothy, care râse înciudat:

– Deci asta e explicaţia... Nu sunt nici epave, nici ţinte false lansate de vietnamezi...

– E doar opera şefilor noştri, Timothy, aşa că nu te ambala! îl vreau pe Simms! îşi aminti Dougherty brusc.

– Saigonul ne avertizează că o misiune alcătuită din treizeci şi patru de nave uşoare se îndreaptă spre noi, zise transmisionistul în timp ce-l căuta pe Simms în eter. Sunt specializate în căutarea de submarine şi...

– La ce oră trebuie să sosească navele? se interesă Dougherty.

– La 10 dimineaţa vor fi aici!

Generalul se întoarse către Timothy:

– Îţi vine să crezi, domnule comandor? îţi vine să crezi? Până la ora 10, submarinul lor trebuie să ne tragă o mamă de bătaie şi să ajungă în strâmtoarea Hainan! S-ar putea ca la ora aia întreg Vietnamul de Sud să fie o mare de foc...

– Parcă poţi să ştii ce intenţii au cei de la Statul Major? Poate că au trimis în larg navele astea doar ca să le scape de urgie.

– Îl aveţi pe Simms în aparat, domnule general, îl făcu atent transmisionistul.

Dougherty îşi puse căştile la loc pe urechi şi începu să vorbească în microfon:

– Hai să-ţi povestesc cum staţi, Simms! Ne este imposibil să stabilim poziţia submarinului, pentru că deştepţii de la Saigon au umplut marea cu ţinte false. Ne este imposibil să ştim ce orar vor avea

raidurile aeriene, pentru că cel care conduce partea aeriană a operaţiunii e un idiot. Ne este imposibil să...

Simms îi trezise încă de când discuta prin staţie cu generalul Dougherty. Îl auziseră cu toţii, dar încă nu le venea să creadă.

– Înseamnă că n-o să răzbim niciodată, stabili Louis şi îşi trecu mâna peste creştetul ras.

Lui Mart nu-i venea să creadă.

– Simms! Mai spune-mi o dată că ai noştri nu ne pot da poziţia submarinului ăstuia nenorocit!

– Ai noştri nu ne pot da poziţia submarinului ăstuia nenorocit!

Igor fluieră a pagubă şi, ca de obicei când îl apucau nervii, deschise una dintre pungile cu raţii C. Dar, o ştiau cu toţii, Igor se pricepea să îndese în pungile alea orice altceva, numai raţii C nu. Problema lui fundamentală era să poată căra hamburgeri după el oriunde dar, deşi i se explicase că dacă nu-l mănânci imediat, un hamburger se sleieşte, rusul continua să se străduie să-şi asigure hamburgeri în misiune.

Eşuase şi de data asta. Sosul roşu se scurgea din pachet, amestecat cu fărâme de pâine.

– E mai rău ca în Armata Roşie, zise el.

– Da, remarcă şi Frank, toţi deştepţii ăia au avut idei care mai de care ca să ne pună beţe în roate.

– Vă zic: e mai rău decât la noi, repetă Igor.

– La câte operaţiuni militare ruseşti ai participat tu, Igor? se enervă Mart. De unde ştii tu că?...

– La nici una! răspunse el absent şi azvârli cât colo hambur- gerul care luase şi apă de mare în el. Maică Precistă! Barem la noi, pâinea rezistă şi la un

bombardament atomic, făcu el semn către pungă. Odată, un prieten de-al meu mi-a spus că ai noştri special fac pâine aşa de tare. Poţi să omori un om cu o pâine veche de două zile. Îi crăpi capu', pricepeţi? O pâine d-aia poa' să plutească zile în şir pe o apă, că tot poţi să mănânci bine mersi din ea! Va zic: pâinea voastră e mai rea ca aia din Armata Roşie... Se fărâmă prea uşor...

Andy îşi roti un deget în jurul tâmplei.

– Bun! făcu Mart. Hai să pomim. Ce părere ai, Spaatz? Crezi că putem mătura fundul mării astfel încât să găsim submarinul ăla nenorocit? Să încercăm figura pe care ne-ai făcut-o tu la Iwo Jima...

– şi-asa n-avem nimic mai bun de făcut. » •

– Credeţi? făcu Gold şi se uită, gânditor, de la unul la altul. Eu cred că ne-am putea duce ţintă la submarinul ăla... Drumul e ceva mai ocolit, de fapt, dar dacă ne mişcăm repede...

– Ce vrei să spui, Giuseppe?

– Vreau să spun că cine are grijă de insula asta trebuie să aibă grijă şi de submarin. Ca să ai grijă de un astfel de submarin, trebuie să-i pui pază. Ca să-i pui pază, trebuie să ştii unde se află nava, nu de alta, dar ca să ai unde trimite paznicii. Toate chestiile astea le putem afla dacă intrăm în punctul de comandă al insulei...

Spaatz se uită la Mart şi dădu din cap, imperceptibil. Frank şi Andy îşi îngustaseră pleoapele.

– Aveţi vreo propunere mai bună? se interesă Gold.

– Nu. Al naibii să fiu dacă avem altceva de făcut! zise Mart. Credeţi că putem să ajungem în timp util la punctul ăsta de comandă?

– Bineînţeles, zise Tarjac. Trebuia să fii orb ca să nu vezi cazematele alea mai dichisite în timpul bombardamentului...

– În regulă. Pomim imediat.

– Ssst! făcu Simms şi ciuli urechile. Aud zgomot de paşi!

Se trântiră imediat în nisip şi-şi scoaseră carabinele la îndemână. Nimeni nu auzea nimic, însă ştiau cu toţii ce auz fin avea Simms.

– Isuuse! se auzi vocea şoptită a lui Lennox. Ghiciţi pe ce stau eu în momentul ăsta, băieţi!

– Taci odată, Lennox! Tu chiar nu-i auzi p-ăştia?

– O să ne audă toată insula pe noi dacă nu mă scoateţi din rahat chiar acum! scrâşni Lennox şi făcu semn la nisipul pe care se întinsese. Stau pe o mină, pricepeţi? Stau pe o mină!

– Gold! Vezi dacă idiotu' ăsta ştie ce vorbeşte, se enervă Mart. Nu se poate să fi ajuns iarăşi pe o mină!

– OK! Mă duc să verific... Ce naiba, Lennox? Ai magneţi în tine? întrebă Gold şi o luă târâş către Lennox. Se opri după mai puţin de câţiva iarzi. Hei! exclamă. Altă mină. Se răsuci cu faţa în sus şi păru să adulmece aerul. Ia! Luaţi-o fiecare, uşurel, către ţărm! Cât se poate de uşurel! le zise.

– Gold! Dacă ai chef de bancuri...

– Am spus s-o luaţi uşurel către ţărm, Spaatz! Şi fii atent la ridicătura din spatele tău. Dacă soarta ta nu te interesează, poţi s-o iei pe deasupra bine mersi.

Dar dacă vrei să nu se prindă Charlie că suntem aici, ocoleşte-o! Trebuie să fie o mină!

Spaatz se chiori la ridicătura de care îi spusese Gold. O luă de-andăratelea, ocolind mina, şi se opri la fel de brusc cum pornise.

– Stop! Am dat peste o altă mină!

– Ce dracu'? Suntem pe un câmp de mine? întrebă Igor.

– Exact. Ne-am săpat adăposturi individuale într-un câmp de mine.

– Noroc chior! făcu Mendez. Noroc chior!

– Nu e nici un noroc! Am venit la maree maximă. La ora aia, minele se aflau încă sub apă. Aţi văzut ce abrupt e fundul mării aici. Trebuie doar să ne căutăm urmele ca să ne întoarcem în apă... Iar tu, Lennox, rămâi nemişcat! Sper că n-ai pierdut antrenamentul de la Iwo...

Focile începură să caute din ochi urmele lăsate în nisip. Louis le descoperi cel dintâi şi se strecură cu băgare de seamă înspre mare. Coborând, apa descoperise cu totul un şir de pietre ascuţite, printre care doriseră să se strecoare acum câteva minute ca să plece. Numai că atunci când veniseră, nu văzuseră decât partea de sus a crestelor ascuţite, şi le ocoliseră prin stânga, pe o platformă acoperită de pietriş.

Vocile vietnamezilor se apropiau din ce în ce. Razele înguste ale unor lanterne se încrucişară pe deasupra capetelor lor. Imediat, dinspre larg se auziră şi murmurele surde ale unor bărci cu motor.

Gold mai aruncă o privire către camarazii săi şi le făcu semn să pornească, dar Mart îi răspunse că aşteaptă cinci minute. Oricum n-aveau cum să plece

acum, când bărcile cu motor se apropiau de ei. Împinseră scubele îndărătul unor bolovani rotunzi şi aşteptară. Grupa de militari care venea pe uscat ajunsese chiar în dreptul lor, iar razele lanternelor se prelingeau printre stânci, trecând chiar pe deasupra capetelor lui Gold şi Lennox.

– Ticăie? se interesă Gold. Lennox dădu din cap că nu. Nu te mai mişca, fir-ar al naibii să fie!

Giuseppe o luă târâş către el şi se apucă să atingă, cu blândeţe, nisipul. Din câteva mişcări, îndepărtă un strat gros de trei degete de nisip amestecat cu nămol şi descoperi capacul minei, îşi trecu degetele pe deasupra lui, după care înţepeni brusc şi se răsuci către ceilalţi. Le făcu semn să fie gata să ţâşnească în larg.

– Uite care e.chestia, Lennox! Eşti exact în rahatul în care ai mai fost o dată, la Iwo... Mina asta o să detoneze în momentul în care n-o s-o mai apese greutatea ta sau dacă o să faci o mişcare bruscă. Are un senzor de...

– ...de modificare a presiunii, recită Lennox. Spune-mi mai bine cum scăpăm de aici!

– Am s-o dezamorsez. E o mină cât se poate de simplă, nu ca cea care l-a speriat pe Klaus la Iwo... Problema e că, în poziţia în care te afli, singurul lucru pe care o să am timp să-l fac este să întârzii explozia cu zece-cinşpe secunde, nu mai mult. Până atunci, o să trebuiască să ne îndepărtăm suficient.

– Tu ştii mai bine.

Gold îşi scoase şurubelniţa şi cleştele de la brâu. Se auziră câteva scârţâituri, apoi un pocnet sec. Lennox simţi cum îl trec toate năduşelile când se

pomi un ticăit care părea să se audă chiar din burta lui.

– Hai! E gata! se auzi vocea lui Gold.

Porniră amândoi, târâş, către stâncile în spatele cărora îi aşteptau ceilalţi. Aveau impresia că niciodată nu mai făcuseră vreun târâş atât de grăbit - aducea mai degrabă cu un înot pe deasupra nisipului.

Deflagraţia îi făcu pe amândoi să se întindă cu faţa în nisipul umed. Simţiră curentul de aer călduţ cum le plesneşte tălpile, iar pământul de sub ei se cutremură scurt.

– Hai! strigă Mart şi se repeziră cu toţii spre apă, împingând scubele înaintea lor.

Explozia minei iluminase întreaga plajă. Gold şi Lennox de-abia ajunseră în apă când primele rafale ale vietnamezilor începură să perforeze marea în jur.

– Unde mi-e mitraliera? mugi Lennox şi se repezi spre scuba pe care aştepta Igor, desfăcând din mers sacul vaselinat în care vârâse mitraliera M60.

Louis trase şi el o rafală către bărcile cu motor care, reperân- du-i, făcuseră o voltă şi se îndreptau direct către ei. Simms răcni de durere şi se zvârcoli călare pe scuba sa. Mengele reuşise să-şi monteze aruncătorul de rachete la carabină şi lansă un proiectil înspre cea mai apropiată barcă, dar lumina de la gura ţevii nu făcu altceva decât să-l expună şi mai bine.

– Hai odată, Lennox! răcni Mart, împingând scuba tot mai în larg.

Duduitul grav al mitralierei grele acoperi toate celelalte focuri de armă, dar tipii din bărci parcă se

aşteptaseră la chestia asta şi cele două ambarcaţiuni rămase virară brusc, împroşcând focile cu un snop de gloanţe ce scoase scântei din stânci.

– Dedesubt! ordonă Mart şi dispăru în undele negre ale mării.

Marea se adâncea rapid, dar cei zece păreau să n-aibă suficient timp să ajungă la o adâncime convenabilă, căci bărcile se apropiau rapid de ei. Deodată, peste zgomotul motoarelor se suprapuse un şir de bufnete pe care focile le recunoscură imediat: zgomotul tipic al unor corpuri sărind în apă. Apoi, o suită de explozii înfundate răscoli marea şi ciocane de apă îi izbiră din toate părţile.

Încercară să se uite de jur-împrejur. Grenadele aruncate din bărci stârniseră nisipul de pe fund. Printre perdelele de negură lichidă văzură câteva siluete ce avansau unduitor. Recunoscură fără nici un fel de probleme rezervoarele de oxigen de pe spatele inamicilor.

Trajac reacţionă cel dintâi. Dezlipi de pe bordul scubei har- ponul prins cu bandă adezivă, şi ţinti în cea mai apropiată siluetă. Săgeata fulgeră prin beznă şi se înfipse în trupul atacatorului cu un sunet ciudat, ca şi când cineva ar fi deschis o cutie cu bere.

O coloană de bule de aer păru să izbucnească din gura celui lovit. Igor trase şi el, nimerindu-l pe cel mai apropiat duşman. Ceilalţi vietcongi ezitară câteva secunde, înotând aproape lipiţi de fundul mării.

N-a fost decât o impresie, pentru că vietcongii se repeziră iarăşi la atac. Alte trei încărcături cu bioxid de carbon îşi atinseră ţinta, în timp ce Igor, Mendez

şi Frank îşi scoseseră cuţitele şi trecuseră la lupta corp la corp. Vietcongii erau, oricum, în inferioritate numerică.şi nu făcură faţă asaltului dezlănţuit al celor zece foci. După mai puţin de jumătate de minut, lupta încetase. De la suprafaţă se auzeau motoarele bărcilor care continuau să dea ture deasupra locului unde se desfăşurase confruntarea.

Înainte să se urce pe scubă, Gold îşi deschise sacul cu mine, gata-gata să-l ia pe Tarjac şi să mai plece într-o plimbare la suprafaţa apei, dar Spaatz îi făcu semn să stea pe loc. Îi arătă ceasul, după care îi ordonă lui Louis să treacă în fruntea formaţiei.

*

Era 3 fix când Ghenadi terminase de recepţionat mesajul de pe ţărm.

– Maiorul Xuyen ne anunţă că treizeci şi patru de nave uşoare se îndreaptă dinspre Da Nang către Bac Long, îi spuse el lui Nikitin.

– Ce ETA ne dă?

– Ora 10 dimineaţă, 11 în cel mai rău caz.

– Înţeleg. Asta e vestea cea rea, surâse comandantul. Care e vestea cea bună?

– Vestea cea bună este că un pluton de scafandri ne asigură paza de mai bine de o jumătate de oră.

– Sunt nişte oameni norocoşi, remarcă Nikitin. Vor asista în direct la o lansare de rachete din imersiune. Treziţi-l pe Scedrin, continuă el după ce mai consultă o dată ceasul. Tu eşti gata, Boris?

– Sunt gata.

– Păi, să ne pregătim atunci, spuse Nikitin plictisit şi se aşeză în scaunul său înalt, amplasat undeva în partea din spate a punţii de comandă, pregătindu-se

să supravegheze operaţiunea, începem lansarea la ora 4 a.m. punct, le reaminti el.

Boris deschise ecranele computerelor şi armă turelele. Se aplecă spre microfonul său şi ordonă:

– Vreau să efectuaţi controlul pieselor mecanice. Aveţi la dispoziţie un sfert de oră.

Nikitin nu se putu împiedica să nu remarce vocea mult prea liniştită cu care obişnuia să dea ordine Boris. Vorbea de parcă s-ar fi aflat la restaurantul Metropol din Leningrad şi n-ar fi fost sigur ce trebuia să comande: icre de Manciuria, sau file de somon?

Cineva tuşi în dreapta lui Nikitin, smulgându-l din reflexiile sale. Era Scedrin, însoţit de ofiţerul CI.

– Mă bucur să vă revăd, tovarăşe colonel! se prosti Nikitin şi-i făcu semn spre Boris. Ne pregătim de lansare.

– Cât e ceasul? se interesă Scedrin şi se uită pe cadranul afişat deasupra hărţii. Nikitin încercă să descopere o cută cât de mică pe uniforma albastră a lui Scedrin, dar nu reuşi. Cum naiba făcea Scedrin ăsta să arate mereu ca scos din cutie? Nici măcar părul nu-i stătea în dezordine deşi, de la plecarea din rada Haiphongului, Nikitin instituise un regim sever de consum al apei, neştiind câtă vreme avea să dureze imersiunea.

– Mai avem exact 57 de minute până la prima salvă.

– În regulă, zise Scedrin şi dădu să se apropie de trans- misionist.

– Având în vedere că sunteţi parte nemijlocită la conducerea acestei operaţiuni, v-am făcut rost de un scaun chiar la pupitrul de comandă.

– Vă mulţumesc, spuse Scedrin şi se aşeză. Ii făcu cu ochiul lui Boris, după care se adresă lui Ghenadi: Vreau să-mi faci legătura cu Hanoiul...

În următoarele minute, Scedrin lansă ordin după ordin. Orele de plecare a valurilor succesive de bombardiere. Itinerarele, încărcăturile. Acoperirea radar. Lansarea unor false ţinte în eter.

– Se pare că vremea e tare urâtă pe afară, zise el după ce termină şi se uită iarăşi către Boris.

– Trebuie să fie furtuna care a trecut pe deasupra noastră, remarcă Nikitin. Ce-au zis oamenii dumneavoastră?

– Ce să spună? pufni Scedrin, trist, şi se uită la ofiţerul CI.

Ne-au urat succes, adăugă el după o pauză.

*

– O să facem exact ca şi cum am sparge o bancă, începu Mart când intrară cu cele cinci scube pe sub o arcadă de piatră, într-un golf îngust,. Înconjurat de stânci înalte. Louis, Lennox, Simms, Gold şi *domnul* Spaatz să ne aştepte aici, la adăpost. Ceilalţi o să intrăm în postul de comandă. Dacă reuşim, voi ne aşteptaţi aici cu motoarele scubelor pornite şi ne scoateţi cu maximum de viteză din zonă...

– OK, se auzi răspunsul şoptit al lui Gold.

– Dacă suntem prinşi, am să lansez două rachete verzi ca să nu ne mai aşteptaţi degeaba, încheie el ridicându-se în picioare pe cilindrul de metal şi se apucă de o crăpătură în stâncă.

Începu să se caţere, urmat pe rând de Igor, Frank, Andy şi Mendez, care încheia coloana. Nu aveau la ei decât câte cinci grenade, carabinele şi cuţitele. În plus, Mart avea şi pistolul cu rachete.

După câteva minute, se strecurau deja pe sub reţelele de sârmă ghimpată care înconjurau o baterie de artilerie AA. Terenul era extrem de pietros, acoperit cu o mâzgă fină, alunecoasă din cauza ploii care căzuse recent. La un moment dat ajunseră pe un drum de beton care urma linia ţărmului. De cealaltă parte a drumului se auzeau râsete. Mendez adulmecă aerul.

– Fumează. Ganja. N-am să-i înţeleg niciodată pe comuniştii ăştia... Ei pretind că fac război cu noi din cauză că nu sunt de acord cu obiceiurile noastre. Dar oriunde am dat de ei, fac exact la fel ca noi. Se îmbată ca porcii, îşi regulează secretarele, vor să pună mâna pe case cât mai mişto şi umblă cu limba scoasă după rufe de lux şi după parfumuri franţuzeşti...

– Hai, las-o baltă, Mengele! îl întrerupse Mart. Ia-o înainte şi vezi dacă cealaltă parte a drumului e mai sigură!

Mendez se târî pe terasament şi aruncă o privire de la rasul şoselei de o parte şi de alta. Nu văzu nimic care să-i atragă atenţia, aşa că se rostogoli până la mijlocul carosabilului, după care se târî rapid până dincolo şi dispăru. După câteva secunde, capul îi reapăru peste marginea drumului şi le făcu semn să se ia după el.

– Fir-ai al dracului, Mendez! scrâşni Frank de cum ateriză în şanţul de cealaltă parte a şoselei. Nu puteai să ne spui că e baltă?

– Aţi vrut să ştiţi dacă e o zonă sigură, nimic altceva...

O luară la fugă, îndoiţi din şale, la adăpostul terasamentului. Lăsară în dreapta grupul de

vietcongi care chefuiau liniştiţi, apoi ajunseră în dreptul unor ţevi de beton azvârlite aiurea printre pietre. Mart le făcu semn să se oprească. Pe terenul acela aproape lipsit de denivelări, ţevile erau cel mai bun ascunziş posibil.

Se ascunseră între ele, după care Mart scoase capul şi privi prin binoclul cu infraroşii către luminile chioare aflate undeva în faţa lor. Se simţea miros de sos de soia şi de peşte fiert. Undeva, în interior, se verifica garda: un set de parole chiuite ascuţit străbătea întinderea pietroasă a insulei.

Se acomodaseră deja cu întunericul şi desluşeau împrejurimile. În dreapta drumului, câteva rânduri de sârmă ghimpată înconjurau mai multe clădiri joase şi două cazemate în formă de cupolă. Dincolo de cazemate se vedeau pălăriile unor antene de mare putere, iar şi mai încolo, o clădire cilindrică, înaltă de aproape zece metri, semănând cu un turn de apă. Nu mai avea acoperiş şi se vedeau câteva siluete care se agitau în jurul lui, trebăluind cu lămpi de acetilenă.

În stânga drumului, către ţărm, se observau câteva baterii de antiaeriană, situate la mai bine de o sută de metri depărtare. Dincolo de baterii se afla, probabil, un tranşeu surmontat de un zid lung din saci de nisip suprapuşi. Ici-colo, sacii păreau să fi fost zburătăciţi de exploziile bombelor din cursul serii, dar o mulţime de vietnamezi se învârteau în jurul lor, străduindu-se să-i pună la loc. Dincolo de

rândul de saci, focile o ştiau, urma o aglomeraţie de stânci, străbătută de câteva şiruri de sârmă ghimpată.

În faţa lor se aflau mai multe clădiri joase. Nu păreau să fi fost construite în scop militar de la bun început; aduceau mai degrabă cu casele vietnameze tradiţionale din delta Mekongului, numai că erau întărite cu câte două rânduri de saci cu nisip. Mart le numără. Erau şase clădiri, dispuse de o parte şi de alta a drumului. Undeva între ei şi clădirile respective se interpunea un alt gard de sârmă ghimpată, înalt de un stat de om, păzit de santinele postate din zece în zece metri.

În interiorul gardului de sârmă ghimpată se afla o cazemată, situată chiar la capătul drumului. În faţa ei se vedea o porţiune de teren plat, cel mai probabil o platformă de beton, iar lângă ea, aproape lipit de zid, un catarg înalt în vârful căruia flutura un drapel.

Două santinele păzeau intrarea în clădire, în timp ce o a treia făcea câte cinci paşi la dreapta şi la stânga steagului.

– Acolo trebuie să ajungem noi, le spuse Mart. O să ocolim gardul până ce picăm în spatele cazematei. Pe stânca aceea, le arătă el o siluetă uriaşă, aproape rotundă, care domina cazemata. Mendez! Eşti point man!

Mengele se strecură afară dintre ţevi şi porni târâş spre colţul gardului dinspre interiorul insulei. Ajunse până în dreptul unui palmier pitic şi se opri. Soldatul situat cel mai aproape de el tocmai ajunsese la capătul traseului şi se întorsese, păşind alene.

Mengele păru să încremenească şi aşteptă ca santinela să se întoarcă. Când o făcu, se repezi în fugă şi ajunse dincolo de capătul gardului, dispărând din raza vizuală a celorlalţi.

Mart îşi încordă gâtul, ascultând cu atenţia încordată. Nu se auzi nimic suspect. Se repeziră atunci şi ei pe urmele lui Mendez. Îl descoperiră chiar când scotocea prin buzunarele unei alte santinele, pe care n-o observaseră. Mengele îl omorâse cu cuţitul pe vietcongul din spatele reţelei de sârmă ghimpată şi acum îşi strecurase mâinile printre fire, uşurându-l pe individ de armamentul uşor.

– Idiotule! suflă Mart. O să te curentezi!

– Un Makarov! făcu Mendez, triumfător, şi o luă iarăşi înainte.

Trebuia să păşească din ce în ce mai atenţi: gardul de sârmă ghimpată era înconjurat aici de un strat de pietriş. Apoi Mart observă o potecă ce părea să ducă în spatele stâncii pe care o ochise ca punct de reper şi le făcu semn s-o ia pe acolo.

Abia trecuseră de stâncă şi dădură nas în nas cu doi vietcongi. Un SEAL se mişcă însă deosebit de repede cu cuţitul; mai ales când teaca acestuia e prinsă cu benzi adezive pe spatele combinezonului, chiar sub ceafă.

Cei cinci se mişcară ca ghidaţi de un regizor nevăzut: duseră mâinile la ceafă, scoaseră cuţitele din teacă şi le azvârliră aproape instantaneu. Nu se auzi decât zgomotul lamelor ce se înfigeau în corpurile celor doi, pentru că Mart şi Frank se şi repeziseră să-i prindă înainte să atingă solul în cădere.

Se urcară pe stâncă şi o luară iarăşi târâş până ce ajunseră în dreptul sârmei ghimpate. Scoaseră iarăşi cuţitele din teacă, le fixară la ţeava carabinelor şi se pregătiră să taie sârmele.

– Te pomeneşti că or avea vreo alarmă conectată... zise Mart în glumă chiar când lama cuţitului său muşcă sârma.

Sirena! Brusc, întreaga tabără vui de ţiuiturile ei stridente, iar tot ce însemna lumină aprinsă se stinse cu un pocnet sec, ca şi cum un scurtcircuit devorase toate cablurile de alimentare.

– Gură spurcată! Ţi-am spus de nu ştiu câte ori să-ţi ţii gura, Mart! scrâşni Frank.

Din câteva mişcări, sârmele de jos căzură pe piatră, făcute bucăţi, iar cei cinci se năpustiră pe sub gard şi ieşiră pe acoperişul cazematei. În curtea interioară se făcuse o larmă de nedescris: pe lângă vuietul sirenei, se auzeau acum şi răcnetele ofiţerilor care alergau încoace şi încolo, buimaci, cu lanternele aprinse. Strigau la santinelele de la intrare, care ridicau din umeri, fără să înţeleagă ce se petrecuse.

– Andy! Mendez! Ne acoperiţi! strigă Mart şi sări pe platforma de beton din faţa cazematei.

Abia apucă să facă doi paşi, când vietcongii de la intrare se pregătiră să deschidă focul. Igor se şi năpustise însă asupra celui mai apropiat dintre ei, iar Andy aruncă cuţitul în pieptul celuilalt. Un foc de M16 se auzi de pe acoperiş, iar santinela ce făcea de gardă la drapel se prăvăli, înfăşurându-se în jurul catargului de oţel precum o cârpă umedă.

– Frank! Asiguri intrarea!

Frank şi Igor se aşezaseră de-o parte şi de alta a uşii, pe care Mart o izbi cu toată puterea, făcând-o zob. Un snop de grenade zbură printre bucăţile de lemn rupt. Explozia care urmă azvârli afară printre fâşiile-de lemn un nor de fum amestecat cu praf, iar

Mart şi Igor se năpustiră înăuntru, aprinzând lanternele. Câteva trupuri răsucite în poziţii nefireşti. Două birouri făcute bucăţi. Staţia de transmisiuni spulberată.

– Dacă băieţii ăştia obişnuiesc să-şi ţină hărţile încuiate în birouri, am făcut drumul degeaba! zise Mart şi se uită într-o parte şi în alta.

– Nu. Nu le ţin în birouri! zise Igor deodată şi se repezi către cel mai apropiat perete. Asta e, nu-i aşa? îi făcu el semn lui Mart.

– Asta e! aprobă Mart şi o smulse grăbit. Asta e, fir-ar a dracului!

Afară se pornise o revărsare de rafale. Focile trăgeau foc cu foc. Mart recunoştea pocnetele seci ale carabinelor M16. Urmă un şir de explozii care transformară curtea într-un infern. Printre strigătele îngrozite ale răniţilor, se auzi vocea lui Andy:

– Ieşiţi dacă n-aţi găsit harta! Nu mai rezistăm!

– Venim! răcni Igor şi puse carabina la ochi. Trase printre perdelele de fum, în timp ce Frank se căţăra înapoi pe stâncă, acoperit de tirul lui Andy şi Mendez.

– O luăm pe ţărm! Pe drum s-a făcut aglomeraţie... se auzi strigătul lui Frank, urmat imediat de o suită de explozii de grenadă.

Mart ţâşni din cazemată, sub un foc de acoperire nimicitor, care îi făcu pe vietcongi să se adăpostească. Igor se căţără în urma lui dinţr-un singur salt şi se năpustiră cu toţii pe stânci către

ţărm. Simţiră o mişcare în stânga şi văzură o mitralieră de antiaeriană cum încerca să-i prindă în miră. Se trântiră pe pietrele acoperite de mâzgă

chiar când trasoarele începură să mături văzduhul umed.

– Igor! Fă-i să tacă!

Rusul îşi dezveli dinţii şi-şi scotoci centura după o grenadă. Stând întins, o azvârli cu toată puterea către cuibul de mitralieră.

Era atât de întuneric, încât n-o puteai vedea. Se auzi bufnetul sec însă, urmat de o tresărire scurtă a stâncilor pe care stăteau întinşi, iar rafalele grele încetară brusc.

– Hai înainte! Aştia-s pe noi! şuieră Frank şi se repezi precum o şopârlă printre pietrele lunecoase.

Din spate se auzeau tropăiturile bocancilor care se apropiau. Un snop de gloanţe ricoşă, scânteind la câteva palme în stânga lor. Apoi, două rafale distincte părură să-i întâmpine, obligându-i să se întindă iar la pământ.

– În ritmul ăsta, nu mai ajungem să-i vedem pe băieţi! făcu Mart.

Mendez azvârli o grenadă peste zidul de saci de nisip. Rafalele vietcongilor încetară pentru scurt timp, pentru a reîncepe, cu şi mai multă putere.

– Cine rămâne în urmă? întrebă Mart.

Frank reperase un cuib de mitralieră grea care trăgea rafale scurte, din ce în ce mai aproape de ei, în timp ce câţiva infanterişti săriseră peste sacii de nisip şi se apropiau, târâş.

– Rămân eu! spuse Andy. Numai lăsaţi-mi din încărcătoarele şi grenadele voastre.

O luară de-a-ndăratelea până ce ajunseră la marginea ţărmului, trăgând foc cu foc. Andy se opri şi păru să dispară undeva sub stânci.

– Am dat peste un adăpost marfă, şmecherilor! le zise. Tăi aţi-o!

Frank icni şi se rostogoli pe o parte.

– Frank! E atins la umăr! spuse Mendez.

– Tăiaţi-o! Aici nu mai e de stat! repetă Andy şi puse carabina la ochi. Am găsit cel mai bun post de observaţie posibil, gagiilor!

Mart îi mai aruncă o privire şi-l plesni cu palma pe spate. Apoi îi făcu semn lui Igor să-l ajute pe Frank şi se repeziră către golful în care îi aşteptau ceilalţi.

Din spatele lor se auzi un tămbălău demenţial. Andy nu se încurca. Pusese carabina pe foc automat şi acum mătura stâncile cu rafale. Deodată, un grup de vietcongi răsări în faţa celor patru. Mart se pregătea să deschidă focul, când, spre stupefacţia lui, îi văzu pe vietcongi doborâţi de o rafală venită de cine ştie unde.

– Mişcaţi-vă mai repede! se auzi Spaatz dindărătul unor stânci. Gold! Acoperă-i cum trebuie!

Aproape că trecură prin gardul de sârmă ghimpată, urmăriţi de trasoarele unei mitraliere grele ce trăgea de undeva de dincolo de drum. Ajunseră pe stâncile ce mărgineau golfuleţul şi se aruncară în apă, căţărându-se din mers pe scube. Nici nu-şi dădură seama când ambarcaţiunile se puseseră în mişcare.

– Unde-i Andy? întrebă deodată Gold.

– Andy ne-a acoperit retragerea. Altfel, nu mai ajungeam noi până aici, zise Mart, după care se

bătu peste piept, unde ascunsese harta. şi nici asta n-am mai fi avut-o...

– Nu ştiu ce se întâmplă, spuse transmisionistul. Parcă ar fi murit cu toţii acolo, pe insulă.

Ofiţerul CI se apropie de el, aruncă o privire rapidă peste harta transparentă a Mării Chinei, pe care traseele rachetelor scintilau deja în tonuri portocalii, şi zise:

– Mai încearcă!

Ghenadi ridică din umeri. Încercase pe toate frecvenţele stabilite cu oamenii lui Xuyen, dar nu reuşise să descopere nimic. Scala radio era mută.

– Sper că n-o să trebuiască să amânăm, interveni Scedrin. Nu mai pot opri raidurile aviatice, iar o ocazie mai bună ca acum nu mai prindem...

– Boris? se interesă Nikitin. Tu ce părere ai?

Locotenentul se uită cu coada ochiului la Scedrin. Acesta clipi imperceptibil - oricum, nu mai aveau de ales. Din partea lor, se făcuseră toate eforturile.

– Eu pot opri oricând lansarea.

– Tu o poţi opri oricând, reflectă comandantul. Flota aceea, în schimb, arătă el către roiul de puncte ce se apropia dinspre Da Nang, nu poate fi oprită de nimeni. Iar mâine, la lumina zilei, n-o sa mai putem opri nici aviaţia... Executăm operaţiunea!

Se uitară cu toţii la ceas, reflex. 3.45.

– Zece minute până la escamotarea turelelor! anunţă Boris şi strigă în microfoane. Vă pregătiţi de lansare!

Începu să tasteze în mare viteză traseele rachetelor. Una câte una, cele 12 linii se transformară din portocalii în roşii.

– Îmi trebuie un buletin meteo. Pentru corecţiile de

ultim moment! ceru Boris.

– Înţeles!

Transmisionistul comută pe frecvenţele sateliţilor meteo. În câteva secunde, harta afişată se acoperi de curbele depresiunilor barice şi de nebulozităţi.

– Vânt slab, dinspre vest, de 45 km pe oră, deasupra Vietnamului de Sud, de la Dong Ha până la Sok Trang. Ploi slabe între insula Hainan şi Turan, pe direcţia sud-vest. Averse cu descărcări electrice între Quang Ngai şi Da Nang.

– În regulă. Am calculat traseele după ce am luat în calcul toate astea...

– O secundă! îl întrerupse transmisionistul. Am pe cineva pe una dintre frecvenţele stabilite cu Xuyen!

Nikitin se îndreptă în scaunul său. Ofiţerul CI păru să se trezească la viaţă.

– E unul dintre plutoanele de scafandri care ne asigură paza... Punctul de comandă al garnizoanei Bac Long a fost atacat şi distrus. Staţia de emisie-recepţie a fost aruncată în aer. Ei afirmă că harta operativă pentru ziua de astăzi a fost furată şi că ar trebui să ne pregătim pentru un eventual atac subacvatic...

– Ei?! exclamă Nikitin. Ei, scafandrii, ne pun pe noi în gardă?! Nu ei trebuie să ne asigure protecţia?

– O vor face! continuă transmisionistul, încordându-şi atenţia şi recitând rar, în ritmul de mitralieră bâlbâită al semnalelor Morse. O vor face, dar spun că trebuie să ne luăm măsuri sporite de protecţie... Terminat!

– În regulă, spuse Nikitin. Anclanşaţi rotoarele

antiscafan- dri! îi făcu el semn secundului. N-am de gând să-i scot afară pe oamenii noştri! O să trebuiască să părăsim marea asta cât de curând, de cum terminăm lansarea! Cât e ceasul?

– 3.53, veni răspunsul.

– Bine... Boris, de acum mergem pe mâna ta. Cu cât vei termina mai repede, cu atât o vom şterge mai rapid din găleata asta! Vreau să scoatem periscopul şi să tragem o panoramare în direcţia ţărmului!

– Înţeles!

Comandantul coborî din scaun şi desfăcu cele două mânere ale periscopului. Clac! îşi lipi ochii de vizor şi efectuă un tur de orizont complet, apoi se opri, privind către nord.

– Oho! făcu el. Destul de mare forfota! Flăcări pe ţărm. Faruri care mătură marea. Se pare că tipii ăia i-au băgat în viteză.

Se opri şi roti ocularele în sus, dar nu văzu decât cerul neguros, înnorat.

– Bun! Coborâţi periscopul! zise el şi închise cele două mânere. Se duse cu paşi măsuraţi spre scaunul său, se aşeză şi păru să se cufunde în somn.

Minutele treceau extrem de încet. Scedrin se ridicase în picioare, arzând de nerăbdare să afle dacă avioanele porniseră în raidul lor deviat pe deasupra Golfului Tonkin şi a Mării Chinei. Boris se tolănise în scaunul său din faţa ecranului de calculator. Ghenadi baleia scala de frecvenţe în aşteptarea vreunui mesaj emis în ultimul moment.

Dar nu mai recepţiona nimic. Nu se mai auzeau decât motoarele auxiliare care bâzâiau încetişor cu două punţi mai jos. Ca la un semn, priviră cu toţii la

ceasul ce marca ultimele secunde de dinainte de 3.55.

La un moment dat, Boris începu să dea din cap, în ritm cu secundarul, după care strigă brusc în microfon:

– Escamotaţi turelele! Telescopare de patru metri.

Submarinul se cutremură din toate încheieturile, iar luminile din tavan pâlpâiră de câteva ori. Apoi podeaua înţepeni şi nu se mai auzi decât huruitul cremalierelor care ridicau turelele. Se mai percepu un bubuit surd, după care orice zgomot încetă. 3.58.

– Degajaţi compartimentul de lansare! ordonă Boris, iar Nikitin remarcă subita schimbare de ton din vocea lui. Nu mai semăna deloc cu glasul nesigur cu care dăduse comenzile pregătitoare. Parcă intrase într-o altă realitate. Se comporta ca şi cum cuvintele şi gesturile pe care le făcea ar fi fost ultimele ce-i erau hărăzite.

Se apropie de microfon, se mai uită o dată la ceas şi trase aer adânc, gata să ordone lansarea rachetelor.

*

Spaatz ridicase patru degete şi le făcea semn lui Gold, lui Frank şi lui Tarjac să-l urmeze. După plecarea lor, ceilalţi aveau să pornească cu scubele pe un traseu de întâlnire orientat către răsărit, iar Simms avea să iasă la suprafaţă şi să cheme submarinul *Denver* ca să-i culeagă.

Cei patru care aveau să plece se strânseră într-o parte, iar Spaatz le făcu semn lui Mart şi lui Mendez să asigure zona. Lennox făcu câteva drumuri între scuba sa şi grupul celor patru, încărcând sacul lui Gold cu mine. Frank îşi controla aparatul de sudură autogenă, iar Tarjac verifică pachetele Hagensen.

Porniră în şir indian, cu Louis în frunte. După ce reuşiseră să părăsească golfuleţul în imersiune, ieşiseră la suprafaţă şi studiaseră harta pe care Mart o scosese din punctul de comandă al lui Xuyen.

Komsomol se afla la jumătate de milă de ţărm, într-un şenal subacvatic natural ce se deschidea înspre est. La rândul său, şe- nalul se afla pe o creastă submarină din granit, asemănătoare unui deal cu panta extrem de lină către sud şi mărginită de un prag vertical către nord.

Se hotărâseră să se despartă în trei grupe, în dreptul pragului nordic. Prima grupă va ataca submarinul sub comanda lui Spaatz, a doua grupă, cea mai restrânsă, avea să-i asigure pe cei patru care porniseră spre submarin, patrulând în apropiere de suprafaţa apei.

În fine, ultimii trei vor pomi cu scubele către est, pe o direcţie de întâlnire situată de-a lungul pragului ce adăpostea şenalul.

După cum remarcaseră şi atunci când studiaseră harta, drumul către şenal era presărat cu o grămadă de crevase din care se ridicau şiraguri de bule fine de aer, iar cu două sute de metri înainte să atingă marginea şenalului, se afla o adâncitură mai largă ce avea să le servească drept punct de reper.

Tarjac făcuse observaţia că dacă s-ar fi aflat în locul scafandrilor vietnamezi, n-ar fi ratat ocazia să posteze câţiva oameni în acea adâncitură, de unde puteau să examineze apele la adăpost de ochii nepoftiţi.

Din fericire, versantul dealului submarin era acoperit de o pădure de alge din ce în ce mai deasă. Circula o poveste printre SEAL, care spunea că o

astfel de vegetaţie luxuriantă te-ar fi putut ucide dacă nu erai atent şi rămâneai prins în algele dispuse ca într-o reţea foarte densă. Dar lunile de pregătire de la Quang Ngai îi învăţaseră cum să se descurce în astfel de situaţii. Secretul era să nu te laşi pradă panicii sau să nu faci mişcări bruşte, ci să te laşi în voia curenţilor de apă, care te vor clătina în acelaşi ritm cu algele.

Cei patru se folosiră din plin de acest fel de înot, denumit „pasiv". Ştiau că cel mai bun camuflaj erau pădurile de alge şi aveau de gând să-l folosească din plin.

La un moment dat, algele se îndesiră. În acelaşi timp, curentul îşi schimbă brusc direcţia, bătând dinspre vest spre est, iar Tarjac le făcu semn să se oprească şi întinse mâna în jos. Se strânseseră cu toţii în jurul lui şi încercau să vadă ce le arăta Louis.

Adâncitura! Fundul mării cobora sub un unghi molcom, alcătuind un şanţ asemănător unei albii de râu. Brusc, apa devenise mai caldă, semn al unor izvoare termale submarine. Vegetaţia era din ce în ce mai deasă şi atingerea fiecărei alge provoca o descărcare de bule minuscule de gaz.

Tarjac se cufundă primul, atingând fundul mării, şi începu să se strecoare la rasul albiei, privind din ce în ce mai iscoditor într-o parte şi în alta. Deodată, pădurea de alge se întrerupse după o linie dreaptă, iar apa se răci. În faţa lor se întindeau pe puţin treizeci de metri liberi, în care, dacă ar fi fost

lumină, ai fi putut privi ca în palmă.

Louis le făcu iarăşi semn să se oprească. Se strânseră în cerc, iar el le semnaliză cu degetele în palmă care era formaţia în care aveau să-şi continue

deplasarea: un romb, asemănător dispozitivului de atac al avioanelor de vânătoare-bombardament.

Îşi continuară înaintarea lentă şi ajunseră la marginea adânciturii. Se opriră şi se forţară să privească de jur-împrejur. Nu se vedea nici o mişcare. Ştiau că de aici mai urmau doar o sută de metri şi că vor da peste şenal.

Spaatz îi făcu semn lui Louis că drumul este asigurat. Gold îşi săltă sacul cu explozibil peste marginea adânciturii şi dădu s-o ia înainte, dar chiar atunci o săgeată fulgeră pe lângă el şi izbi nisipul, făcând să irumpă o jerbă de praf, urmată imediat de un jet de bule de gaz.

Frank îşi dădu drumul la adăpost şi scrută în negura apei. Zări un bolovan, acoperit de un brădiş des. Abia dacă avu timp să le facă semn celorlalţi, că o nouă săgeată perforă undele, izbind în rezervorul de oxigen al lui Gold. O nouă descărcare de bioxid de carbon şampaniză lichidul. Spaatz se trase speriat într-o parte, simţind cum o umbră se abătea asupra sa, iar lui Louis îi veni să râdă, în ciuda situaţiei critice: o murenă leneşă îşi unduia trupul pe deasupra lor, fără să reacţioneze nicicum la confruntarea ce avea loc lângă ea.

Frank şi Louis se năpustiră în acelaşi timp către bolovanul în spatele căruia se ascundea inamicul. Înotau la rasul solului, împingând sacii înaintea lor. O săgeată sfârâi iarăşi, înfigându-se în sacul lui Louis, care păru să se umfle ca un balon, preţ de

câteva secunde, înainte să lase să iasă din el şiroaie de bule.

Chiar atunci, unul dintre vietcongi se năpusti la atac, ţâşnind pe deasupra bolovanului, dar Spaatz

trase şi el o încărcătură de bioxid de carbon, care îl făcu pe inamic să se facă una cu pământul. Era exact lucrul de care aveau nevoie Frank şi Louis, care se năpustiră cu cuţitele asupra tuburilor de alimentare cu oxigen.

Se iscă o busculadă. Alţi trei vietnamezi ieşiseră la atac din spatele stâncii, obligându-i pe Spaatz şi pe Gold să se arunce şi ei în luptă. Cuţitele nimereau în plin, mâinile se amestecau, abia dacă mai reuşeau să-şi dea seama cine cu cine se luptă. La un moment dat, Gold reteză cu un gest scurt laba de cauciuc a unui inamic, pentru ca în secunda următoare să fie izbit cu un pietroi în vizorul care se crăpă în zeci de locuri, împiedicându-l să mai vadă.

Împunse şi el la întâmplare cu harponul armat şi simţi cu- tremurătura seacă^tlbzei cu bioxid de carbon descărcându-se într-un trup. Îşi smulse de pe faţă vizorul care mai mult îl împiedica şi văzu ca prin ceaţă un trup ce se contorsiona anarhic, aidoma murenei care continua să se rotească alene pe deasupra luptei. La un moment dat se simţi tras către stâncă de două braţe puternice. Dădu să se elibereze, dar îl recunoscu pe Tarjac, care îi dădea o mână de ajutor.

Simţi cum îl ia cu sfârşeală şi deschise ochii larg. Abia atunci remarcă volutele de sânge ce i se ridicau, leneşe, din şoldul drept. Nu simţea însă nici un fel de durere. Îl observă pe Spaatz cum trebăluieşte ceva la echipamentul unuia dintre

vietcongii morţi şi, în mai puţin de câteva secunde se trezi cu un nou vizor pe faţă. Mirosea a untură de peşte şi a usturoi, iar Gold avu senzaţia că o să verse şi îşi scoase din gură muştiucul de alimentare.

Vomă în acelaşi timp în care simţi durerea ascuţită din şold.

Spaatz se apropie de ei şi se chiorî la rana lui Giuseppe, în timp ce Frank se urcase pe stâncă, privind de jur-împrejur.

E nebun, îşi spuse Gold când îl văzu pe Louis cum scotoceşte în pachetul de prim ajutor, cum scoate seringa de plastic şi cum i-o înfige în umăr, prin combinezonul de cauciuc. E nebun! repetă. Mai lipseşte să-mi vopsească un M alb pe cap.

Spaatz îi scosese deja pansamentele din punga de prim ajutor şi le apăsă cu toată puterea pe rana lui Gold, care simţi că-i ies ochii din cap de durere. Însă morfina începea să-şi facă efectul. *Continua* să simtă durerea, dar nu-i mai păsa atât de mult de ea. Îl văzu apoi pe Spaatz cum îndeasă pansamentele fără să le desfacă deasupra rănii şi cum îi trece o rolă de izolirband pe după mijloc şi după coapsă, fixând întreg mormanul de feşe pe rana din şold.

Gold simţi că leşină.

Probabil că trecuseră câteva minute bune când îşi reveni. Deschise ochii chiar asupra siluetei elansate a *Komsomol-ului.* Câteva reflectoare îl iluminau slab, la prova şi deasupra chioşcului. De data asta, umbrele scafandrilor care îi asigurau paza se vedeau cât se poate de bine. Trei dintre ei dădeau roată chioşcului, unul se învârtea pe deasupra antenelor şi a periscopului scos. Alţii patrulau la prova şi la pupa, iar cei mai mulţi păreau să se fi

aglomerat în jurul elicelor şi a cârmelor verticale de la pupa.

Spaatz le arătă cilindrii situaţi de o parte şi de alta a chioşcului şi bătu peste sacul lui Gold. Se uită

întrebător de la unul la altul: puteau oare să ajungă să pună încărcăturile acolo?

Ii despărţeau mai puţin de treizeci de iarzi de chioşc. Cu un mic efort, i-ar fi putut parcurge în mai puţin de un minut, ţinând cont de faptul că sacii cu explozibile le vor îngreuna înotul. Numai că, în acest timp, vietcongii care asigurau submarinul îi vor vedea, iar ei abia dacă vor avea timp să ataşeze minele de turele. Din acel moment, ori trebuia să accepte ideea că vor sări în aer cu tot cu încărcăturile lor, dacă reglau minele pe detonare imediată, ori, dacă îşi asigurau timpul pentru o retragere iluzorie, însemna că le vor da timp vietcongilor să dezamorseze încărcăturile.

Se uitară cu toţii la Spaatz, în aşteptarea unei soluţii. Dar Spaatz ridică din umeri şi îl privi întrebător pe Gold: el unul n-avea nici o idee.

Sacul! dori să spună Gold, ameţit, dar se opri când simţi cum scapă muştiucul tuburilor de admisie dintre dinţi. Le făcu semn să desfacă sacul cu explozibil, să scoată minele şi să le aşeze lângă el, pe nisip. Se răsuci cu greu într-o parte şi-i făcu semn lui Spaatz să-l ajute să le desfacă capacele. Abia reuşi să scoată de la centură şurubelniţa şi cleştele demagnetizat şi începu să meşterească ceva la senzorii lor acustici. Strânse mai tare piuliţele şi-l bătu pe Frank peste sacul lui în care ţinea ac şi aţă.

Înţelegi? păru să-l întrebe pe Spaatz, privindu-l dintr-o parte. Spaatz clătină din cap.

Gold scoase toate acele pe care Frank le pusese în ordine, după care slăbi lamelele de oţel ce susţineau senzorii acustici şi introduse acele în rosturile lor. Făcu să vibreze lamelele, rând pe rând, îngrozindu-i

pe toţi, mai puţin pe Spaatz care începuse să înţeleagă. Gold îi arătă apoi lui Spaatz harponul său încărcat cu săgeţi cu doze de bioxid de carbon şi-l făcu să înţeleagă că, din acest moment, puteau oricând să fixeze minele pe corpul submarinului.

j Se aplecă iarăşi asupra minelor şi legă de senzorii de presiune:âte o aţă luată din acelaşi pachet pregătit de Frank. Trecu aţa pe după magneţii care urmau să ataşeze minele la bordajul submarinului, după care o fixă de circumferinţa încărcăturii. Îi arătă lui Spaatz că după ce vor pune minele, trebuia să taie acea porţiune de aţă rămasă între magnet şi circumferinţă, după care se lăsă să cadă pe spate. Avea impresia că pluteşte. Părea că se dizolvă cu totul în marea asta din ce în ce mai caldă.

Îşi reveni doar când îi văzu pe Klaus şi Louis că se pregătesc de plecare. Spaatz îi puse harponul în mână şi îl răsuci pe burtă, cu faţa către submarin. Gold îşi scutură capul. Parcă îşi amintea că nu leşinase, nu, nu... Parcă îşi amintea că se străduise să-l facă pe Klaus să înţeleagă că el unul avea să rămână pe loc, împreună cu Frank, şi că vor aţinti harpoanele către încărcături. Mda! Sigur nu leşinase! îşi amintea acum cum slăbise şi senzorii de presiune, pe care nu-i mai fixase decât cu o tură din faimoasa aţă a lui Frank. Acum doar aţa lui Frank mai împiedica minele să nu explodeze şi orice manevră de îndepărtare a încărcăturilor de pe coca submarinului le va declanşa instantaneu.

Am făcut o treabă bună, îi trecu lui Gold prin cap. Spaatz făcu semn către vietcongi. Vor înţelege ei că minele nu vor exploda decât dacă vor face o manevră intempestivă? Gold ridică din umeri şi

dădu să apese pe butonul lanternei cu acumulatori, după care se arătă pe el însuşi: Louis şi Spaatz trebuia să-i lumineze pe el şi pe Frank, cum stau cu harpoanele aţintite asupra minelor. Totul era să ajungă să amplaseze încărcăturile pe cilindrii turelelor. Ei doi le vor acoperi retragerea, continuând să-şi aţintească harpoanele asupra minelor, după care trebuia s-o taie cu maximum de viteză către linia de întâlnire. Gold surâse arătând sacul lui Louis, plin cu încărcături Hagen- sen.

Nu le mai rămânea decât să-şi ia inima în dinţi şi să plece. Intre timp, periscopul fusese coborât, iar scafandrul care se învârtise în jurul lui înota acum către pupa.

Se simţi mai multă forfotă în jurul navei. Scafandrii păreau să se grupeze în jurul unor puncte prestabilite, iar cei care înotau în jurul chioşcului porniră spre corpul uriaş al bastimentului. pacele ce acopereau turelele glisară uşor, iar tuburile lansrachete îşi făcură apariţia, avansând încetişor.

Acum! făcu semn Spaatz şi se repezi împreună cu Louis înainte. Dădeau din picioare într-un ritm nebunesc, în timp ce Frank şi Gold iscodeau mişcările scafandrilor vietnamezi. Unul dintre cei de la pupa îi văzu şi le făcu semn şi celorlalţi colegi ai săi, care se repeziră spre chioşc, dar atunci Gold îşi aprinse lanterna, iluminând drumul celor doi camarazi, iar Frank avu grijă să-l scalde pe Gold în lumina propriei sale lanterne, de parcă ar fi scos la

rampă cine ştie ce star de pe Broadway.

Vietnamezii îi văzură pe cei doi cum stăteau pe buza şenalului cu harpoanele aţintite spre camarazii lor care ajunseseră deja la bordajul chioşcului şi

scoteau de acum mină după mină îmbrăcând parcă cilindrul turelei babord cu un colier ucigător. Louis începu să se scălâmbăie şi îşi îndreptă propriul harpon către încărcături, după care îşi flutură mâinile, ca şi cum ar fi dorit să-i facă pe vietnamezi să înţeleagă ce ar urma dacă aveau de gând să mai mişte.

Rachetele înţepeniseră în vârful tuburilor şi, atunci, Spaatz bătu de câteva ori cu mânerul harponului în bordaj.

Boris căscase ochii larg, îşi scosese căştile de pe urechi şi se uita la comandantul submarinului.

– Operatorul meu... ne anunţă că cineva loveşte în bordaj. I se pare că e ceva în Morse.

– Ceva în Morse? făcu ofiţerul CI şi se dădu lângă Boris, luându-i microfonul din mână: Băiete! îl strigă el pe operator. Visezi sau ce dracu' ai?

– E mai bine de un minut de când aud bătăile. Am crezut că sunt legate cumva de vreo piesă care funcţionează prost. Dar ele continuă. Acum sunt sigur. Cineva bate în bordaj în alfabet Morse.

– Ce transmite? se posomori ofiţerul.

– Nu înţeleg ce transmite. Sunt operator electronist, nu telegrafist!

– Vreau să auzim şi noi ce auzi tu! îl înghionti Nikitin.

– O secundă!

Ghenadi comută pe difuzoarele de deasupra punţii de comandă, iar zgomotul bătăilor răsună în toată puntea. Scedrin şi Nikitin începură să-şi mişte buzele.

– ...p-l-o-z-i-e...!...n-u... p-o-r-n-i-ţ-i!... e-x-p-l-o-z-i-e!... n-u... p-o-r-n-i-ţ-i...

– Nu porniţi! Explozie! traduse Scedrin şi se uită la Nikitin. Ce facem?

– Trebuie să văd imediat ce-i cu chestia asta! Fă-mi legătura cu tipii de afară cu care am mai vorbit. Şi înălţaţi periscopul!

Încă puţin şi ar fi scos periscopul prin coca unei bărci de patrulare. Părea că tot ce exista ca ambarcaţiune pe insula Bac Long Vi se strânsese deasupra submarinului. Dar, remarcă Nikitin amar, cele mai multe dintre ele făceau cale întoarsă cu toată viteza, într-un minut, din multitudinea de ambarcaţiuni care păreau să-l păzească nu mai rămăseseră decât două, pline cu scafandri.

– Am legătura cu uscatul, tovarăşe comandant!

– Sunt comandant Nikitin. Cineva îmi bate în bordaj în Morse. Zice să nu pomim, pentru că ne paşte o explozie. Ce se întâmplă?

– Ce să se întâmple? Primiţi un avertisment. Turela babord e tapisată cu mine. Doi tipi v-au pus acolo o chestie ca un colier. _ Iar alţii doi au un harpon aţintit către încărcături şi ne fac semn

J

să nu ne apropiem cumva ca să desprindem minele. Cred că n-avem de ales şi o să trebuiască să-i lăsăm să plece...

– Să-i lăsăm să plece?!... Nikitin simţi cum se înăbuşă.

– Că i-am lăsa să plece, ar fi un fleac. Problema noastră este cum dezamorsăm minele alea care

acum stau la mai puţin de trei metri de şase rachete gata de lansare?

– Păi, nu crezi că numai cei care au pus minele ar şti să ne scape de ele? ^^

– Tocmai de-asta doresc să le dau drumul. N-au unde să plece. De jur-împrejur, marea este plină de oamenii mei!

– Dacă e aşa, cum de-au reuşit să-mi mineze submarinul?

Vietnamezul tuşi încurcat. Apoi reluă:

– Asta e situaţia, tovarăşe comandant! O să stabilim responsabilităţile după aceea... Aveţi vreo propunere mai bună acum?

Nikitin se uită la ofiţerul CI, la Boris, la secundul său şi la Scedrin. Privirile tuturor erau opace. Comandantul realiză că şi el trebuia să arate la fel de rău ca şi ei.

– N-am nici o contrapropunere, recunoscu el.

– Bine. Semnalizaţi-le atunci că pot să plece... Asta aşteaptă...

– Boris! zise comandantul pe un ton amar. Turelele sunt ale tale. Mergi şi transmite-le în Morse ălora de afară că pot să plece...

*

Toţi vietnamezii se strânseseră la pupa submarinului şi aşteptau nemişcaţi pe fundul şenalului plecarea celor patru foci. Doi dintre camarazii lor reuşiseră însă să dispară spre suprafaţă şi mai mult ca sigur că alertaseră deja grosul trupelor.

Spaatz şi Louis se uitară unul la altul: era din ce în ce mai clar că şansele lor de a scăpa scăzuseră considerabil. O dată a- junşi sus, scafandrii aveau să urce în bărci şi vor începe urmărirea de la suprafaţă.

Se auziră bătăile în bordajul submarinului. Tot în Morse. Cineva îi anunţa că recepţionaseră mesajul şi că nu vor risca să lanseze rachetele. Ii îndemna să

plece şi - stupoare! - le mulţumea pentru serviciul făcut.

Louis simţi că se înăbuşă. Ce naiba însemna asta? Spaatz era însă zâmbitor. Bătu iarăşi cu tocul harponului în bordaj:

M-U-L-T-U-M-E-S-C

Il apucă apoi pe Louis de umăr şi-i făcu semn s-o ia către Gold şi Frank. Porniră înot către tovarăşii lor, trăgând cu coada ochiului la scafandrii vietnamezi. Încă nu se clinteau, dar imediat cum Gold şi Frank vor înceta să aţintească harpoanele către mine, se vor pune şi ei în mişcare.

Ajunşi pe buza şenalului, Spaatz luă locul lui Frank şi îi îndemnă pe ceilalţi trei s-o ia înainte. Gold părea din ce în ce mai ameţit şi era clar pentru oricine că nu va rezista la o urmărire subacvatică. O singură privire le fu de ajuns ca să vadă sângele care îmbibase pansamentele puse în pripă de Spaatz.

Ceilalţi trei porniră înot, iar Spaatz îşi privi ceasul. Nu mai avea oxigen decât pentru cel mult 20 de minute. Se uită către vietnamezi. Aceştia dădeau deja semne de nerăbdare acolo jos, masaţi în jurul elicei submarinului, dar el îşi aprinse lanterna şi o stinse de câteva ori la rând şi le arătă harponul, potolindu-i. Cât de curând însă, va trebui să plece şi el, iar atunci vietcongii se vor dezlănţui.

Se uită iarăşi la ceas. Trecuseră două minute de la plecarea celor trei. Privi peste umăr şi nu-i mai văzu, deşi luminozitatea începuse să crească: probabil că

la suprafaţă se iveau zorile.

Atunci Spaatz luă singura hotărâre valabilă în acele condiţii. Se întoarse înot către chioşcul

submarinului, se lipi iarăşi de bordajul acestuia şi bătu în turelă:

D-O-R-E-S-C S-Ă I-N-T-R-U

*

– Conform convenţiilor internaţionale, îi repeta el pentru a treia oară lui Scedrin, care îi traducea ofiţerului CI sovietic, nu vă pot furniza decât numele, gradul şi indicativul unităţii din care fac parte. Sunt Klaus Spaatz, sergent în unitatea SEAL nr. II, bazată la Da Nang, Republica Vietnam.

– N-o să ne spună nimic în plus! îl avertiză Scedrin pe ofiţerul CI şi se uită la Nikitin, ca şi cum i-ar fi solicitat ajutorul.

– Las-o baltă, Rodion! recunoscu comandantul justeţea raţionamentului lui Scedrin. Se uită la ofiţerul CI şi repetă: Las-o baltă! Intreabă-l mai bine dacă dezamorsează minele alea nenorocite. Este deja 6.30, şi Hanoi ne-a anunţat că importante unităţi de aviaţie se pregătesc de decolare la Dong Ha şi la Keu. În cel mult două ore pot ajunge pe noi. Iar marea s-a liniştit. Nici nu mai e nevoie să se folosească de hidrolocaţie sau de altceva. Ne pot vedea cu ochiul liber. Trebuie să plecăm de aici cu orice preţ.

Ofiţerul CI îşi strânse buzele până se albiră. II iscodi pe Scedrin, apoi zise:

– Ai auzit ce-l interesează pe comandantul Nikitin. E dispus sergentul ăsta să coopereze cu noi?

Scedrin traduse întrebarea, iar Klaus îi răspunse cât se poate de calm:

– Da. Cu câteva condiţii, însă.

Scedrin făcuse ochii mari, iar ofiţerul CI se îmbujoră brusc. Nu era nevoie să li se traducă

ultimul răspuns al lui Spaatz. Il înţeleseseră cu toţii, fără probleme.

– Individul ăsta îndrăzneşte să ne pună condiţii? se înfurie Rodion. El este prizonier, nu noi!

– Şi noi suntem prizonieri. Suntem prizonierii minelor plantate de el. Intreabă-l ce vrea, Scedrin! Trebuie să scot *Komsomol*-ul de aici cu orice preţ.

Scedrin abia dacă îşi înăbuşi surâsul şi traduse întrebarea lui Nikitin.

– Înţeleg, înţeleg, făcu Spaatz. Iată condiţiile. Unu: doresc ca vietnamezii să înceteze orice urmărire a camarazilor mei. Doi: doresc să iau legătura cu transmisionistul meu şi cu submarinul *Denver,* staţionat în apropiere, şi să-i pun în contact unii cu alţii, ca să stabilească un loc din care să fie culeşi. În schimb, am să dezamorsez minele şi voi lua legătura cu contactul meu de la Saigon ca să suspende orice misiune de scotocire în zonă. Pot să vă promit că veţi scăpa teferi de aici. Cu condiţia să cooperaţi.

Scedrin traduse în şoaptă cuvintele lui Klaus.

– Doar nu vrei să pretinzi că un sergent poate opri un raid aerian asupra unui submarin... făcu Rodion.

– Spune-i acestui domn, se grăbi Klaus să explice, că personal n-am de gând să părăsesc această navă, numai şi numai ca să vă conving de buna mea credinţă. Voi opri acel raid.

Nikitin se uită la Scedrin şi la ofiţerul CI. Acesta din urmă ar fi vrut să adauge ceva, dar comandantul ti

puse mâna pe umăr:

– Las-o baltă, Rodion, ţi-am spus! Nu avem de ales. Hai să-l ducem pe tipul ăsta la staţia de transmisiuni!

Ofiţerul CI mârâi în barbă, dar se supuse. Ceremonios, Nikitin deschise uşa cabinei sale şi îl invită pe Klaus să părăsească primul cabina. Rămase o clipă pe gânduri şi-i spuse lui Scedrin:

– Am fost totdeauna extrem de curios! Numele unităţii lor vine chiar de la foci? Ia întreabă-l!

Figura lui Scedrin se lăţi într-un surâs, îl opri pe Spaatz şi traduse întrebarea. Spaatz zâmbi şi el şi clătină din cap:

– Spune-i domnului comandant că o să-i explic de unde ne vine numele după ce terminăm micul nostru aranjament!

Începutul de octombrie la Quang Ngai este mereu însorit, deşi anotimpul ploilor este abia la început. Localnicii aveau chiar şi o legendă care explica acest paradox: odată, tare demult, regele care stăpânea vechiul Quang se îndrăgostise de o prinţesă pe care o văzuse într-o gravură şi care era fiica unui împărat care cârmuia un tărâm îndepărtat. Dragostea regelui era atât de puternică, încât într-o bună zi lăsă treburile statului pe mâinile şambelanului său şi părăsi ţara la bordul unui sampan, în fruntea unei trupe de viteji, ca s-o răpească pe aleasa inimii sale.

La capătul" drumului însă, află că cea pe care o văzuse în gravură trăise cu multe generaţii în urmă, şi că situaţia delicată în care fusese pus se datora tălmaciului său de curte, care nu înţelesese bine explicaţiile furnizate de mesagerul îndepărtatului

ţinut.

Impresionat însă de tăria sentimentelor regelui din Quang, împăratul îl chemă în camerele sale de taină şi-i spuse că prinţesa al cărei chip îl văzuse el în

gravură avea o poveste tare încurcată. Ea dispăruse, încă tânără fiind, şi nimeni nu reuşise vreodată să-i dea de urmă. Dar exista un vrăjitor veşnic în munţii Tian Şan, care ştia unde se dusese ea, dar care nu dezvăluise nimănui ce se întâmplase cu fata.

„Vrăjitorul ăsta e o persoană tare sucită," îi explică împăratul regelui din Quang. „Dacă află că ai bătut atâta cale ca s-o vezi, poate va fi de acord să-ţi dezvăluie secretul dispariţiei ei. Ştiu bine că o să te oblige să nu ne spui nouă, care suntem de-ai locului, ce s-a întâmplat cu ea. Cu toate astea îţi dau această scrisoare de recomandare către el, pentru că dacă tu, un alt muritor, vei afla ce-a păţit prinţesa, înseamnă că ea ar putea veni să se alăture celorlalţi morţi ai familiei noastre... Morţii noştri şi-ar potoli astfel neliniştea provocată de dispariţia ei."

Regele din Quang îşi reluă drumul şi, după ce bătu cale lungă, îl găsi pe vrăjitor undeva într-o peşteră din Tian Şan. Era la masă. Îl aşteptă să termine, apoi îi povesti toată tărăşenia, iar vrăjitorul îl ascultă fără să scoată o vorbi După ce regele termină de povestit, vrăjitorul îl întrebă:

„Ziceai că eşti din Quang?"

„Da", răspunse regele.

„O, zei, dar tare proşti mai sunteţi voi, oamenii, fie că sunteţi regi sau muritori de rând. Du-te înapoi în regatul tău şi pândeşte prima zi cu soare! La răsărit, când razele sale se vor prelinge printre norii ce

acoperă Marea, vezi pe ce se va aşterne acea rază şi dă-mi de veste!"

Ca să-i dea de veste, vrăjitorul îi oferi o oglindă din cel mai curat argint japonez.

Regele din Quang ajunse acasă chiar la începutul anotimpului ploilor, dar dragostea îl mistuia atât de puternic, încât nu mai avu răbdare să treacă cele patru luni de muson şi se uită în oglindă, chemându-l pe vrăjitorul cel veşnic din Tian Şan.

„Ce e? A răsărit soarele în Quang?" îl întrebă acesta.

„Nu, puternice vrăjitor! Tocmai a început anotimpul ploilor, iar eu nu mai am răbdare şi vreau s-o văd pe aleasa inimii mele..."

„Eu ţi-am spus că toţi oamenii sunt proşti, dar tu n-ai vrut să mă crezi! De ce n-ai răbdare? De ce nu mă laşi să-mi fac vrăjitoriile?4

„Trebuie s-o văd, vrăjitorule!"

„Trebuie s-o vezi într-atât de mult încât ai accepta ca în schimbul acestei bucurii să n-o dobândeşti niciodată? Gândeş- te-te bine!"

Regele din Quang privi la gravura trimisă în dar şi se hotărî:

„Trebuie s-o văd în came şi oase! Altfel, n-am să mai apuc sfârşitul celor patru luni de ploaie..."

„Cum doreşti... Dar să nu crezi că vei putea să-ţi înfrângi soarta. Am să fac astfel încât s-o vezi, dar n-o vei face niciodată regina ta."

Regele din Quang surâse în barbă, gândindu-se că va reuşi să treacă el cumva peste profeţia vrăjitorului.

„Fă ce ştii tu, vrăjitorule, numai lasă-mă s-o văd. Măcar o dată!"

„Bine. Mâine, soarele va răsări peste regatul tău, deşi este anotimpul ploilor. Să fii atent la ce vor lumina razele sale!"

A doua zi, toată lumea văzu uluită cum norii de la răsărit se sparg şi cum, o dată cu apariţia soarelui, o rază pătrunse în palatul regal.

O văzu şi regele, care se repezi în toate camerele ca să vadă în care dintre ele intra raza. N-o descoperi decât în camera slujnicelor, în care băieşiţa sa tocmai dădea naştere unui copil din flori, care era chiar al regelui. Raza de soare se odihnea în creştetul fetiţei abia născute.

Povestea spune mai departe că vrăjitorul n-a consimţit să cedeze insistenţelor regelui, dar că acceptase un compromis: să asigure o săptămână de soare peste regatul Quang, în plin sezon al ploilor, numai şi numai pentru ca regele să vadă dacă raza nu alegea şi pe altcineva din regatul său.

N-a fost aşa. Iar povestea se termină fără să ne spună dacă regele a trăit suficient de mult timp ca să comită un incest.

– Dar eu nu cred în astfel de fleacuri, spuse Jacques Personne după ce termină de spus povestea.

– Oricum, regula văd că se păstrează, zise Clark. Azi e o frumoasă zi însorită de octombrie. Râse. Văd că razele soarelui intră şi în unitatea asta prăpădită a focilor. Ia să vedem ce luminează!

Se duseră amândoi spre fereastră. Soarele inunda cu lumină magazia cu alimente, lângă care se strânseseră cei opt SEAL la raport. La un moment dat, uşa biroului se deschise, iar generalul Dougherty îşi făcu apariţia:

– Bună dimineaţa! Sunteţi deosebit de matinali. Aţi văzut ce zi splendidă?

– Mda, făcu Clark. Jacques tocmai mi-a spus o poveste pe tema asta. O legendă locală.

– Cea cu regele care nu-şi mai găseşte iubita? se interesă generalul. Clark făcu semn că da, iar generalul stabili: E singura poveste pe care o cunoaşte Jacques. Mi-a spus-o şi mie când mi-am luat postul în primire.

Se uită la ceas, apoi făcu semn cu bărbia spre platou. Ridică telefonul şi-şi chemă aghiotantul:

– Uite ce e, Harry! Domnii aceştia doi, îi arătă el pe Jacques şi Clark, au venit special de la Saigon ca să se întâlnească cu echipajul nostru de opt plus unu. Scoate-i de la raportul ăla mitocănesc de cazon şi adu-i încoace! Şi pregăteşte şampania!

– Cum spuneţi, domnule general!

După câteva minute, stăteau cu toţii pe scaunele aduse de aghiotant, în jurul biroului lui Dougherty. El tocmai le ţinuse un speech extrem de scurt, le înmânase câte o medalie pe care avusese grijă să le-o ia imediat, împreună cu diploma aferentă, motivând că acţiunea lor fusese învăluită, în ciuda aparenţelor, în cel mai desăvârşit secret.

– Practic, în afară de cei din camera asta şi a celor de la Leningrad, nu mai ştiu decât foarte puţini oameni că zilele astea un submarin atomic trebuia să lanseze un atac tactic asupra Republicii Vietnam. Este un secret pe care doresc să-l păstraţi. Fetelor de la *Grota cu Abur* le puteţi povesti orice altceva doriţi voi, dar că aţi împiedicat un atac cu rachete,

nu. M-aţi înţeles?

Cei opt făcură semn că da. Medaliile contau mai puţin; cel mai important era că Spaatz negociase cât se aflase pe submarinul sovietic şi obţinerea

rămăşiţelor lui Andy, căzut la datorie pe insula Bac Long Vi. Gold spunea că el unul auzise că familia von Friessner avea o grămadă de bani şi că i-ar fi putut asigura lui Andy un loc de veci foarte luxos în Germania, dar până una alta, îl puseseră într-un sicriu de zinc şi-l trimiseseră în State, la Ar- lington, să se odihnească alături de tovarăşii săi de arme.

– Spaatz ăsta... un tip bizar! comentă Mart. Practic, el ne-a scos curu' din rahat Pe unde o fi acum?

Dougherty râse şi se uită la ceas.

– Trebuie să apară.

Nici nu închisese gura bine când uşa se deschise şi Klaus îşi făcu apariţia în uniformă SEAL. Instantaneu, îi priviră cu toţii mânecile. Era un simplu sergent Mart fu primul care râse:

– Ne-ai tras clapa, *domnule* Spaatz!

Continuară să bea şi să discute despre misiunea pe care o încheiaseră. Dougherty se ridică de la birou şi se apropie de Klaus. Il lăsă să-şi termine fraza, după care spuse:

– Sergent Spaatz! Ridică-te!

Surprins de tonul aspru, neobişnuit la Dougherty, Klaus se ridică în picioare. Se uită de jur-împrejur, crezând că focile aveau de gând să-i joace o festă, dar generalul îi spuse, pe cât putea el de grav:

– Iată aici Legiunea pentru Merit O primeşti atât pentru operaţiunea de la Haiphong, cât şi pentru cea de la Bac Long Vi.

Klaus rămase în picioare neştiind ce să facă.

Generalul îi arătase medalia'şi diploma, aveau într-adevăr numele lui Klaus pe ele, dar acum le aşeza pe birou cu atenţie. Nesigur pe el, Klaus dădu să se aşeze:

– Fir-ar al naibii să fie, Klaus! Ţi-am spus să stai în picioare!

Klaus ridică din umeri, dar Dougherty îi întinse Crucea Marinei, obţinută pentru acţiunea de la Bac Long Vi. Şi de data asta medalia era însoţită de o diplomă cu numele de Klaus Spaatz înscris pe ea, dar atât medalia cât şi diploma luară drumul primelor două, pe biroul lui Dougherty.

Klaus mulţumi şi dădu să se aşeze iarăşi pe scaun.

– Când am spus să stai în picioare, Klaus, atunci stai în picioare! tună Dougherty. Spaatz se îndreptă, iar Dougherty îi întinse, de astă dată, o simplă hârtie. E ordinul tău de avansare la gradul de locotenent. La excepţional. Semnat de Preşedinte, Klaus. De Lyndon Johnson. Hârtia asta poţi s-o păstrezi! O să-ţi explice băieţii care e treaba.

Klaus se uită, roşu la faţă, încoace şi încolo.

– Eu... vreau să spun... cred că...

– Stai jos, *locotenent* Spaatz! Stai jos. Ai opt zile permisie, împreună cu restul băieţilor, şi după aia încă două ca să te duci să-ţi iei catrafusele şi să vii aici. La SEAL...

Când au ieşit din bungaloul lui Dougherty, se făcuse deja ora 9. Focile se grăbiră s-o taie către dormitor ca să se pregătească de ieşirea în oraş, în timp ce Dougherty îi conducea pe Clark şi pe Personne către ieşirea din unitate.

– Mi-a făcut o reală plăcere să lucrăm împreună, le zise generalul pe când cei doi ieşeau pe poarta unităţii.

– Şi nouă, domnule general, remarcă Clark. Şi nu vă îndoiţi că, de câte ori vom avea nevoie, vom face apel la dumneavoastră.

– Foarte bine, domnilor, foarte bine. Singura condiţie ar fi ca domnul Personne să mai înveţe ceva poveşti. Le ador, dar am nevoie de variaţie.

– Aşa am să fac, domnule general.

Reflex, priviră la jocul razelor pe asfalt. Din întâmplare, acestea se opriseră chiar asupra unui jeep parcat lângă Chevrole- tul lui Clark, cu care cei doi veniseră de la Saigon.

– Ei? Ce părere aveţi? întrebă Dougherty şi le făcu semn cu ochiul. Urmărindu-i privirile, o recunoscură pe Lu Dan, aşezată în jeep, pe locul şoferului.